

ИЗБРАНИ РОМАННИ

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЪЛ

• ТОРНАДО •

НЕ МЕ ЗАБРАВЯЙ

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ НЕ МЕ ЗАБРАВЯЙ

Превод: Христина Симеонова

chitanka.info

Алана не си спомня нищо за трагедията, разтърсила живота ѝ — онези изгубени шест дни в планината Броукън Маунтин, които ѝ отнемат всичко скъпо.

Но един мъж се появява от миналото ѝ — суров човек, заемал някога място в сърцето ѝ, което сега иска да излекува.

И Алана още веднъж трябва да последва Рейф Уинтър, защото само в силните му ръце може да победи страховете си... и отново да се научи да обича.

ГЛАВА 1

Когато телефонът иззвъня, Алана почти изпита облекчение. Въпреки че още не се бе съмнало, тя беше съвсем будна. Откак се върна от Броукън Маунтин, бе спала съвсем малко и никога спокойно.

Изрита разбърканите завивки и се обърна към телефона. Беше твърде рано, за да я търси някой от Западния бряг, а това означаваше, че сигурно звънеша брат ѝ от Уайоминг, за да се убеди, че е добре.

За да я попита дали си спомня нещо от случилото се в Броукън Маунтин.

— Ало — каза Алана, полагайки огромно усилие да звучи спокойна.

— Сестричке? Ти ли си?

— Здравсти, Боб. Как е Мери?

— Брои оставащите седмици до февруари — отвърна, смеейки се, Боб. — Ако продължава да едрее така, ще се наложи да я сложим на ясла, заедно с кобилите за разплод.

Алана се усмихна, представяйки си дребничката, русокоса Мери, заедно с любимите кобили на Боб.

— Най-добре ще е да не те чува да говориш така — предупреди го тя.

— По дяволите, та това беше нейна идея. — Боб спря за миг, преди да каже отново: — Сестричке?

Алана стисна здраво слушалката. Беше чувала и преди тази интонация, обръщението на малкия брат към по-голямата му сестра, изпълнено с обич и ласка.

Боб искаше нещо от нея.

— Кога си идваш вкъщи? — попита направо той.

Сърцето ѝ заби прекалено бързо. Не знаеше как да каже на брат си, че се страхува от мисълта да се върне в ранчото, откъдето започва стръмната Броукън Маунтин, обвита в лед и тъмнина.

Преди последното си пътуване до там Алана обичаше ранчото, планините, тишината, височините и облаците в небето над главите им.

Обичаше спомените за Рафаел Уинтър... За него ѝ напомняше всяко езеро, всяка горичка, изгревите и залезите на слънцето, вятърът повтаряше мелодиите, които Рейф свиреше на хармониката си.

Алана се бе влюбила още повече в земята, защото тя и Рейф бяха част от нея, любовници, скрити между планината и небето, които бяха по-красиви отвсякога, огрени от слънцето.

Но сега тази планина изпълваше Алана с ужас.

Сега спомените за Рейф бяха само крехка, почти разкъсана броня, с която се обгръщаше като с цветовете на зората, надявайки се да прогони ужаса и мрака, които изпълзяваха от бездната на онези шест липсващи дни.

— Аз не... — започна Алана.

Брат ѝ я прекъсна, преди да е успяла да откаже.

— Вече говорих с мениджъра ти — каза весело Боб — и разбрах, че си отказала всички концерти и дори не искаш да погледнеш песните, които ти изпраща.

— Да, но...

Боб продължи да говори:

— Затова не ми казвай, че си много заета. Ако отново пишеш песни, можеш да ги пишеш и тук. Даже ще станат по-хубави. Най-добрите ти песни са написани тук.

Със съзнателно усилие Алана отпусна пръстите си, стискащи слушалката. Не ѝ оставаха никакви извинения, затова не каза нищо.

— Сестричке? Имам нужда от теб тук.

— Боб, не мисля... — започна Алана.

Но гласът ѝ се пречупи.

— Не ми отказвай — побърза да каже Боб. — Та ти още не знаеш какво точно искам от теб.

„А ти не знаеш какво искам аз — помисли си Алана. — Никога дори не си ме питал дали искам нещо.“

Алана не каза думите гласно, но дори така осъзна колко са несправедливи.

Това, от което имаше нужда, Боб не можеше да ѝ го даде. Имаше нужда от топлота и увереност, от сигурност и мъжка сила, която да застане между нея и бездната, сила, която да я пази, докато разбере какво се е случило и отново се научи да се пази сама.

Имаше нужда от любов, а не от ужас. Имаше нужда от хубави сънища на мястото на кошмарите.

Имаше нужда от Рафаел Уинтър.

Но Рейф беше само сън. Кошмарът беше истински.

Стиснала зъби, Алана събра сили, за да заживее в своя нов свят. Сама, разчитаща единствено на себе си.

Беше го правила много пъти преди, изпълнена с решителност да направи възможно най-доброто с това, с което разполага, независимо колко малко ѝ се струва то, когато кошмарът се спусне над нея като буреносен облак.

— Какво искаш? — попита тихо тя.

— Знаеш, че в ранчото винаги имаме проблем с парите в брой — отговори бързо Боб. — Земята е бедна, така казват. Е, Мери и аз имаме една идея — да организираме една шикозна, наистина шикозна лятна почивка за богати господата. Нали се сещаш — риболов високо в планините за хора, готови да си платят добре.

Алана изсумтя нещо неразбираемо.

— Всичко сме измислили, всичко е подготвено — продължи Боб. — Първите ни клиенти са двама изключителни пътнически агенти. А тяхната клиентела се състои от хора, които можеш да намериш в „Кой, кой е“. Всичко се нареждаше чудесно, когато...

— Когато? — прекъсна го Алана.

— Мери забременя — отвърна просто Боб. — Ние сме много щастливи, разбира се, опитваме от две години, но...

— Но какво?

— Доктор Джийн казва, че Мери не може да пътува.

— Това проблем ли е?

— По дяволите, да! Тя щеше да ни готви, да ни забавлява и да ни утешава, да изглажда острите ръбове. Знаеш какво имам предвид, сестричке.

— Да. Знам.

Това беше същата роля, която Алана играеше в семейството, откак стана на тринайсет и майка ѝ почина, оставяйки три момчета, съкрушен съпруг и дъщеря, която беше длъжна да порасне бързо. Точно тогава Алана се научи да намира в себе си усмивката, спокойствието, съчувствието, от които имаха нужда хората около нея.

Бе създала наново разбитото от мъка семейство, защото тя също имаше нужда от усмивка, смях и топлина.

— Наистина ще е по-скоро като почивка, отколкото работа — увещаваше я Боб.

Алана долови увещанието в гласа му, но то не я трогна и наполовина толкова, колкото тревожната нотка.

— Езда, риболов и излети в планината като в доброто старо време. Ще ти хареса, сестричке! Сигурен съм. За теб ще бъде истинска ваканция.

Алана прикри горчивия смях, който заклокочи в гърлото ѝ.

Ваканция! Потрепери. В онези планини, които за малко не я убиха. В планините, които още населяваха кошмарите ѝ.

„О, Господи, каква ваканция само ми е организирано малкото ми братче!“

— Сестричке — продължаваше Боб. — Не бих те молил, ако наистина нямах нужда от теб. Не знам към кого друг да се обърна. Пътуването вече е уговорено и двамата агенти са тук. Моля те!

Неочаквано през ума ѝ премина ярка картина, ярък спомен с Рейф... Късно лято, тясна пътечка, извиваща се нагоре по Броукън Маунтин, куц кон и седло, тежащо почти толкова, колкото и тя самата. Тя водеше коня, като влачеше седлото и наблюдаваше скупчените облаци, предвещаващи буря. Беше само на петнайсет, но знаеше колко опасно е да бъдеш на високо, открито място, когато бушува буря.

Проблесна светкавица, толкова близо до нея, че тя почти подуши миризмата на опърлено. Последвалата я гръмотевица сякаш предвещаваше края на света. Конят ѝ изцвили и се вдигна на задни крака, като отскубна юздата от ръката ѝ. Ужасът накара животното да забрави сакатия крак и то хукна надолу по склона, оставяйки я сама.

Тя също беше ужасена, ноздрите ѝ бяха изпълнени с миризмата на бурята, ушите ѝ бучаха от оглушителния тътен на гръмотевицата. И тогава чу някой да вика името ѝ.

Рейф дойде при нея, яхнал коня си, излъчващ онази сила и грация, от които тя винаги се бе възхищавала. Вдигна я на седлото пред себе си и пришпори коня си надолу по склона, докато светкавиците осветяваха пътя им.

Скрита в гъста горичка от смърчове, тя дочака края на бурята заедно с Рейф, облякла якето му, наблюдавайки го с очите на една жена

дете, която ставаше повече жена и по-малко дете с всеки дъх, който си поемаше.

На Броукън Маунтин Алана бе открила първо страха, после любовта и най-накрая — ужаса.

Замисли се дали не би могла да открие още някакво равновесие на Броукън Маунтин, противоположности, обединени в хармония, която да я освободи от кошмара.

Тази възможност проблесна в ума ѝ като светъл лъч в безлунна нощ, преобръщайки всичко наопаки.

— Сестричке? Кажи нещо.

Алана се отвори от себе си, когато се чу да си поема въздух и да казва спокойно:

— Разбира се, че ще ти помогна.

Не чу победното възклицание на Боб, уверенията му, че няма да каже на никого от клиентите си, че тя е известната певица Джили, благодарностите му за помощта ѝ. Не чуваше нищо, освен ехото на собственото си ужасяващо решение да се върне в Броукън Маунтин.

Сякаш усетил колебанието ѝ, Боб заговори бързо:

— Запазил съм ти билет за следобедния полет за Солт Лейк. Оттам ще пътуваш с един малък самолет до тукашното летище. Имаш ли нещо за писане подръка?

Объркана, Алана се втренчи в телефона. Простият факт, че Боб се бе погрижил за подробностите по пътуването ѝ, беше изключително необичаен. Не че Боб беше безотговорен, напротив, за Мери се грижеше дори прекалено много.

Докато Алана вземаше за нещо обичайно, за някаква даденост, както хората често правят с родителите или по-големите си братя и сестри.

— Сестричке — обади се търпеливо Боб, — имаш ли нещо за писане? Жив ще ме одере, ако объркам нещо.

— Кой? — попита Алана, ровейки в чекмеджето на нощното шкафче за молив. — Кой ще те одере жив?

Настъпи тишина, изпълнена с напрежение. Изведнъж Боб се разсмя.

— Пътническият агент, с когото имам уговорка, разбира се. Кой друг? Готова ли си?

Тя намери молив, взе някаква разписка, обърна я и записа номерата на полетите и часовете на излитане.

— Но това е днес! — възкликна тя.

— Казах ти, че имаме нужда от теб.

— Това едва ли би могло да се нарече предупреждение, братко.

— Точно такава беше идеята — промърмори Боб.

— Какво?

— Нищо. Само гледай да се качиш на този самолет, ако не искаш задникът ми да стане на картофена салата.

— Боб... — започна Алана.

— Благодаря ти, сестричке — прекъсна я бързо той. — Няма да съжаляваш. Ако някой въобще може да успее, то това е той.

— А?

Алана се чувстваше така, сякаш бе пропуснала половината разговор, и при това по-важната половина.

— Кой „той“? — попита тя.

— Проклятие! — процеди през зъби Боб.

— Пътническият агент? — предположи Алана.

— Да, пътническият агент. Малко е странен — каза сухо Боб. — До довечера, сестричке.

Преди Алана да е успяла да каже нещо, линията прекъсна.

Тя стана и се втренчи в слушалката, която стискаше здраво, питайки се безмълвно защо се бе съгласила да направи нещо, което я ужасяваше.

Каква глупачка бе да позволи на топлите спомени за Рейф Уинтър да я върнат на мястото на кошмарите ѝ. Та тя дори не знаеше дали Рейф е в Уайоминг. В миналото работата на Рейф го отвеждаше на най-различни места по света и само от време на време той прекарваше по няколко седмици в ранчото Уинтър.

Но и това беше достатъчно. Алана се научи да обича Рейф и да приема отсъствията му. Беше се научила да живее за деня, когато той ще се върне и ще се ожени за нея и тя никога повече няма да плаче за него нощем.

И тогава Рейф умря.

Или поне така казаха от Пентагона.

Тя чу сигнала на телефона, сложи слушалката на мястото ѝ и се втренчи в апарата.

Беше яркочервен, като цветята върху кухненските шкафове. Червен като дивите цветя, които растяха високо по планинските склонове.

Червен. Като кръв.

— Видях ли Джак да умира в Броукън Маунтин? — прошепна Алана. — Това ли не иска да си спомни мозъкът ми?

Тя потрепери и се отдръпна от яркочервения телефон.

Разтривайки ръце, за да прогони хлада, който я бе обгърнал от случката на Броукън Маунтин насам, Алана тръгна бързо към гардероба. Облече си дънки и стара памучна блуза. По навик закопча блузата догоре, скривайки нежната златна верижка, която Рейф ѝ бе подарил преди години.

Както винаги, пръстите ѝ останаха малко по-дълго върху малкия символ на безкрайността, който беше част от верижката.

Любов завинаги, любов без край.

Един красив сън.

Но реалността представляваше шест липсващи дни от живота ѝ и един кошмар, чийто край тя все още се опитваше да открие.

Тръгна бавно към кухнята. С ръце, опитващи се да затреперят, Алана включи кафеарката, разбърка две яйца и намаза с масло филия хляб. Насили се да яде и да пие, да почисти масата, да направи всичко онова, което правеха нормалните хора.

Погледът ѝ бе привлечен от безредна купчина листове върху кухненския тезгях. Погледна ги нещастно. Трябваше да прочете песните, които ѝ бе изпратил мениджърът ѝ. Нови песни. Солови изпълнения за единствения оцелял от дуета „Джак и Джили“.

Алана трябваше да прочете песните, но нямаше да го направи, защото вече не можеше да пее.

Това беше най-горчивата загуба, най-непоносимата болка. Преди Броукън Маунтин тя можеше да се потапя в песните си като в цветовете на любовта, които прогонваха сивотата на самотата и черното отчаяние.

Алана бе превърнала любовта си към един мъж, когото смяташе за мъртъв, в песен. Пеенето беше най-голямото ѝ удоволствие, единствената причина да живее, след като ѝ казаха, че Рейф е мъртъв.

Джак Рийвс не я обичаше, но тя го знаеше прекрасно. Нито пък тя го обичаше. Тяхното беше един брак по сметка. Джак обичаше

славата, а Джили обичаше да пее.

Сега Джак беше мъртъв, а Джили можеше да пее само в сънищата си. А в сънищата ѝ съпроводът беше от хармониката на Рейф, не безупречният тенор на Джак.

Будна, в нея нямаше музика.

Не беше сценична треска. Дори сега Алана не се страхуваше да бъде пред хора. Нито се страхуваше от просташките стихчета, които си повтаряха феновете, докато я гледаха:

Джак и Джили
се качили на хълма,
за да си донесат ведро водка.
Джак паднал
и си строшил главата,
а Джили си изгубила ума.

Беше го слушала вече, бе го чела написано хиляди пъти, бе чувала да го шепнат. Можеше да се справи с това.

Но не можеше да се справи с ужасното свиване на гърлото, когато отвореше уста, сякаш в нея вече нямаше никаква песен и никога нямаше да има. Само писъци и тишината на смъртта.

Алана се огледа неспокойно наоколо, едва разпознавайки заобикалящите я мебели. Въпреки че бе живяла в апартамента в Орегон в продължение на три седмици, това място не ѝ беше нито удобно, нито познато.

Алана внезапно тръгна към стъклената стена, зад която имаше малка вътрешна градина. Застана до стъклото, опитвайки се да се отърси от остатъците от кошмара и смъртта, страха и грешките, и най-вече — от миналото, което не можеше да промени.

Нито дори да разбере.

— Някой ден ще си спомня какво се е случило — прошепна тя.
— Нали?

ГЛАВА 2

Алана си пое дълбоко въздух, насилвайки се да погледне зората, изпъстряща стаята с розови и червени сенки. Топлината на септемврийското слънце беше като истинско чудо след безкрайните часове на нощта.

Алана се хвана, че се вира в отражението си в стъклото, както често правеше след Броукън Маунтин, търсейки някакъв вътрешен знак за онази шестдневна празнина в паметта си. На повърхността обаче нямаше нищо. Изглеждаше съвсем същата, както преди да тръгне нагоре в планината с най-голямата грешка в живота си — своя партньор певец, Джак Рийвс.

Грешката не беше пеенето. Грешката беше в брака заради удобството. Той винаги я бе подтиквавал за повече. Тя винаги бе искала по-малко. Той искаше да се сдобрят. Тя искаше само да сложат край на брака, който никога не би трябвало да започват. И така отидоха заедно в Броукън Маунтин.

Върна се само единият.

Никакви видими следи от преживяното в планината не бяха останали върху тялото на Алана. Глезенът ѝ бе зараснал. Болеше я само когато беше студено. Синините, натъртванията и драскотините ги нямаше, не бяха останали дори белези. Вече не беше необходимо да спазва диета, за да поддържа имиджа, който изискваше публиката. След Броукън Маунтин апетитът ѝ бе изчезнал.

Но това не личеше външно.

Алана се наведе напред, вирайки се в почти прозрачното си отражение върху стъклената врата. Всичко продължаваше да изглежда същото. Дълги крака, мускулести и силни, в резултат от детството ѝ, прекарано по планините на Уайоминг. Гърди, талия и ханш — нито едри, нито прекалено дребни. Кожата ѝ имаше златистокафяв оттенък. Нищо необичайно. Съвсем нищо.

— Все пак нещо трябва да личи външно — каза Алана на отражението си. — Не мога просто да изгубя партньора си от дуета,

шест дни от живота си и да се чудя дали още съм в ред, и нищо от това да не личи.

Но наистина, не личеше.

Въпреки че очите ѝ бяха прекалено тъмни, прекалено големи, прекалено замислени, устните ѝ продължаваха да изглеждат така, сякаш всеки момент ще се усмихнат. Косата ѝ все още беше черна и лъскава, разделена на две дебели плитки, падащи до кръста ѝ.

Алана се взира дълго в плитките си, осъзнавайки за първи път, че нещо, свързано с тях, я прави... неспокойна.

Никога не бе искала особено дълга коса, но я бе приела така, както прие и прякора Джили — два изключително необходими елемента от детинския имидж, който публиката искаше от нея. Имиджът вървеше с гласа ѝ, ясен и невинен, чист като планински извор...

Водата тече, студена, тъмнината чака, очертана от скали и лед, и се сключва наоколо, облаците в небето се събират, светкавиците проблясват, безшумна гръмотевица.

Страх.

Беше прекалено студено, никаква топлина отникъде, само страх, вледеняващ страх, изцеждащ всичките ѝ сили.

Опита се да бяга, но краката ѝ тежаха като олово и сякаш бяха вкоренени в земята. Всяка стъпка траеше цяла вечност. *Напъни се повече, побързай или ще те хване.*

Трябва да бяга!

Но не може.

Беше натъртена, кървеше, крещеше в нощта, тичаше, препъваше се, влачеше се, отново се надигаше, падаше, въртеше се и крещеше, падаше...

Сърцето ѝ биеше диво, отговарящо на частта от кошмара, който оживя в съзнанието ѝ.

— Спри! — каза си ожесточено тя, виждайки отражението на ужаса си в стъклото.

Пое си няколко пъти дълбоко въздух, овладя се, като си напомни, че трябва да престане да мисли за кошмара си като за нещо истинско. Защото не беше.

Кошмарът беше просто творение на мозъка ѝ, който се опитваше да се справи с преживения ужас от смъртта на Джак в планинската буря и от нейната собствена почти смърт след падането.

Така ѝ каза доктор Джийн, а тя бе вярвала на сериозния му глас и нежната усмивка, откак се помнеше. Той ѝ каза, че амнезията ѝ, макар и необичайна, не е патологична. Това беше инстинкт за самосъхранение. Когато мозъкът се почувства достатъчно силен, за да си спомни подробностите от смъртта на съпруга ѝ и собствените ѝ страдания, докато се е влачила надолу по Броукън Маунтин, тогава щеше да си спомни.

Ами ако никога не си спомнеше?

Това също беше нормално, бе я уверил доктор Джийн. Алана беше млада. Беше здрава. Можеше да си създаде нов живот.

Устните ѝ се изкривиха горчиво, докато си припомняше разговора. Лесно му беше на доктор Джийн да говори. Не неговият мозък превръщаше шест липсващи дни в един безкраен кошмар.

Не че ѝ липсваше мъртвият ѝ съпруг. Тя и Джак бяха двама съвсем самостоятелни хора, свързани един с друг по стечение на обстоятелствата. Това беше достатъчно за успешна певческа кариера. Но не беше достатъчно за успешен брак.

И въпреки това понякога Алана не можеше да не изпитва чувството, че само евентуално, ако бе направила нещо по-различно, Джак би могъл да бъде по-различен. Ако бе положила повече усилия или ако не бе полагала чак толкова много. Ако беше по-слаба или не толкова силна. Ако го бе обичала повече или го бе съжалявала по-малко...

Може би, би могло да се получи нещо между тях двамата.

Но дори сега, когато си го мислеше, Алана знаеше, че това е лъжа. Единственият възможен начин да се влюби в Джак беше никога да не бе срещала Рейф Уинтър, никога да не го бе обичала и изгубила; Рейф, с неговия смях и страст, с неговите нежни, разбиращи ръце.

Бе обичала Рейф от петнайсетгодишната си възраст, сгоди се за него, когато стана на деветнайсет. И станаха любовници, когато беше на двайсет.

Рафаел, с тъмна коса и блестящи кехлибарени очи, я наблюдаваше как се променя с докосванията му. Пръстите ѝ изглеждаха толкова деликатни до мъжествените очертания на лицето му, до сухожилията и мускулите на ръцете му. Силата му винаги я изненадваше, както и бързината му, но никога не се бе страхувала от него. Рейф можеше да я прегръща, да я обгръща със силата си, но тя не изпитваше страх, а само всепоглъщаща нужда да бъде още по-близо, да му се отдаде и да го приеме.

С Рейф съществуваше само красота.

Но тогава, преди четири години, Пентагонът съобщи на Алана, че Рафаел Уингър е мъртъв. Не ѝ казаха нищо повече. Нито къде е загинал годеникът ѝ, нито как. Най-малко пък защо. Просто ѝ съобщиха факта за смъртта му.

И този факт я разтърси из основи. Никога повече лиричната красота на хармониката му нямаше да я зове в нощта. Никога повече гласът ѝ нямаше да се слива с този на сребърния инструмент, който пееше толкова изящно в ръцете на Рейф. Алана пееше с него за удоволствие и за нея това беше най-красивото нещо на света, с изключение на любовта им — тела и умове, слети в първичната хармония, превъзхождаща всичко, дори песента.

Душата ѝ се изпразни след смъртта на Рейф. Нищо не я интересуваше. Дори животът. Когато минутите и часовете без Рейф се събраха и станаха много, дърпайки я в тъмнината, тя инстинктивно се обърна към певческата кариера като свое единствено спасение, като единствен начин да се държи за любовта, която бе изгубила.

Пеенето означаваше Джак Рийвс, мъжът, с когото пееше в онези малки кафенета и по панаирите, мъжът, за когото пеенето беше по-скоро бизнес, отколкото удоволствие. Джак бе преценил уязвимостта на Алана, нейното отчаяние и тогава ѝ каза съвсем спокойно, че няма да има никакви дуети повече, докато не се омъжи за него и не напусне високите планини, за да заживее в хайлайфа на града.

Алана се противопостави на брака, защото не искаше никой друг мъж, освен този, който беше мъртъв.

Но тогава часовете без Рейф станаха стотици, хиляда, хиляда и петстотин... и тя се съгласи да стане съпруга на Джак, защото трябваше да направи нещо, ако не иска да полудее. Рейф беше мъртъв.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен певческата кариера, за която настояваше Джак още докато Рейф беше жив.

И така Алана напусна високите планини на Уайоминг с надеждата, че в някоя друга част на света няма да чува Рейф в лятната тишина, да го усеща при всеки изгрев на луната, да чувства топлината му с топлината на слънцето.

Омъжи се за Джак, но това беше брак само на хартия. С Джак Рийвс за Алана не съществуваше нищо друго, освен празнота, която трябваше да запълни с песни.

И тогава, преди една година, ѝ казаха, че Рафаел Уинтър е жив.

Не беше Рейф този, който ѝ каза. Рейф никога не ѝ се обади, никога не ѝ писа, никога не се свърза с жената, която някога твърдеше, че обича.

Сега Джак беше мъртъв, убит преди четири седмици от дивата земя, която ненавиждаше. Алана беше с Джак на Брукън Маунтин, когато той загина. Но не си спомняше нищо. Онези шест дни бяха като празна стена.

Зад тази стена се надигаше страхът, опитващ се да се освободи.

Алана затвори очи, не можеше да гледа отражението си в стъклената врата. Рейф беше мъртъв, след това се оказа, че е жив. Джак беше мъртъв завинаги.

Любовта ѝ към Рейф не можеше да умре.

— Стига толкова — каза си остро. — Престани да живееш с миналото. Престани да се разкъсваш заради неща, които не можеш да промениш.

Отвори очи, заставайки пред още едно отражение, пред още един прозорец, който настъпващата зора не бе направил прозрачен. Приличаше на дива сърна, хваната в момент на вцепененост, точно преди да се впусне в лудешки бяг. Дълги кафяви крайници и кафяви очи — много тъмни, много широки, диви.

Едната черна плитка се плъзна по рамото ѝ и се удари в стъклото, когато Алана се наведе напред. Преметна и другата отпред. Този жест се бе превърнал в машинален, несъзнателен — когато плитките ѝ висяха на гърба, тя ги премяташе отпред.

Така, ако трябваше внезапно да побегне, плитките нямаше да останат зад нея, две еднакви черни въжета, идеални за хващане от

нещо, което иска да я задържи, да я вдигне, да я хване в капан, безтегловна, падаща...

Алана сподави писъка, който се надигна в гърлото ѝ, докато отстъпваше към кухнята. Отражението ѝ отново я погледна от стъклото на шкафа над мивката.

Без да извързва поглед, Алана отвори едно близко чекмедже. Пръстите ѝ се склупчиха около дръжката на дълъг нож. Острието му проблесна, когато го извади от чекмеджето.

Вдигна го и допря тъпата му страна до шията си, точно под брадичката. Спокойно, съвсем съзнателно, започна да реже лявата си плитка. Косата падна безшумно на пода. Без никакво колебание, тя се зае и с дясната плитка.

Когато свърши, Алана разтърси глава и косата ѝ се разпиля. Естествените къдрици, заключени досега в плитките, внезапно се оказаха свободни. Кичури се къдреха около лицето ѝ, очертавайки го в рамка от меко, лъскаво черно. Кафявите ѝ очи заблестяха, унесени в мечти.

Внезапно Алана осъзна какво е направила. Втренчи се в дългите черни плитки на пода, в ножа в ръката си, в отражението си, което вече не приличаше на Джили.

Ножът падна на пода с металическо дрънчене.

Алана се загледа в отражението си, чудейки се дали най-после не е полудяла.

Изтича в спалнята. Извади някои неща от чекмеджетата, свали дрехи от закачалките; събираше багажа си съвсем напосоки. Нямаше значение. Повечето от дрехите ѝ бяха все още в Лос Анжелис или в ранчото, оставени там в очакване на седмиците, които трябваше да прекара с брат си и Мери.

Алана беше прекалено изплашена тогава, за да се върне в ранчото и да си вземе багажа, след като избяга от болницата. Просто отиде в Портланд, град, в който никога преди не бе живяла, надявайки се да остави кошмара зад себе си.

Но не би.

Докато събираше багажа си, Алана току поглеждаше към телефона. Искаше да се обади на Боб, да му каже, че е променила решението си и да затвори, преди да е успял да възрази.

Но всеки път, когато посегнеше към телефона, тя си спомняше за Рафаел Уинтър, за хубавия сън, който стоеше от другата страна на везните на кошмара. Спомените за Рейф ѝ бяха като талисман, който да я измъкне от ужаса на шестте липсващи дни.

Най-голямото щастие и най-големият ужас в живота на Алана се бяха случили на Броукън Маунтин. Може би те просто щяха да се неутрализират, оставяйки я свободна да продължи живота си.

Никакви спомени за мъжа, когото бе обичала, и за съпруга, когото не обичаше. Никакви спомени за любовника, който умря и след това се върна, нито за съпруга, който умря и никога повече нямаше да се върне.

Рейф, който идваше при нея в сънищата ѝ.

Джак, който идваше при нея в кошмарите ѝ.

Когато Алана най-после вдигна телефонната слушалка, тя го направи, за да позвъни на един фризьорски салон и да си уговори час. Този съвсем обикновен разговор ѝ вдъхна увереност.

Когато се качи на самолета, Алана вече се чувстваше много по-спокойна. Тази вечер щеше да се прибере вкъщи. Ако кошмарите я преследваха, то щеше да бъде по познатите коридори на дома на детството ѝ, а не в чуждите стаи на взетия под наем апартамент. Придържаше се към тази мисъл, докато сменяше самолетите в Солт Лейк Сити, докато се настаняваше в самолета за Уайоминг. Когато стюардесата ѝ предложи вестник, тя го взе машинално. Докато прелистваше страниците му, едно заглавие привлече вниманието ѝ — Последната Песен на „Джак и Джили“.

Въпреки че стомахът ѝ се сви само при вида на заглавието, Алана знаеше, че ще прочете статията. Бе прочела всичко, което се писа за смъртта на Джак, дори най-отвратителните измишльотини на жълтата преса. Щеше да прочете и тази статия, защото просто не можеше да не го направи.

Беше минал един месец от смъртта на Джак. Един месец, откак се появи дупката в паметта ѝ. Алана продължаваше да се надява, че някой, някъде, ще знае нещо повече за смъртта на Джак от нея, че дума или фраза в статията ще възбуди нещо в мозъка ѝ и онези шест дни ще се върнат, за да я освободят от кошмара.

Или за да я запратят в друг, още по-ужасяващ.

Тази вероятност никога не напускаше едно ъгълче от съзнанието ѝ. Доктор Джийн изказа предположението, че е възможно това да са ужаси, които Алана не може да има дори в кошмарите си.

На амнезията можеше да се погледне по много различни начини. Дар от един милостив Бог. Инстинкт за самосъхранение. Първоизточник на ужас. Всичко това и нито едно от тях. Но страхът винаги беше там, скрит в сенките, очакващ нощта.

Може би доктор Джийн беше прав. Може би щеше да е по-добре да не си спомня.

Алана бързо прогони неканената мисъл. Нищо не може да е по-лошо от това да не можеш да се довериш на собствения си мозък, на собствената си смелост, на собствения си здрав разум.

След смъртта на майка си Алана винаги беше силната, тази, която се грижеше за всичко, което трябваше да се направи, и го правеше. Но тогава Рейф умря и Алана се срина.

Музиката беше единственото ѝ успокоение след смъртта на Рейф. С музиката тя тъчеше прекрасните си мечти за топлина, за неговия смях и за любовта, за която можеше само да се пее, не да се говори.

С песента Алана бе преживяла дори смъртта на Рейф.

Можеше да направи това, което трябваше да направи. Вече го бе доказала в миналото. Някак си щеше да го докаже отново. Тя щеше да оцелее.

Някак си.

Алана сгъна внимателно вестника и започна да чете.

Първата част на статията се състоеше от коментар за току-що излезлия албум на „Джак и Джили“. Останалата част беше просто изброяване на известните факти за смъртта на Джак.

Преди месец Джак и Джили Рийвс отишли на излет в планините на Уайоминг. Попаднали в ранна зимна буря. Опитали се да се измъкнат, но успяла само Джили. Джак загинал при срутване. Джили успяла да доуцука надолу по планината с лошо изкълчения си глезен до рибарска колиба и повикала помощ.

Замалко и тя не загинала. Случката била толкова драматична, че тя изгубила всякакъв спомен за времето, докато пълзяла надолу по планината.

Истерична амнезия, предизвикана от внезапната смърт на съпруга ѝ, казал лекарят. Очевидно шериф Мичъл се е съгласил, тъй като заключението от аутопсията на Джек бе смърт, причинена от счупен врат.

Нещастен случай.

Нищо ново. Нищо неочаквано. Нищо, което да запълни ужасяващата дупка от шест дни, останала в мозъка на Алана. Но въпреки това тя препрочиташе отново статията, търсейки ключа към амнезията си.

Но не го откри. Не беше нито изненадана, нито разочарована.

Когато самолетът започна да се спуска, Алана се облегна назад и нервно прокара пръсти през косата си. Усещаше главата си някак лека без тежестта на дебелиите черни плитки. Фризьорката бе оформила остатъците от косата ѝ в изящна прическа, която смекчаваше, но не прикриваше изпънатите черти на лицето ѝ. Резултатът беше поразителен — лъскава черна коприна, ограждаща интелигентно лице, забулено от загубата и кошмара.

Малкият търговски самолет кацна с леко друсане. Няколко нетърпеливи ловци на пъстърва слязоха преди Алана, като разказваха минали истории и се обзалагаха за бъдещия си улов.

Тя се изправи неохотно и тръгна бавно по пътеката между седалките. Когато слезе по стълбата, багажът ѝ вече бе разтоварен и оставен до най-долното стъпало. Тя взе лекия куфар и се обърна към малката сграда, която беше единственият признак на живот на мили околоръст.

Зад нея самолетът тръгна към началото на пистата, набра бързо скорост, готов отново да се издигне в ясното небе.

Алана стигна до сградата точно когато двигателите изреваха. Остави чантата си и се обърна, за да види как колелата на самолета се свиват. Слуша, докато бръмченето се превърна в ехо, а самолетът — в блестяща сребърна точица в небето.

Алана затвори очи за миг и наклони глава, улавяйки топлите лъчи на септемврийското слънце на Уайоминг. Вятърът, — носещ уханье на земя и трева, бе изпълнен със свежест и обещание за дълбоки реки, извиващи се мързеливо между каменистите си брегове, за вечнозелени дървета, за койоти, лаещи от планините в хармонии, по-стари от човека.

Дом.

Алана си пое дълбоко въздух, разкъсвана от насладата и страха. Изведнъж чу стъпки. Обърна се рязко, сърцето ѝ заби бързо. След случката в Броукън Маунтин тя се ужасяваше от всичко, което се приближаваше към нея, без да може да го види.

Към нея вървеше мъж. Слънцето беше зад гърба му и тя виждаше само един тъмен силует.

Постепенно, приближавайки се, той придоби нормален вид. Беше около двайсетина сантиметра по-висок от нейните метър и шейсет. Походката му беше на човек, занимаващ се с туризъм и езда. Дънките му бяха избелели. Ботушите му носеха следи от стремна. Ризата му беше в същия бледосин нюанс като небето над главите им.

Косата му под ръба на шапката беше гъста, наситенокафява. Очите имаха цвета на уиски. Устните представляваха тънка линия под копринените мустаци.

Алана въздъхна тихо и затвори очи. Сърцето ѝ биеше лудо, краката ѝ отмаляха. Без съмнение полудяваше, това беше халюцинация.

Буря, студ, ужас, падане...

— Алана — каза той.

Гласът му беше нежен, дълбок и докосна душата ѝ като милувка.

— Рафаел? — Дишаше задъхано, страхуваше се да отвори очи, разкъсвана между надеждата и кошмара. — О, Рейф, наистина ли си ти?

ГЛАВА 3

Рейф хвана ръката ѝ и тя чак тогава осъзна, че се е олюляла. Топлината и силата му я обгърнаха. За миг се притисна към него.

И тогава разбра, че я докосват, че я прегръщат, и рязко се отдръпна. След Броукън Маунтин тя се ужасяваше от чуждо докосване.

— Наистина съм аз, Алана — каза Рейф, наблюдавайки я внимателно.

— Рафаел... — Гласът ѝ се пречупи, когато чувствата взеха връх.

Тя протегна пръсти, сякаш за да го докосне, но не го направи. С усилие, от което я заболя, се бореше с емоциите, стиснали гърлото ѝ. Разкъсваше се от противоречиви чувства.

Да се втурне към него. Да избяга от мъжкото му присъствие.

Да бъде прегърната от него. Да се бори, за да не бъде прегръщана от мъж.

Да го обича. Да не изпитва нищо, защото единствената сигурност идваше от безчувствеността.

Да си спомни какво е да си обичана. Да забрави, да забрави всичко, амнезията да я обгърне като балсам.

— Защо си тук? — попита го с дрезгав глас.

— Дойдох, за да те заведа вкъщи.

Незнайно защо, думите му я разстроиха още повече.

Затвори очи и се опита да си възвърне самообладанието. Допусна грешка, като дойде тук. Искаше ѝ се сънят за любовта да уравни ужасния кошмар. Но Рафаел беше истински, не беше сън.

Както и ужасът.

Алана се опитваше да се съвземе, питайки се какво се бе случило през онези шест дни, че бе оставило след себе си толкова страх. Но най-вече се питаше дали кошмарът въобще някога ще свърши, дали ще я освободи, дали ще ѝ позволи отново да се смее и да пее... или щеше просто да се предаде и да остави амнезията да забули целия ѝ мозък. Цялото ѝ съществуване.

Рейф я наблюдаваше внимателно. Когато заговори, гласът му прозвуча спокойно, съчувствено, съвсем нормално.

— Най-добре е да тръгваме — каза той. — Ще ми се да пристигнем в ранчото преди бурята.

Наведе се, за да вземе куфара от треперещата ѝ ръка. С изящните движения на рис той се изправи и тръгна към джипа, паркиран недалеч от тях.

Алана го гледаше. Пое си дълбоко въздух, все още усещаше топлината на ръката му върху своята, когато ѝ помогна. Само това. Помощ. Подкрепа. Нямаше от какво да се страхува.

Имаше ли?

Неподвижна, с препускащ пулс, с широко разтворени тъмни очи, Алана гледаше как Рейф се обръща към нея. Късното следобедно слънце осветяваше силните черти на лицето му и караше кехлибарените му очи да блестят. Когато се обърна, ризата му се изпъна на раменете, подчертавайки силата и мъжествената му грация.

Алана затвори очи, но продължаваше да вижда Рейф. Образът му беше като изрязан в съзнанието ѝ и това би я шокирало, ако ѝ бе останала способност да изпитва още чувства. Но не ѝ бе останала.

Тя все още живееше в мига, в който той се обърна към нея с горящи кафяви очи, суетни, разтегнати в нежна усмивка.

Това беше Рейф. Мъжествен. Съвсем. Това го беше забравила дори в сънищата си.

Рейф се поколеба, сякаш искаше да се върне при нея, отново да застане до нея. Но не помръдна. Просто я наблюдаваше с очите си с цвят на уиски, които бяха едновременно нежни и напрегнати, поглъщащи я.

— Всичко е наред, Алана. — Гласът му беше нежен като усмивката му. — Дойдох, за да те заведа вкъщи.

Думите отекваха отново и отново в съзнанието ѝ, предизвикващи нови усещания. Студ, вятър и сняг, страх и писъци, напирани в гърлото ѝ. Болка и ужас и...

Всичко е наред, цвете. Дойдох, за да те заведа вкъщи.

И преди бе чувала подобни думи, както и други, различни думи, невероятни думи, сън и кошмар, слети в едно.

Без да го осъзнава, Алана изстена и се олюля, заклещена между надеждата и ужаса, съня и кошмара.

— Какво? — попита задъхано тя, а сърцето ѝ заби още по-бързо.
— Какво каза?

Рафаел я гледаше напрегнато.

— Казах: дойдох, за да те заведа вкъщи.

Изчака, но Алана само го гледаше с широко отворени, много тъмни очи. Изражението му се промени, отново стана нежно.

— Боб се закани да ме одере и да направи от кожата ми седло, ако не се приберем, преди Мери да е заспала. И... — добави Рейф с усмивка — тъй като тя заспива някъде между кафето и десерта, най-добре ще е да побързаме.

Алана гледаше Рейф със замъглен поглед, който определено изглеждаше див.

— Не това каза преди малко. — Гласът ѝ беше напрегнат. Очите ѝ бяха без фокус.

— Преди малко? — повтори Рейф. Очите му внезапно заблестяха. — Кога преди малко, Алана?

Беше тъмно, толкова тъмно, черен лед около нея, ледник, който я поглъща, а тя крещи и се опитва да избяга, но не може да избяга, защото е замръзнала и ѝ е толкова студено...

Алана потрепери и се олюля. Лицето ѝ преbledня неимоверно, лишено от живот от ужасния кошмар, който ѝ се явяваше все по-често и по-често, преследвайки я дори през деня, ограбвайки ѝ и малкото останал здрав разум и спокойствие.

Рейф незабавно дойде до нея и я докосна с топлите си, силни ръце. Макар и наслаждавайки се на топлината му, страхът отново я обзе, още по-страшен, и тя се отдръпна с всички сили.

И тогава осъзна, че не е било необходимо. Рейф не се бе опитал да я прегърне. Тя реагираше на нещо, което не се бе случило.

— Аз... — Алана го гледаше с диви, тъмни очи. — Аз не... Аз съм...

Разпери безпомощно ръце, чудейки се как да му обясни, че той я привлича, но въпреки това се страхува да бъде докосвана и че най-вече се страхува от това, че губи разсъдъка си.

— Изморена си — каза спокойно Рейф, сякаш Алана се държеше съвсем нормално. — Пътувала си дълго. Хайде. Боб и Мери те чакат като деца — Коледа.

Рейф отново се обърна и тръгна към джипа, но преди да стигне дотам, от друга кола излезе мъж и тръгна към него.

Приближавайки се, Алана разпозна доктор Джийн. Той се усмихна и протегна ръце към нея. Тя се поколеба, не искаше никой да я прегръща, дори мъжа, който я бе изродил, който бе лекувал всичките ѝ детски болести, който бе плакал на смъртния одър на майка ѝ. Доктор Джийн беше член на семейството ѝ почти толкова, колкото баща ѝ и братята ѝ.

С усилие на волята си, от което потрепери, Алана му позволи да я прегърне. Над главата ѝ лекарят погледна въпросително Рейф, който поклати отрицателно глава.

— Е, радвам се, че се върна — каза доктор Джийн. — Вече не куцаш, а? Изглеждаш по-красива от всякога, пъстървичке.

— А ти си много лош лъжец — отвърна Алана.

Но се усмихна, когато чу прякора от детството си, макар че бързо се отдръпна от прегръдката на лекаря. Бързината, с която го стори, граничеше с грубост, но просто не можа да се въздържи. Това беше най-лошата част от кошмара — да не може да се въздържа.

— Единственото красиво нещо, което някога съм притежавала, беше гласът ми — каза Алана.

— Нищо ли не те боли? — продължи лекарят. — Как си с апетита?

— Нищо не ме боли — отвърна равно тя, пренебрегвайки въпроса за апетита. — Вече дори не използвам еластичната превръзка.

И тогава зачака, изпълнена със страх, доктор Джийн да я попита за паметта ѝ. Не искаше да говори за това пред Рейф.

Въобще не искаше да говори за паметта си.

— Подстригала си се — каза лекарят.

Алана вдигна нервно ръка, докосвайки късите копринени кичури, единственото, останало от дългите до кръста плитки.

— Да. — После, защото докторът явно очакваше още нещо, добави: — Днес. Подстригах се днес.

— Защо? — попита Джийн.

Гласът му беше толкова нежен, колкото пряк бе въпросът.

— Аз... — Алана спря. — Бях... Исках да го направя.

— Да, но защо? — настоя той.

Сините му очи бяха много бледи, много наблюдателни под сивата коса и сбръчканото чело.

— Плитките ме правеха... неспокойна — отвърна Алана.

Гласът ѝ беше напрегнат, очите — изплашени.

— Непокойна? Как по-точно? — попита доктор Джийн.

— Непрекъснато... се мотаеха около мен. — Алана направи внезапно движение с ръце, сякаш се предпазва от нещо. — Аз...

Гърлото ѝ се сви и тя не можа да продължи.

— Алана е изморена — каза Рейф. Гласът му беше тих, но много убедителен. — Ще я заведа къщи. Сега. Извинете ни, доктор Джийн.

Рейф и лекарят си размениха дълъг поглед. Лекарят въздъхна.

— Добре — каза раздражено той. — Кажи на Боб, че се опитвам да намеря малко свободно време, за да отидем за риба.

— Хубаво. В лагера на Броукън Маунтин винаги ще има място и за теб.

— Дори сега?

— Особено сега — каза саркастично Рейф. — Може и да не сме на едно мнение относно средствата, но целта ни е еднаква.

Алана погледна единия мъж, после другия.

— Целта?

— Просто една малка риболовна експедиция в планините — каза Рейф и се обърна към нея. — Добрият доктор обича да дави червеите. Аз, от друга страна, предпочитам да измислям нова стръв.

Доктор Джийн се усмихна бързо.

— Обзалагам се, че ще хвана повече пъстърва от теб, Уинтър.

— Аз искам да улова една определена пъстърва. Много специална.

Алана се замисли за вълните от чувства, които сякаш си разменяха двамата мъже, но реши, че просто е свръхчувствителна в момента. След Броукън Маунтин бе започнала да се плаши и от сянката си и виждаше заговори там, където зад нея нямаше нищо, освен нощ и тишина.

Доктор Джийн се обърна към Алана:

— Ако имаш нужда от нещо, пъстървичке, винаги съм на твое разположение.

— Благодаря.

— Наистина, можеш да разчиташ на мен — добави той.

— Знам — тихо каза тя.

Той кимна, качи се в колата си и запали.

Рейф помогна на Алана да се качи на джипа и после я последва. Тя го наблюдаваше внимателно през цялото време, смесвайки спомените с действителността.

Този Рейф, който виждаше сега, беше по-възрастен, много по-овладян от онзи от спомените ѝ. Когато не се усмихваше, лицето му беше сурово, почти страховито. Но все още се движеше с грацията и силата, които винаги я бяха очаровали. Гласът му все още беше нежен, а ръцете му... красиви. Странен начин да опишеш нещо толкова силно, бързо и загрубяло като ръцете на един мъж, но тя наистина не можеше да намери по-подходяща дума.

Не всички мъжки ръце правеха такова впечатление на Алана. Понякога поглеждаше нечии ръце и я обземаше истински ужас.

— Имаме късмет — каза Рейф, докато караше внимателно през полето, което минаваше за паркинг.

— Късмет? — повтори Алана, долавяйки леката нотка на паника в гласа си.

— Още не е заваляло. През последните няколко дни тук валя много.

Алана се постара да прикрие тръпката, преминала през тялото ѝ при мисълта за светкавици, гръмотевици, планини и хлъзгав черен лед.

— Да — каза тихо тя. — Радвам се, че няма буря.

— Ти обичаше бурите — каза още по-тихо той.

Алана се вцепени, спомняйки си един септемврийски следобед, когато бурята изненада нея и Рейф, докато яздеха. Успяха да се доберат до рибарските колиби подгизнали и останали без дъх. Той бе съблякъл мокрото ѝ яке, после блузата и ръцете му трепереха, когато я докосна.

Алана затвори очи, опита се да забрави. Мисълта Рейф да я докосва по този начин я караше да прималява от желание... и да полудява от страх, сън и кошмар, оплетени толкова здраво един в друг по начин, който тя нито можеше да обясни, нито да разбере.

Но дали Рейф си спомняше септемврийската буря, когато я съблече и милва, докато останаха само огънят и задъханото им дишане? По лицето му не пролича, че си спомня.

— Миналата седмица имаше голяма слана — продължи Рейф. — Листата на трепетликите пожълтяха. Сега приличат на късчета слънчева светлина, танцуващи на вятъра.

Той погледна бързо към Алана и видя следите от вътрешния конфликт върху лицето ѝ.

— Още обичаш трепетликите, нали? — попита той.

Алана само кимна. Страхуваше се да се довери на гласа си. Планинската трепетлика с бялата си кора и треперещи листа беше любимото ѝ дърво. През есента листата ѝ ставаха жълти като... късчета слънчева светлина, танцуващи на вятъра.

Един кос поглед ѝ каза, че Рейф я наблюдава.

— Все още обичам трепетликите — каза тя.

Стараше се гласът ѝ да звучи нормално, доволна от безопасната тема. Настоящото, не миналото. С миналото не можеше да се справи. Бъдещето беше немислимо. Всеки ден за себе си. Един час. Една минута. Можеше да се справи с всичко, но постепенно, минута по минута.

— Дори през зимата — добави Алана с глас, който беше почти шепот, — когато клонките са черни, а стъблата — като призраци в снега.

Рейф даде газ по тесния черен път. Погледна за миг към внушителния гранитен гръбнак на планината Уинд Ривър Маунтинс, извисяваща се от лявата им страна.

— Скоро няма да завали сняг в планините — каза той.

— Сланата обаче унищожи насекомите. После отново стана топло. Пъстървата сигурно умира от глад. Това означава добър улов за нашите клиенти... гости — поправи се бързо, усмихвайки се на себе си. — Никой не обича да го наричат клиент.

— Нашите клиенти? — повтори бавно Алана, вперила в Рейф тъмните си очи.

Един слънчев лъч се промъкваше през люка на колата и подчертаваше тена на Рейф и мустаците му, превръщаше очите му в златисти. Зъбите му проблеснаха в усмивка, но изражението му подсказваше, че това, което е смешно, ще си остане само за него. Отговори на въпроса ѝ с друг въпрос:

— Боб не спомена ли нищо за мен?

— Не — отвърна Алана. — Ти беше истинска изненада.

Изражението на Рейф се промени.

За миг на Алана ѝ се стори, че вижда болка, но тя се появи и изчезна толкова бързо, че тя реши, че само така ѝ се е сторило. Отново ставаше свръхчувствителна. Прекалено. Но въпреки това ѝ се искаше да докосне Рейф, да изтрие мига, в който усети, че го е наранила, без дори да разбере как.

Мисълта да докосне Рейф не я изплаши. Не така, както се страхуваше от чуждо докосване. За момент се запита защо е така, но в ума ѝ имаше... нищо. Празнота.

Като онези шест липсващи дни.

— Изглежда, ще трябва да го направим по трудния начин — каза тихо Рейф.

В гласа му се долавяше неприязън и някакво много по-силно чувство, нещо, близко до гнева.

Преди Алана да каже нещо, Рейф продължи:

— Боб и аз сме партньори.

— Партньори в какво? — попита Алана.

— В бизнеса. Вилите и реките, в които ще се риболовства, са на моята земя. Конете и провизиите са на Боб. Той е водачът, аз съм инструкторът по риболов, а ти си готвачът. Когато доктор Джийн се появи — добави Рейф с крива усмивка, — той ще бъде главният удавач на червеи.

Изумена, Алана не знаеше какво да каже. Щеше да излезе в Броукън Маунтин заедно с Рафаел Уинтър. Сън и кошмар, оплетени в едно, заливащи я, потапящи я в ледена вода.

Седеше на мястото си, без да помръдва, всичко около нея се замъгли, докато се опитваше да събере мислите си.

„Нищо чудно, че Боб не ми каза за Рафаел Уинтър — помисли си тъжно тя. — Ако знаех, че Боб има съдружник, може би щях да ги оставя да се оправят с бъркотията.“

Особено ако знаеше, че съдружникът е Рафаел Уинтър.

Алана едва успяваше да се справи с миналото, с амнезията, с нещастния случай и смъртта. Боб сигурно се е досетил, че не би могла да се справи с едно настояще, в което се включваше и Рейф.

Преди година Боб ѝ каза, че Рейф е жив. После занесе писмото ѝ до ранчото на Рейф. Върна се с неотвореното писмо, с написано от ръката на Рейф *„Покойник“* върху плика.

Боб бе видял болката и гнева ѝ, после отчаянието ѝ. А сега я молеше да отиде в Броукън Маунтин с Рафаел Уинтър, да се изправи отново пред любовта и загубата от миналото. И пред кошмара на настоящето.

Алана потрепери, опитвайки се да спре да мисли.

— Алана... — започна Рейф.

Тя беше сигурна, че той ще ѝ говори за миналото, за това, че е умрял, но не съвсем, за това, че е оцелял, но не напълно, за нея и Джак и за плика с надпис от ръката на един „мъртъв“ човек, който разби сърцето ѝ.

Не беше достатъчно силна, за да понесе това. Нито достатъчно силна, за да понесе миналото. Не беше достатъчно силна за нищо, освен за тази минута. Сега.

— Боб и Том Сојер доста си приличат — каза бързо Алана. — Не се приближавай до тях, ако наоколо има ограда за боядисване. Освен ако не обичаш да боядисваш огради, разбира се.

Рейф се поколеба, явно не искаше да премълчи това, което имаше да казва. Но напрегнатото, бледо лице на Алана и изплашените ѝ очи го убедиха.

— Да — каза бавно той. — Боб е в състояние да очарова и игличките на бора.

Успокоена, Алана отново се облегна назад.

— Единственото същество, което някога си го върна на Боб, беше кокошката, която заля с мармалад и я пусна между осем кутрета — каза Алана. — Кокошката му кълва ръцете, докато се измори така, че повече не можеше да вдигне глава.

Смехът на Рейф беше богат като слънчевите лъчи, облели земята. Алана се обърна, без да иска, към него, привлечена от хумора и силата му, от смеха, който я бе преследвал в сънищата ѝ.

— Значи от това са белезите по ръцете му — каза Рейф, като продължаваше да се усмихва. — А той ми каза, че са от шарка.

Алана се усмихна истински, за първи път от толкова време насам. Погледна към Рейф през гъстите си черни мигли и улови кехлибарения блясък на очите му в мига, в който той извърна поглед от нея и се загледа в пътя. Сърцето ѝ спря за момент, после заби по-бързо. Той я бе наблюдавал.

Запита се дали и той като нея сравнява миналото и настоящето. Дали и той си спомня.

— Как те убеди Боб да му боядисаш оградата? — попита бързо Алана. Искаше да чуе гласа на Рейф, дълбок и уверен като смеха му.

— Лесно. Аз съм страстен рибар и прекарвам голяма част от времето си в планините. Защо да не изкарам някой долар от това?

— Земята е бедна — промърмори Алана.

— Аз съм по-добре от Боб — каза Рейф, свивайки рамене. — Нямам двама братя, на които дължа пари.

Алана си помисли за Дейв и Сам, другите й двама братя. Сам работеше за голяма корпорация с клонове по целия свят. Дейв беше компютърен програмист в Тексас. Нито един от двамата нямаше намерение да се връща в ранчото, освен за кратки посещения. От четирите деца в семейство Бурдет, само тя и Боб обичаха живота в ранчото.

Джак Рийвс също не обичаше този живот. Толкова бързаше да се махне от Уайоминг. Бе жадувал за градските улици и аплодиращите го тълпи.

— Джак мразеше Уайоминг.

Стресната, Алана чу думите, отекващи в колата, осъзнавайки, че ги е казала гласно.

— Той е мъртъв — добави.

— Знам.

Тя се втренчи в него.

— Как... — започна.

И тогава разбра, че Рейф знаеше. Боб сигурно му е казал. Те бяха съдружници. Но колко му бе казал? Дали знаеше за амнезията й? Дали знаеше за кошмарите, които се появяваха и денем, предизвикани от някоя дума, миризма, от светлината дори? Дали знаеше, че се страхува, че полудява?

Знаеше ли Рейф, че тя се държи за спомените и сънищата си за него така, сякаш те бяха пъпна връв, способна да я измъкне отвъд досега на ужаса, който я преследваше?

Сякаш усетил тревогата й, Рейф каза тихо:

— Добре си направила, че си се съгласила да помогнеш на Боб. Сигурно не ти е лесно толкова скоро след... смъртта... на съпруга ти.

При думата „съпруг“ устните на Рейф се изкривиха горчиво. Даваше ѝ да разбере, че бракът ѝ не е тема, която му е особено приятна.

Но пък, така или иначе, Рейф никога не бе харесвал Джак. Дори преди Рейф да „умре“, Джак непрекъснато придумваше Алана да напусне Уайоминг, за да си изгради кариера, в която изкуствените светлини да заместят падащите звезди на западното небе.

— Боб казал ли ти е как умря Джак? — попита Алана с треперещ глас, стиснала ръце в скута си.

— Не.

Гласът на Рейф беше съвсем сигурен.

Алана въздъхна продължително. Явно Боб е казал на Рейф необходимия минимум — Джак е загинал наскоро. Нищо за амнезията или за кошмарите.

Беше доволна, че Боб е казал нещо на Рейф. Това би могло да обясни, ако Алана направи нещо странно. Джак беше мъртъв. Отскоро. Тя беше вдовица.

А когато спеше, беше само едно уплашено дете.

Джипът зави. Милите се нижеха една по една, тихо, бавно. Нищо не помръдваше, освен джипът и зайците, изплашени от шума на колата.

Нямаше нито ограда, нито някакъв знак, който да отбелязва началото на ранчото Броукън Маунтин. Както много други западни ранчери, дядото на Алана, баща ѝ и брат ѝ бяха оставили ранчото отворено навсякъде, където беше възможно. Зад ограда държаха само най-добрите си добичета за разплод, всички останали се движеха свободно.

Алана огледа земята, търсейки добитък.

— Боб доведе ли вече добитъка от планините? — попита тя.

— По-голямата част. Ще ги остави на хълмовете до края на септември. И до по-късно, ако може.

— Хубаво.

Колкото повече останеше добитъка в планината и по хълмовете, толкова по-малко пари трябваше да похарчи Боб за фураж за зимата. Всяка година трябваше да се рискува. Ако някой ранчер оставеше добитъка си прекалено дълго в планините, зимните бури могат да започнат и животните да останат там, обречени на гладна смърт. Но

ако ранчерът заведе добитъка си долу прекалено рано, стойността на сено, което трябваше да закупи, за да го изхрани през зимата, би могла да е равностойна на банкрут.

— Тревата изглежда дебела — каза Алана.

Искаше ѝ се да се придържа към безопасната тема за отглеждането на добитък, страхувайки се, че ако мълчанието трае прекалено дълго, Рейф може да повдигне въпроса за близкото минало и смъртта на Джак. Или, още по-лошо — за далечното минало. Смъртта на Рейф и възкръсването му, една бюрократична грешка, която бе струвала на Алана... всичко.

— Обзалагам се, че Индианският водопад още тече — каза тя. — Сигурно са събрали доста сено.

Рейф кимна.

Тъмните очи на Алана забелязваха всяка подробност от пейзажа — пръстта в дупките по пътя, водата в пукнатините, знаците на дивата природа, всички индикатори, които казваха на опитното око дали земята се използва добре или е занемарена.

А между другото, когато смяташе, че Рейф няма да забележи, Алана наблюдаваше профила му, блясъка на косата и устните му, мъжествените линии на челюстта и носа му. Рейф беше прекалено силен и прекалено суров, за да може да се нарече красив. Беше властен — мъж, създаден за живот в планините, мъж, изтъкан от сила и упоритост, мистерия и тишина, и внезапен смях като река, извиваща се мързеливо под слънцето.

— Толкова ли се различавам от спомените ти? — попита тихо Рейф.

Алана си пое рязко дъх.

— Не — отвърна. — Но понякога не мога да различа спомените си за теб от сънищата. Да те видя отново, толкова близо, жив...

Алана се извърна, неспособна да го погледне в очите, съжалявайки за откровеността си, макар да знаеше, че просто няма друг избор. Имаше си достатъчно неприятности с разграничаването на истината от кошмара. Нямахте сили да следи и нишката на лъжите си.

Когато джипът зави зад малък хълм, Алана се наведе напрегнато напред, вперила поглед в здрача. Пред нея се откриваше дълга, тясна долина. По ниските хълмове растяха вечнозелени дървета там, където земята започваше да се издига към небето. Хълмовете скоро ставаха

по-високи и най-накрая се превръщаха във върхове, обгърнати от ледове.

Но не дивото великолепие на върховете привлече вниманието на Алана. Очите ѝ бяха приковани в долината. Там нямаше добитък.

Тя се облегна назад със звучна въздишка на облекчение.

— Браво, братче — промълви.

— Боб е добър ранчер — каза тихо Рейф. — В ранчото Броукън Маунтин няма и инч похабена земя.

— Знам. Просто се страхувах, че... — Ръцете ѝ се раздвижиха, описвайки смътните ѝ страхове. — Цената на говеждото е толкова ниска напоследък, а на фуража — толкова висока, а и Боб трябваше да плати на Сам и Дейв. Страхувах се, че Боб ще рискува да вземе повече добитък, отколкото земята може да храни.

Рейф погледна косо към Алана с онзи пронизателен поглед, който тя си спомняше от сънищата си.

— Откога хората на Западния бряг обръщат внимание на цената на фуража и капацитета на ранчата в Уайоминг? — попита той.

— Те не обръщат. Аз обръщам. — Алана направи кисела физиономия. — Хората в градовете смятат, че говеждото расте в полиетиленови пликкове.

Рейф отново се засмя, този път тихо.

Алана го наблюдаваше, усещайки притегателната сила на смеха му. Над избелялата яка се движеха мускулите на врата му.

Тя отново усети онази топлота, която изпита на летището, точно преди да отдръпне ръката си. Той беше силен. Личеше в движенията му, в смеха му, в чистите мъжествени черти на лицето му. Той беше силен, а тя — не.

Алана знаеше, че би трябвало да се ужасява от тази разлика в телата им. Но въпреки това, когато Рейф се смееше, ѝ се приискваше да се сгуши в него.

Мисълта да е близо до Рейф едновременно я очароваше и плашеше. Очарованието го разбираше — Рейф беше единственият мъж, когото някога бе обичала. Нямаше причина да се страхува от него.

Но се страхуваше.

Рейф беше мъж, а тя се страхуваше от мъжете.

Страхът ѝ я учудваше. Никога през живота си, дори при най-ожесточените кавги с Джак, не се бе страхувала.

„Нима се страхувам от Рейф само защото е силен?“ — питаше се безмълвно Алана.

Прехвърли тази мисъл няколко пъти в главата си, опитвайки я така, както бе опитвала толкова много неща през седмиците, откак се събуди в болницата, изгубила шест дни от живота си и партньора си.

Не може да я плаши нещо толкова просто като физическата сила, реши тя. Джак беше метър и осемдесет висок, много як в раменете, във врата, в краката. Той никога не използваше силата си, сякаш дори не я забелязваше. Правеше само това, което е абсолютно необходимо да се направи.

Джак беше роден с ясен теноров глас, който приемаше за нещо съвсем нормално, както и физиката си, и мразеше да работи с гласа си почти толкова, колкото мразеше физическия труд.

Алана беше тази, която настояваше да упражняват всяка песен отново и отново, търсейки вярната комбинация от стихове и музика, която ще подчертае съдържанието на песента. Джак толерираше нейния „фанатизъм“ със същото спокойно безразличие, с което понасяше мотелите и това, че пътуваха триста петдесет и два дни в годината.

Така „Джак и Джили“ успяха.

След това Джак репетираше някоя нова кънтри или фолк песен само докато научи думите и мелодията ѝ. Всичко друго беше проблем на Джили.

Преди година Алана остави Джак и дойде в ранчото Броукън Маунтин, за да осмисли живота си и непълноценния си брак. Когато до пресата стигна слухът за раздялата им, продажбите на записите и билетите за концертите им намаляха главоломно. Мениджърът им се обади на Алана и тихо, цинично ѝ предложи да продължи да играе ролята на щастлива съпруга пред света. Славата беше преходна.

Същият този следобед Боб се върна от едно пътуване из планината, бърборейки, че е видял Рейф Уинтър. Алана написа писмото за Рейф и видя отхвърлянето му, запечатано в една-единствена дума — „покойник“.

Плака, докато спря да чувства... и тогава се върна в Лос Анжелис, за да поеме ролята си на половината от идеалната двойка на

страната.

Допреди шест седмици, когато Алана каза на Джак, че всичко е свършило. Идеалната двойка на страната беше нещо, с което повече не можеше да се справя. Той я помоли да помисли отново, да предприеме пътуване с него из любимите ѝ планини, а след това щяха да измислят нещо.

— Липсваше ли ти ранчото? — попита тихо Рейф.

Алана чу въпроса сякаш от огромно разстояние. Той я извика от едно минало, което беше още един кошмар, готов да я повлече надолу. Тя се вкопчи във въпроса и се обгърна с него.

— Ранчото ми липсваше повече... повече, отколкото съм осъзнавала.

И това беше самата истина. Сякаш ѝ бяха извадили очите. Бе копняла за зеленината и сребристия блясък на трепетликите, но виждаше само прашни палмови дървета. Бе търсила първичното синьо на високопланинските езера, но откриваше само бетонни магистрали и металния блясък на автомобилите. Винаги бе търсила зелената тишина на дивата гора, но откриваше само опитомени квадрати треви, сгачени между нажежените къщи.

Онова, което я спаси, беше пеенето. Работата с песните. Да ги опитва, да ги чувства, да ги вижда как растат и се променят, докато станат част от нея и тя от тях.

Джак никога не бе разбирал това. Той обичаше само аплодисментите и работеше само за да ги получи. Алана обичаше музиката и би работила до пълно изтощение, за да се слее с песента.

— Ако ранчото ти е липсвало толкова, защо си си тръгнала след смъртта на Джак?

Алана осъзна, че вече е чувала този въпрос. Рейф го бе задал поне два пъти, а тя не му бе отговорила, унесена в мислите си.

— Джак загина тук — прошепна тя. — В Броукън Маунтин.

Погледна надясно, където Грийн Ривър Маунтинс се издигаше към вечерното небе. Облаците се носеха над върховете, здрачът се превръщаше в тъмнина.

— Сигурно имаш неприятни спомени — каза тихо Рейф.

— Да, предполагам, че е така.

Алана чу думите си, долови двойственото им значение, усети страха в гласа си. Вдигна поглед и видя, че Рейф я наблюдава.

Но той се обърна и не каза нищо, не зададе повече въпроси.
Просто я караше все по-близо и по-близо до снега и леда, където
Джак умря, а Джили изгуби разсъдъка си.

ГЛАВА 4

Вече се бе стъмнило съвсем, когато Рейф зави на кръстопътя, водещ към къщата. Есенната луна грееше в небето, огромна и призрачна. Над главите им плуваха облаци, обвити в лунна светлина и мистерия, на свой ред забулващи луната.

Планините не се виждаха, но Алана знаеше, че се издигат — черни и огромни — пред нея. Те я успокояваха и плашеха едновременно, както детските спомени и сегашният страх я люлееха в една емоционална люлка, от която ѝ се виеше свят.

Алана знаеше, че за последен път беше в ранчото само преди четири седмици.

Знаеше, че тя и Джак бяха отишли в планините.

Знаеше, че Джак е мъртъв.

Знаеше... но не знаеше.

Алана се бе събудила в болницата, натъртена и наранена, измръзнала и усещаща болки навсякъде. И изплашена. Всяка сянка, всеки звук караше сърцето ѝ да подскача.

Беше необходимо огромно усилие на волята, за да позволи на доктор Джийн да я прегледа. Той се бе опитал да ѝ обясни необяснимото с обикновени думи, казвайки ѝ, че страхът ѝ е нещо нормално, реакцията на човек, който никога не е преживявал физическа опасност, камо ли смърт. С времето умът и тялото ѝ щяха да се приспособят към присъствието на опасността, към близостта на смъртта в ежедневието. Тогава тя отново щеше да се успокои. А дотогава доктор Джийн щеше да ѝ предпише някои неща, които да ѝ помогнат. Алана отказа успокоителните. Бе видяла достатъчно музиканти, зависими от наркотиците. За нея химичните разрешения въобще не бяха разрешения.

Но бяха изкусителни, особено в началото.

Присъствието на доктор Джийн я бе нервирало до сълзи. Дори Боб, любимият ѝ брат, бе видял как Алана се отдръпва от всяко физическо докосване, от всеки жест на обич, който правеше. Боб беше

наранен и много се тревожеше за нея, кафявите му очи се забулиха от противоречиви чувства.

И тогава, на третата сутрин след идването си в съзнание, Алана излезе тихо от болницата, качи се на един самолет и избяга в Портланд — град, в който никога не бе живяла. Не изчака шериф Мичъл да се върне от планината с тялото на Джак. Не бе поспряла да размисли. Просто избяга от черната дупка в мозъка си.

Портланд беше достатъчно голям, за да се изгуби в него, но не достатъчно голям, за да ѝ напомня за Лос Анжелис и за живота ѝ с Джак. И тук имаше планини, но в далечината.

Но въпреки всичко страхът остана с нея. Въпреки че никога преди това не се бе страхувала от летене или от високо, в момента на отделянето на самолета от земята тя изпита истински, неподправен ужас.

Земята се отдалечава, а тялото ѝ се извива. Тя пада, пада, тъмнината се надига, за да я посрещне, и когато това стане, тя ще бъде откъсната от живота като листо на трепетлика от клончето си, ще се понесе безпомощно над бездната...

— Всичко е наред, Алана. Тук си в безопасност. Всичко е наред. Дойдох, за да те заведа вкъщи.

Алана смътно осъзна, че Рейф е паркирал джипа до пътя. Чу успокоителните му думи, усети топлината на ръката му върху стиснатите си пръсти, нежното докосване на другата ръка, галеща косите ѝ. Усети тръпките, пробягващи по тялото ѝ, болката от стиснатите зъби, опитващи се да спрат безполезния писък.

Рейф продължи да говори тихо, повтаряйки думите си. Те стопляха Алана, думи, изпълнени със светлина, прогонващи мрака, който я бе обгърнал.

Тя внезапно извърна глава и притисна бузата си до силната длан на Рейф. Но когато той понечи да я придърпа по-близо до себе си, тя рязко се дръпна.

— Аз... — Тя спря и си пое дълбоко въздух. — Съжалявам. Нещо... — Размаха треперещи ръце. — Понякога аз... откак Джак...

Алана затвори очи. Не можеше да обясни на Рейф онова, което тя самата не можеше да опише.

— Винаги е трудно, когато видиш смъртта — каза тихо Рейф. — Колкото повече си била пазена от подобни неща, толкова е по-трудно.

Ръката му галеше косата ѝ, докосването му беше нежно като думите му, като присъствието му, като топлината му.

След малко Алана въздъхна дълбоко, усещайки как оковите на ужаса се разхлабват, смъкват се, кошмарът се отдръпва. Обърна глава и погледна Рейф с очи, които вече не бяха потъмнели от страх.

— Благодаря ти — каза просто.

Отговорът му беше една лека милувка по бузата, когато ръката му се отдръпна от косата ѝ.

Той отново запали джипа и го подкара по тесния път, покрит с чакъл, който водеше към фамилната къща на семейство Бурдет.

Къщата се намираше върху последното възвишение, което можеше да се нарече високи равнини. Зад селскостопанските постройки земята започваше да се издига все повече и повече, превръщайки се във верига от черни върхове, покрити с корони от звезди.

Постепенно квадратите жълта светлина от прозорците на къщата надвиха тъмнината. Тъмни огради вървяха успоредно на пътя, ограждайки пасища, в които преживяха бикове за разплод и расови кобили се разхождаха с грациозна походка.

Когато Рейф спря до алеята, входната врата на къщата се отвори, изпращайки ярък триъгълник от златиста светлина в двора като безмълвно приветствие. Три кучета скочиха с лай от верандата и се втурнаха към джипа.

Рейф слезе и тръгна към кучетата, като им се караше добродушно и ги потупваше нежно, докато спряха да изразяват толкова очевидно радостта си. Спряха се на едно място, седнаха и го загледаха с блестящите си очи, пъхайки студените си носове в ръцете му, докато всяко ухо не бе дръпнато поне веднъж. На лунната светлина козината на кучетата блестеше като разтопено сребро, променяйки се с всяко движение на мускулестите им тела.

Алана слезе от джипа с усмивка на устните, а приветственият лай на кучетата отекваше в ушите ѝ. Тя застана тихо на едно място, за

да ги наблюдава как посрещат Рейф. Усещаше студения вятър, който разбъркваше косите ѝ.

Едно от кучетата рязко вдигна глава, подушило Алана. Изскимтя нетърпеливо и се втурна към нея. Алана веднага се наведе, за да го помилва, да го почеше зад ушите и да потупа мускулестото му тяло.

— Красавец — каза тя, възхитена от изящното тяло на кучето и силата му.

То подуши ръката ѝ, после джоба на якето ѝ, после отново ръката ѝ.

— Какво искаш? — попита тя. Гласът ѝ отекна в нощта, съвсем ясен.

— Вамп иска бисквитите, с които го разглези, когато беше тук предишния път — извика Боб, пристъпвайки на верандата. В гласа му се долавяше и присмехулна нотка, и съвсем мъничко раздразнение.

Алана вдигна празен поглед към него.

— Бисквити? — повтори въпросително тя.

Погледна отново към кучето. То я гледаше и подскачаше покрай нея.

— Бисквити — повтори Боб и протегна ръце към Алана, когато я наближи. — Помислих си, че си забравила... въ... помислих си, че сигурно няма да имаш бисквити в себе си, затова донесох една.

— Вамп? — попита Алана.

Взе бисквитата и се загледа в нея, сякаш никога преди не бе виждала нещо подобно. Вдигна я, кучето подскочи и я захапа с точността на добре обучен птичар.

— Вампир — каза Боб, сочейки кучето в краката на сестра си. — Нали си спомняш, заради острите зъбки, които имаше като мъничък.

Изразът върху лицето на Алана ясно подсказваше, че тя няма никакви спомени за името на кучето. Но беше също така съвсем ясно, че Боб ѝ е разказвал историята и преди.

— Проклятие — промърмори на себе си Боб, после я прегърна и ѝ каза толкова тихо, че само тя го чу: — Съжалявам, сестричке. Трудно ми е да мисля за всички неща, които си забравила.

Алана се вцепени за миг в прегръдката на брат си, но след това положи усилие да се отпусне. Знаеше, че трябва да преодолее ирационалния страх от човешко докосване. Източникът на страха ѝ беше в кошмарите ѝ, творение на мозъка ѝ, което нямаше нищо общо с

настоящето, с действителността. Отдръпнеше ли се, щеше да нарани жестоко Боб, както го бе наранила в болницата.

Отвърна на прегръдката му малко прекалено пламенно, стисна го прекалено силно и го пусна твърде бързо. Боб я изгледа тревожно, но не каза нищо.

Докато не видя косата ѝ.

— Какво, за Бога, си направила с косата си? — извика той.

— Отрязах я.

Алана разтърси глава, позволявайки на лунната светлина да прокара призрачните си пръсти през свободните къдрици на косата ѝ.

— Защо? — попита Боб.

— Когато го направих, ми се струваше добра идея.

— Но ти винаги си имала дълга коса.

Гласът му беше изненадващо тъжен за мъж, висок повече от метър и деветдесет и почти на двайсет и три години.

— Нещата се променят, братче — каза рязко Алана.

— Не и ти, сестричке — отвърна Боб. Думите му бяха изпълнени с увереност. — Ти си като планините. Ти никога не се променяш.

Алана стоеше на мястото си, без да помръдва, без да знае какво да каже. В този момент осъзна, че за Боб тя е като майка, спокойно пристанище в бурите. Бе му дала любов и грижи, които така и никога не намери за самата себе си след смъртта на майка им. И за Рейф, който умря и след това възкръсна. Но той се бе върнал прекалено късно.

Като сега. Прекалено късно. Как можеше да каже на брат си, че вече няма спокойни пристанища, а само бури?

— Забравяш нещо, Боб — обади се Рейф. Гласът му беше спокоен, но в него се долавяше някаква заповедническа нотка.

— Какво? О, да! По дяволите. Казах ти, Уинтър, не съм...

— Сестрите също са жени — прекъсна го Рейф. — Някои сестри дори са красиви жени.

Кехлибарените очи на Рейф проблеснаха, когато хвърли един бърз поглед към Алана. Усмивката му отразяваше светлината, струяща от къщата.

Боб наклони глава и погледна Алана така, сякаш я виждаше за първи път.

— Въпрос на вкус, бих казал — каза безстрастно. — На мен ми прилича на стълб от ограда. В Портланд въобще ли няма храна?

Рейф бавно свали поглед от грациозната извивка на шията ѝ към женствената издутинка на гърдите ѝ, тънката талия, леко заобления ханш, дългите, грациозни крака.

— Бурдет — каза Рейф, — сляп си като камък, който се търкаля надолу по планината.

Алана се изчерви под откровено одобрителния поглед на Рейф. Но се усмихна. Беше свикнала да ѝ казват, че има красив глас. Що се отнася до останалото, никога не се бе чувствала особено привлекателна.

С изключение на времето, когато беше с Рейф и той я гледаше по начина, по който я гледаше сега, усмихнат.

— Предполагам, че Рейф ти е казал, братче — каза Алана, доволна, че думите ѝ прозвучаха спокойно, малко подигравателно. Усмихна се на Рейф. — Обзалагам се, че също така яздиш бял кон и спасяваш девизи, изложени на опасност.

Лицето на Рейф се промени, напрегна се. Гледаше я така, сякаш ѝ заповядваше да направи... нещо.

Това изражение обаче изчезна толкова бързо, че Алана реши, че просто си е въобразила.

— Грещиш, сестричке — каза доволно Боб, вземайки куфара ѝ от багажника. — Конят, който язди Рейф, е целият на петна като миналото му.

Алана погледна от Боб към Рейф, питайки се какво има предвид брат ѝ.

Какво бе правил Рейф през годините преди и след като бе обявен за загинал в Централна Америка?

— Боб, трябва да си сложиш юзда на този твой език — каза Рейф.

Усмивката му беше тънка, гласът — равен.

Боб трепна.

— Пак го направих. Съжалявам. Все забравям. Или...

— Той отново погледна извинително към Алана.

Тя въздъхна.

— Не можеш да пазиш тайни дори и по Коледа, нали?

— Не — съгласи се весело Боб. — Нито една. Само да чуя нещо и веднага го казвам.

Рейф изсумтя — нещо средно между гняв и учудване.

— Понякога не мога да повярвам, че си брат на Сам — каза сухо той.

Алана го погледна бързо. Нещо в гласа му ѝ подсказваше, че Рейф е виждал Сам по-скоро от времето, когато Сам боготвореше по-възрастния Рейф от разстояние.

— Виждал ли си Сам? Искам да кажа — скоро? — попита го тя.

Боб щеше да каже нещо, но Рейф го изгледа предупредително.

— Срегнахме се в Централна Америка — отговори Рейф. — Сам пробиваше едни сухи дупки. Всъщност от известно време не съм го виждал.

Тъгълчетата на устните ѝ се разтегнаха надолу.

— Нито пък аз. От години. Имах концерт във Флорида последния път, когато той беше в Щатите.

— Брат ми, призрак — каза Боб. — Ту го виждаш, ту — не.

— Какво? — попита Алана.

— Нищо — каза Боб.

Това, което каза Рейф обаче, бе заглушено от гласа на Мери, която сипеше заплахи върху съпруга си, оставил я да проспери пристигането на Алана.

— Скъпа — каза Боб, пусна куфара на сестра си и се втурна към стълбите. — Внимавай!

Кучетата хукнаха след него, лаейки весело. Алана не можа да сдържи смеха си, когато Боб вдигна Мери на ръце и я пренесе през тревата, проклинайки кучетата на всяка крачка. Мери също се смееше, заровила лице в рамото на съпруга си, докато кучетата подскачаха около тях.

Рейф сложи ръце на хълбоците си и поклати глава усмихнат. Обърна се към Алана и протегна ръка.

— Добре дошла в ранчото за забавления Броукън Маунтин — каза той. — Очакват ви тишина и спокойствие. Някъде тук. Така е написано на брошурата ни.

— Ще ти го припомня някой път — промърмори Алана.

Усмихнатата, тя пъкна ръката си в тази на Рейф, усещайки топлината на дланта му, когато пръстите му се заключиха около

нейните. Докосването я накара да изпита едновременно удоволствие и страх.

Точно преди тя да се отдръпне, Рейф я пусна и вдигна багажа ѝ. Тя тръгна бързо напред, отвори вратата с мрежата пред Рейф и Боб, който все още носеше кикотещата се Мери.

Кучетата спряха пред прага. Кехлибарените им вълчи очи бяха пълни с надежда.

Алана погледна към Боб.

— Не — каза решително той. — Никакви глезотии.

— Дори и Вамп? — попита умолително Алана.

— Сестричке — каза той. — Предишния път вече ти казах, че не искам да поемам риска Мери да се спъне...

Боб спря рязко, спомняйки си прекалено късно, че Алана не си спомня нищо от последното си идване в ранчото.

— Съжалявам — каза сковано тя и затвори вратата. — Забравих.

— Аз също. Отново. По дяволите.

Боб прокара пръсти през гъстата си черна коса, жест, който и братът, и сестрата бяха наследили от баща си.

— О, Алана — каза тихо Мери. Красивото ѝ лице беше тъжно, когато погледна зълва си. — Боб не искаше да те нарани.

— Знам.

Алана затвори очи и отпусна ръцете си.

— Къде искаш да занеса куфара ти? — обади се Рейф в настъпилата тишина.

Гласът му беше делови, сякаш не бе усетил какво става с Алана. Но тя знаеше, че не е така. С всяка минута, която прекарваха заедно, Алана се уверяваше все повече и повече, че Рейф я разбира все по-добре и по-добре.

— Алана ще спи в спалнята на горния етаж в източното крило — каза Мери и пусна врата на Боб. — Пусни ме, великан такъв. Нищо ми няма на краката.

— Няма значение — каза Рейф. — Знам къде е стаята. Не се качвай по повече стълби, отколкото е абсолютно необходимо.

— Ти също! — Мери завъртя драматично очи и започна да скубе дългата си руса коса, уж отчаяна. — Защо аз, Господи? Защо си ме наказал с мъже, които смятат, че бременността е някаква екзотична форма на счупен крак?

Рейф се усмихна, наблюдавайки борбата на дребната жена със силните ръце на съпруга ѝ.

— Радвай се, Мери — каза Рейф. — Като дойде време за пелените, Боб ще си измисли някоя екзотична форма на счупена ръка.

— Клевета — промърмори Боб в ухото на Мери. — Не вярвай и на думица.

— Вярвай, вярвай — обади се и Алана. — Всеки път, когато има някаква не толкова чиста работа за вършене, Боб се изпарява яко дим.

— Хей, не е честно! — извика брат ѝ с тъжно изражение.

— Не е честно или не е вярно? — попита Алана.

— Пораснах, след като онази хищна кокошка изпояде половината от ръцете ми.

— Шарка — извика Рейф точно преди да се скрие в коридора на горния етаж. — Спомняш ли си?

Боб изстена.

— По-лош е и от Сам, когато реши да забелязва всяка мъничка лъжа от живота. Мозъкът му не забравя нищичко. Няма никакво чувство за хумор.

Алана тайничко си помисли, че би било чудесно да има мозък, който не забравя нищо. Само ако си спомнеше онези шест липсващи дни, кошмарите щяха да изчезнат.

Или може би щяха да завладеят и дните ѝ.

Може би доктор Джийн беше прав. Може би просто не беше готова да приеме случилото се, поне не всичко, не и всяка отделна ужасна подробност.

Височина, лед, падане...

— Изглеждаш уморена, сестричке — каза Боб.

Той пусна Мери с подчертано внимание и я погледна с любов, когато тя се прозина, махна за лека ноц и тръгна към спалнята на долния етаж. Боб отново се обърна към Алана.

— Искаш ли да си лягаш? — попита я. Зачака, но не получи отговор. — Сестричке?

Алана се изтръгна рязко от мислите си. Ръката ѝ беше на шията, сякаш се опитваше да сподави писъка.

— Сестричке? Какво има? Спомняш ли си нещо?

Алана положи огромно усилие да не потрепери, когато Боб сложи голямата си ръка на рамото ѝ.

— Не — каза тя, долавяйки грубостта в гласа си. — Опитвам се, но не си спомням нищо.

— Къде спират спомените ти? — попита колебливо Боб.

— В Калифорния. Когато си приготвих багажа за тук.

— Кога започват отново?

— Когато се събудих в болницата.

— Шест дни.

— Добре смяташ, братче — каза саркастично Алана. После добави по-меко: — Съжалявам. Просто... не е лесно. Не знам защо съм забравила и се... страхувам.

Боб я потупа несръчно по рамото. Не знаеше как да успокои по-възрастната си сестра, която винаги бе успокоявала него.

— Обичам те, сестричке.

В очите ѝ запариха сълзи. Тя погледна лицето, което ѝ беше толкова познато, колкото нейното собствено. Познато, но различно. Боб вече беше мъж, но в спомените толкова често беше само едно момче.

— Благодаря — прошепна тя. — Аз също те обичам.

Боб се усмихна срамежливо и стисна рамото ѝ. Челото му се смръщи, когато усети костите под голямата си ръка.

— Дребна си почти колкото Мери — каза той с явна изненада в гласа.

Алана едва не се изсмя.

— По-висока съм с десетина сантиметра.

Боб махна с ръка.

— Не това имах предвид. Винаги съм те смятал за... по-голяма. Знаеш. Физически.

— А аз винаги съм мислила за теб като за по-малък. Май и двамата трябва да започнем да мислим по-другояче.

— Да, май е така. — Боб прокара пръсти през косата си. — Много мислих, откак Мери забременя. Това някак ме плаши. — Изведнъж се ухили. — Но е фантастично.

Алана се усмихна, въпреки треперещите си устни.

— Ти ще бъдеш добър баща, Боб. Както си и добър фермер.

Очите на Боб се разшириха леко, разкривайки ясните си кафяви дълбини.

— Наистина ли мислиш така, сестричке? Че съм добър фермер?

— Ти си добър със земята. Личи си. И Рейф така смята —
добави.

Боб се усмихна доволно.

— Високи оценки и от двамата, а? Това значи много за мен. Знам колко много обичаш ранчото. А и Рейф... Е, той е корав кучи син, но направи чудеса с „Лейзи Дабъл Ю“, Ранчото му наистина бе започнало да отива по дяволите, след като баща му получи последния удар.

— Откога живее Рейф в „Лейзи Дабъл Ю“?

Боб сякаш се смути, очевидно спомняйки си времето, когато Алана му беше на гости и той й каза, че Рафаел Уинтър е жив.

— Боб? — настоя Алана.

— Отпреди две години — призна той.

— Толкова отдавна?

Преди, когато беше с Рейф, когато го обичаше и беше сгодена за него, работата му често го отвеждаше на дълги пътувания до най-невероятни места.

— Преди пътуваше много — добави тя.

— Да. Преди около четири години той беше... ами... случила му се е неприятност в някакво забравено от Бога място. Тогава умря баща му. След това Рейф остана за постоянно в „Лейзи Дабъл Ю“. Мисля, че добре прави. Освен ако нещо не се прецака някъде в чужбина и Сам отново изпадне в беда и има нужда от Рейф да му вади кестените от огъня.

— Сам? В беда? Как? И какво би могъл да направи Рейф за него?

Боб се усмихна кисело.

— Сестричке, Рейф ще...

— Ще занесе на Сам четка за зъби — обади се Рейф от стълбището.

Алана вдигна поглед. Рейф се беше облегал на стената, пъхнал ръце в джобовете си, мускулите му изпъваха ризата. Въпреки съвсем обикновената му поза, Алана усещаше, че Рейф е ядосан.

Боб изпсува тихо.

— Предупредих те, Рейф — каза той, — въобще не ме бива да...

— Бурдет. — Гласът на Рейф беше властен. — Млъкни. Ако не можеш, говори за времето.

За миг настъпи тишина, сякаш заредена с електричество. Алана погледна от Боб към Рейф, после обратно. Въпреки че брат й беше по-

висок и по-тежък от Рейф, Рейф не изглеждаше ни най-малко притеснен от евентуална схватка.

— Идва буря — каза най-после Боб. — Ще започне в планините към полунощ, а тук ще завали по-късно. Но времето ще се оправи по изгрев. Част от студен фронт, преминаващ през Скалистите планини. А сега, ако питаш мен, мисля, че трябва да размърдаме онези заспали туристи горе и да тръгнем на път на зазоряване, или поне веднага щом спре да вали.

— Това — каза отчетливо Рейф — е една страхотна идея. Мислиш ли, че ще можеш да държиш устата си достатъчно дълго затворена, за да стигнем до колибата при Петте езера?

— Нали знаеш, че съм добър ездач? — Усмивката на Боб беше широка и опрощаваща.

— Който е боледувал от шарка — отвърна Рейф, но той също се усмихваше.

— Е, сега ме хвана — каза одобрително Боб. — Мисли за това, преди да заспиш. А аз ще се постарая да си държа проклетия език зад зъбите. Но само за малко.

— Ще ти го напомня.

— Да. Но ти също трябва да внимаваш. Не го забравяй. Лека нощ.

Зад привидно закачливите думи на Боб имаше нещо по-сериозно.

Алана го долови, но не знаеше дали Рейф също го е доловил.

И тогава тя се запита защо Боб, който обикновено беше безгрижен, се осланя на Рафаел Уинтър.

ГЛАВА 5

Рейф поклати глава и каза нещо грубо под носа си, когато Боб изчезна. Но когато се обърна към Алана, се усмихваше.

— Как си се справяла? — попита я той. — Сам и Боб на едно място. Мили Боже! А също и Дейв. Направо не ми го побира умът.

— Какво искаше да каже Боб за „опетненото ти минало“? — попита Алана.

— Ужасна професия — каза лаконично Рейф. — Много пътувания. Не помниш ли?

— А за Сам, който може да изпадне в беда?

— Сега не е в беда.

— Но е бил? — настояваше Алана.

— Всички изпадаме в беда понякога.

Алана въздъхна отчаяно.

— Разрешено ли ми е да питам за туристите?

Рейф присви очи.

— Разбира се. Давай.

— Но ще получа ли отговори?

— Сега вече си спомням как се справяше с братята си — каза Рейф, усмихнат. — С инат.

— Предпочитам да го наричам решителност.

— Хубаво нещо е решителността.

Алана се взря в уж безстрастното изражение на Рейф, в интелигентността и чувството за хумор, които проблясваха в дълбините на кехлибарените му очи, в чистата линия на устните му под мустаците.

Това, което видя, я накара да забрави въпросите си. Рейф бе свалил шапката си. Косата му беше много тъмнокестенява, с изненадващи златисти кичури, чиста, гъста и лъскава. По лицето му нямаше и следа от брада, което означаваше, че сигурно се е обръснал точно преди да тръгне, за да я вземе от летището.

Отворената яка на ризата му разкриваше космите по гърдите му, по-тъмни от мустаците, по-къдрави. Погледът ѝ се върна върху челото му, където гъстата кестенява коса бе сресана назад от пръстите му.

Спомен ли е, или сън, запита се Алана, или наистина косата на Рейф някога беше като козина на самур под пръстите ѝ?

— За какво мислиш? — попита я той.

Гласът му беше съвсем спокоен, сякаш я питаше колко е часът.

Алана отвърна инстинктивно на този тон, отговаряйки му, преди да е осъзнала какво я е попитал и какво ще разкрие отговорът ѝ.

— Косата ти — каза тя. — Като козина на самур...

— Искаш ли да провериш?

— Какво?

— Дали косата ми е като козина на самур.

Рейф говореше така, сякаш това беше съвсем нормално нещо.

— Не се тревожи — добави тихо. — Няма да те докосвам. Знам, че не искаш да те докосват.

Гласът му беше тих, почти шепот, успокояващ, какъвто беше в джипа, когато кошмарът завладя Алана без предупреждение.

— Хайде, докосни ме — продължи той. — Обещавам, че няма да направя нищо. Ти си в безопасност с мен, Алана. Винаги. Аз съм човекът, който дойде, за да те отведе вкъщи.

Алана гледаше кехлибарените му очи и милата усмивка, докато гласът на Рейф я обгръщаше, галеше я. Ръцете му все още бяха в джобовете, тялото му — все още отпуснато. Позата му казваше на Алана, че той разбира и приема страха ѝ да бъде докосвана, прегръщана.

— Как разбра? — попита тя с треперещ глас.

— Че не искаш да бъдеш докосвана?

— Да.

— Всеки път, когато те докосвам, ти се вцепеняваш. Това говори по-добре от думи. Много по-добре.

Алана усети чувствата, които се надигаха под видимо спокойния вид на Рейф.

„Той върна писмото ми, без да го отвори — помисли си тя. — Но дали и той ме е сънувал? Дали студенината ми го наранява, дали сърцето му кърви така, както кървеше моето, когато писмото ми се върна запечатано?“

Споменът за болката отново я обзе, разтърси я.

„Това е минало — каза си тя. — Аз живея в настоящето. Днес Рейф показва само нежност спрямо мен. А сега аз му причинявам болка.“

Искаше ѝ се да го прегърне, да утеши и двамата, но мисълта, че той също ще я прегърне, накара тялото ѝ да се вцепени, да иска да се бори, да избяга.

— Нищо лично — каза тя. Гласът ѝ прозвуча сковано.

— Сигурна ли си, че причината не е в нещо, което съм направил?

Алана го погледна. Очите му бяха ясни и чисти като високопланински извор. Златисти и топазени отблясъци, примесени с преобладаващия кехлибарен цвят. Той я наблюдаваше със странна настойчивост.

— Сигурна съм — отвърна тя. Въздъхна, започваше да се отпуска. — Съвсем сигурна.

— Тогава каква е причината? — попита внимателно Рейф.

— Аз... аз не знам. След смъртта на Джак просто не понасям да ме докосват.

— А ти можеш ли да докосваш?

— Аз...

Алана спря и объркано изражение склочи черните ѝ вежди.

— Не съм мислила за това по този начин — призна тя.

Рейф чакаше, без да сваля поглед от нея.

И Алана го гледаше, поглъщайки мълчанието и сдържаността му, бавно пулсиращия пулс на шията му, повдигането и спускането на гърдите му в спокоен ритъм. Той чакаше.

Ръката ѝ бавно се вдигна. Той се наведе, за да ѝ е по-лесно да го докосне. Пръстите ѝ леко докоснаха косата му, поколебаха се, после бързо се отдръпнаха.

— Е? — попита усмихнат Рейф, докато се изправяше. — Ще ме одере ли някой, за да си направи палто от мен?

Алана се засмя малко пресилено.

— Не съм сигурна — отговори. — Беше толкова бързо.

— Опитай отново — предложи той.

Алана се качи на стъпалото, на което беше Рейф. Този път ръката ѝ се задържа по-дълго, позволявайки на косата му да се плъзне между

чувствителната кожа на пръстите ѝ. С усмивка — едновременно срамежлива и спомняща си — тя вдигна ръката си.

— Така е по-добре — каза Рейф. — Но трябва да вземеш уроци от някой професионален кожар.

Тя изсумтя въпросително.

— Професионалистите докосват кожата с длани и пръсти — обясни Рейф.

Погледът му се премести от устните ѝ върху лъскавата ѝ черна коса.

— И изпробват кожата с дъха си — продължи той. — Задържат мекотата ѝ до устните си, подушват я, вкусват я, после леко я допират до най-чувствителното място на кожата си.

Алана затаи дъх. През тялото ѝ мина тръпка на удоволствие при мисълта да бъде докосвана толкова нежно... от Рафаел Уинтър.

— Наистина ли? — попита тя.

— Не знам — призна Рейф. Гласът му беше като кадифе, когато ѝ се усмихна. — Но аз бих направил това с теб, ако ти беше кожа, а аз — кожар.

Въпреки че Рейф не се бе приближил, Алана се почувства завладяна от него, от чувствените му обещания, които я обливаха като горещи вълни.

Внезапно през тялото ѝ като течно олово преминаха ярки спомени от времето, когато правеха любов. Толкова дълго се бе опитвала да забрави, но ето че спомените бяха толкова горещи и ясни, сякаш току-що преживени.

Или може би спомените ѝ за нежното докосване на Рейф бяха само желание и сън, преплетени толкова здраво, че изместваха реалността. Някакъв друг вид амнезия, в по-лека форма, но също така изпълнена с празнини.

Но Алана току-що бе докоснала Рейф и това беше по-хубаво от спомените ѝ.

Рейф се усмихна, сякаш знаеше какво точно изпитва тя. Преди да е успяла да се отдръпне, той се отдръпна от стената и мина покрай нея по тясната стълба, без да я докосва. Когато заговори, гласът му вече не беше закачлив, дрезгав, интимен:

— Поспи малко — посъветва я. — Не се шегувахме, че ще тръгнем на зазоряване. Ако имаш нужда от нещо, аз съм в съседната

стая. Не се притеснявай, ако вдигнеш шум. Туристите още са настроени за часовото време във Вирджиния. Спят като бебета.

Тя се втренчи в Рейф, който се бе запътил към дневната.

— И, Алана...

Той се обърна към нея, лицето му беше наполовина осветено, наполовина в сянка, очите блестяха, златисти като залез след дъжд.

— Да?

— Не се страхувай. Каквото и да се случи, аз съм тук.

Той изчезна в дневната, преди да е успяла да отговори.

Тя бавно тръгна нагоре по стълбите към стаята си, надявайки се да чуе стъпките на Рейф зад себе си.

Но само тишината я съпроводи до спалнята ѝ.

Изтощението от безсънната нощ и познатите тихи звуци на ранчото бързо я унесоха в дълбок сън. Спа спокойно, докато на небето се събраха облаци, състиха се, раздирани от светкавици и гръмотевици.

Тогава сънят ѝ се разстрои, главата ѝ започна да се мята на възглавницата, краката и ръцете ѝ започнаха да се движат, гърлото ѝ се стегна от неизказани думи.

Язди до Джак. Спорят.

Той е сърдит, облаците са сърдити, а планините се извисяват като гръмотевица.

Смърчове, борове и трепетлики се извиват под напъните на бурния вятър, който отскубва листата, върти ги като златни монети в черната бездна. Конете изчезнаха.

Креци, но никой не я чува, тя е просто едно ярко листо, въртящо се надолу, надолу и...

Измръзнала, потна, Алана се събуди, а сърцето ѝ биеше до пръсване, едва си поемаше дъх. Погледна към часовника на нощното шкафче. Четири без двацет. Прекалено рано за ставане, дори и да тръгваха на зазоряване.

Светкавица освети стаята, оставяйки след себе си пълен мрак. Последва ужасен трясък.

Алана се почувства хваната в капан.

Скочи от леглото, отвори вратата и изтича в коридора. Хукна надолу по стълбите и изскочи на верандата. Непрестанни светкавици осветяваха земята, прекъсвани само от кратки секунди тъмнина, които направо замайваха.

Изплашена, изгубила ориентация, Алана изкрещя и се обърна към вратата.

Оттам излезе един мъж и тръгна към нея.

В първия момент Алана си помисли, че това е Рейф, но веднага осъзна, че мъжът е твърде висок. Но не беше Боб. Походката му беше различна.

Отново проблесна светкавица, очертавайки фигурата на човека, светлата му коса, дългите бакенбарди, тъпия нос, тънките устни и очите — толкова сини, че чак изглеждаха черни.

Джак.

Минало и настояще, кошмар и действителност се сляха в безграничен ужас. Безпомощна, ужасена, разтърсвана от гръмотевиците и собствените си писъци, Алана се запрепъва назад, размахала отчаяно ръце, тичаше, спъваше се, падаше, навсякъде лед и светкавици, гръмотевици и тъмнина и писъци.

Падаше.

Аз падам...!

Сега Алана чуваше писъците, раздиращи гърлото ѝ. Но този път не крещеше името на Джак, докато се въртеше над бездната.

Този път името беше на Рейф.

Вратата се блъсна и се трясна в стената. Джак изведнъж изчезна в промеждутъка между две светкавици.

Трепереща, Алана си каза, че Джак е продукт на въображението ѝ, един кошмар, от който скоро щеше да се освободи.

И тогава видя Джак, проснат на верандата, Рейф, разкрячен над него, ръката му — стиснала гърлото на Джак.

Обзе я безумна паника, остри късове лед пронизваха тялото ѝ, парализираха я. Джак беше толкова по-едър от Рейф, голям колкото Боб, по-голям дори, а ставаше жесток в силата си.

И тогава парализата изчезна, стопи се в мрака и светкавиците, когато Алана осъзна, че Рейф държи положението под контрол. Джак

беше на земята и щеше да остане така, докато Рейф не му позволи да стане.

Боб излезе тичешком на верандата, стиснал пушка. Бързо забеляза Рейф и мъжа под него.

— Какво, по дяволите...? — започна Боб.

И тогава видя Алана, опряла гръб в парапета на верандата, със сковано от ужас лице, стиснала с ръце гърлото си.

— Сестричке? О, Господи!

Боб тръгна към нея, протегнал ръце.

Алана изпищя.

Рейф скочи на крака и застана между брата и сестрата.

— Не я докосвай — каза равно той.

— Но... — започна Боб.

Отново проблесна светкавица. Боб видя лицето на Рейф — сурово и диво. Без да казва нищо повече, Боб отстъпи назад.

Рейф се обърна. Когато погледна към Алана, в очите му горяха ярост и съжаление. Искаше му се да я вземе в ръцете си, да я прегърне, да усети как се разтапя до тялото му, приемаща прегръдката му.

Но знаеше, че това е сън, а тя живее в един кошмар. Броукън Маунтин разрушаваше бъдещето им, така както някога го стори „смъртта“ му.

— Всичко е наред, цвете — каза тихо Рейф. — Няма да позволя на никого да те докосва. Дори на себе си.

Алана кимна рязко, а думичката цвете отекваше отново и отново в главата ѝ. Едно име от миналото, преди Рейф да умре и да възкръсне, убивайки я, без да знае.

Цвете.

Едно име от сънищата.

Едно име от кошмарите.

— Боб — каза Рейф, без да се обръща, — вдигни Стан и го махни от погледа на Алана. Веднага.

Боб нямаше никакво желание да спори с този глас, шибав като камшик, с решителната стойка, готова за бой, с мускулите, очертани по голия гръб на Рейф. Боб се наведе безмълвно, вдигна на крака мъжа, наречен Стан, и го поведе към дневната.

Мрежестата врата се затвори зад тях с тих трясък.

Една далечна светкавица освети лицето на Рейф. Върху него бяха изписани едновременно грубост и копнеж.

Алана премига, почти очаквайки Рейф да изчезне.

Но той остана пред нея, фигурата му се очертаваше от светкавиците, един мъж — едновременно слаб и силен, облечен само в дънки. Съжалението покриваше чертите му като тъмно було.

Алана инстинктивно се олюля към него, жадуваща за всяка утеха, която умът би ѝ позволил да приеме.

Рейф стоеше неподвижно и гледаше как слабото ѝ тяло се тресе от студ и страх, как собственият му кошмар оживява. Би я прегърнал, но знаеше, че така само ще я накара отново да закрепси, разкъсвайки и двамата.

Все пак не успя да се въздържи и да не протегне ръка към Алана. Това беше жест, който не изискваше нищо, но предлагаше всичко.

— Хвани се за мен, цвете — каза тихо той. — Ако искаш да го направиш.

Издавайки тих звук, Алана хвана ръката на Рейф и я стисна силно. Той не се възпротиви. Нито направи нещо повече от това, да отвърне леко на стискането ѝ. Тя си пое накъсано въздух, после още веднъж, борейки се да възвърне самообладанието си.

— Помислих си... — Гласът ѝ се пречупи.

Тя се наведе и притисна челото си в опакото на ръката му. Рейф беше топъл като самия живот, който се вля в нея, давайки ѝ утеха и спокойствие. Тя преглътна и заговори, без да вдига глава:

— Помислих си, че е Д-джак.

Ръката му се сведе над приведената ѝ глава, сякаш за да погали косата ѝ, но почти веднага я отпусна до тялото си и я стисна здраво в юмрук.

Страхуваше се да я докосне, за да не я изплаши и да скъса тъничката нишка на доверие, която се бе появила между тях.

— Стан е един от клиентите ни — каза тихо Рейф, но емоциите се долавяха точно под повърхността на равния му глас, излагащи на изпитание самообладанието му. — Стан е едър, точно като Джак. И рус.

Алана потрепери, но не каза нищо.

— Ако знаех, че за първи път ще видиш Стан посред нощ, осветен от светкавиците, в бурята, като на Броукън Маунтин... —

Рейф не довърши. — Съжалявам, цвете. За толкова много неща.

Но последните думи бяха произнесени толкова тихо, че Алана всъщност не беше сигурна, че ги е чула. Остана още за миг така, притисната към ръката му, извличайки от нея сила и топлина, оставяйки кошмарът да се махне, да заглъхне в далечината като гръмотевица.

Главата ѝ бавно се вдигна. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, изпълвайки тялото си с кислород, от който то толкова имаше нужда, парализирано от страх дотолкова, че бе спряло да диша. Постепенно спря да трепери от страх, потръпваше леко само от студ.

Чак сега осъзна, че е облечена само с тънка нощница, залепена върху тялото ѝ от ледения дъжд. Ярकोоранжевата материя бе станала почти черна там, където я бе докоснала водата, тъмна като очите ѝ, вдигнати към Рейф.

Алана отново потрепери и за миг Рейф докосна с топлатата си ръка бузата ѝ. Един пръст проследи черната извивка на веждата ѝ толкова нежно, че тя забрави да се страхува. Очите ѝ се напълниха със сълзи и изглеждаха огромни. После сълзите се търкулнаха тихо, топли като дланта на Рейф.

Бавно, съвсем бавно, като насън, Алана обърна глава и устните ѝ докоснаха дланта му. Когато заговори, дъхът ѝ беше като милувка върху кожата му.

— Благодаря ти за разбирането — прошепна тя.

Тялото на Рейф се напегна видимо, докато се бореше с импулса да я прегърне, да обърне устните ѝ към своите, отново да вкуси топлината ѝ, да усети отговора ѝ. Знаеше обаче, че ако го направеше, тя ще се отдръпне ужасена.

И тази мисъл го разкъсваше като нож.

Алана бавно пусна ръката му. Дланта му остана още миг върху бузата ѝ, после бързо се отдръпна.

— Чувствам се като истинска глупачка — каза Алана и затвори очи. — Какво ли ще си помисли за мен бедният човечец?

— Стан смята, че е постъпил като истински глупак, появявайки се зад теб в такава буря, изплашвайки те до смърт — каза Рейф. Гласът му отново изплющя като камшик. — Извади късмет, че не го направих на парчета.

Алана се възпротиви:

— Вината е моя, не негова. Трябва да му се извиня.

— Глупости. Стан ще ти се извини, на дневна светлина, когато можеш да го виждаш ясно. А след това ще стои далеч от теб.

Думите му бяха ясни и сурови, като леда на глетчер. Алана разбра, че е ядосан, но не на нея. Беше ядосан на Стан, защото я е изплашил.

И тогава осъзна, че Рейф се ядосва и на себе си, защото не я е предпазил от страха.

— Ти не си виновен — прошепна тя.

— Напротив. — После, преди да е успяла да отговори, той продължи: — Трепериш. Готова ли си да се прибереш вътре?

Алана се поколеба. Мисълта да се изправи пред човека, който толкова много приличаше на Джак, я тревожеше неимоверно. Но нямаше друг избор. Нямаше намерение да прекара остатъка от живота си, изложена на милостта на собствените си страхове.

Стисна ръцете си в юмруци, пое си дълбоко въздух и вдигна брадичка.

— Да, готова съм.

— Не е задължително да го правиш. — Гласът на Рейф беше нежен, въпреки спотаения гняв. — Аз ще вляза и ще кажа на Боб, че е по-добре да не се срещаш със Стан точно сега.

— Не. Трябва да престана да съм толкова дяволски... уязвима.

— Преживяла си прекалено много, прекалено скоро. Преживяла си повече, отколкото е редно да понесе, който и да е човек. Не бъди толкова сурова със себе си. Отпусни се. Дай възможност на раната да заздравее.

Алана поклати глава.

Раната не заздравяваше. Кошмарът ставаше още по-лош и завземаше все повече и повече дори от дните ѝ.

— Животът продължава, Рейф. Това е най-баналното клише, но и най-вярното. Аз също трябва да продължа. Трябва да оставя онези шест дни зад себе си. Трябва.

Рейф стисна очи за миг, неспособен да понесе нито болката на Алана, нито смелостта ѝ.

— Точно като диво цвете — прошепна той. — Деликатно и устойчиво, растящо на най-незащитените места. — Отвори очи и

протегна ръка към нея. — Ще ми позволиш ли дати помощна? — попита я.

След моментно колебание Алана сложи ръката си в неговата. Топлината на кожата му беше като огън, давайки ѝ да разбере колко студено е собственото ѝ тяло.

— Благодаря — каза просто Рейф.

Той отвори вратата и я въведе в дневната, където я чакаше кошмарът ѝ.

ГЛАВА 6

Боб и Стан седяха в дневната и разговаряха за бури и високопланинска пъстърва. И двамата вдигнаха глави, после извърнаха погледи, явно не искаха да се намесват, ако Алана имаше нужда от спокойствие.

Рейф взе един пуловер от закачалката до вратата, наметна го върху Алана и се обърна към двамата мъже.

Стан стана веднага.

Алана си пое дълбоко въздух и заотстъпва назад, докато не се опря в гърдите на Рейф. Над главата ѝ Рейф се усмихна студено на русия мускулест гигант, който беше висок колкото Боб.

— Алана Рийвс, запознай се със Стан Уилсън — каза Рейф. — Стан, трябва да проявиш разбиране, но Алана не би искала да се ръкувате. Просто ти страшно приличаш на наскоро починалия ѝ съпруг.

За един кратък миг Стан и Рейф сякаш се преценяваха един друг.

Стан кимна, рязко движение на главата, което беше почти като извинение. После главата му се наклони леко, когато погледна към Алана.

При вида на кобалтовосините му очи Алана издаде тих звук. Като Джак. Точно като Джак. Само топлината на Рейф зад гърба ѝ и попречи отново да попадне в лапите на кошмара си.

— Съжалявам, мисис Рийвс — каза Стан. — Наистина не съм искал да ви изплаша така.

Някъде дълбоко в себе си Алана усети облекчение. Гласът беше различен, съвсем различен, по-дълбок, с лек югозападен акцент.

— Моля, наричайте ме Алана — каза тя. — Съжалявам, че...

— Няма за какво да се извиняваш — прекъсна я Рейф. — Сега, когато Стан разбра какво е положението, сигурен съм, че повече няма да те изненадва така.

Гласът на Рейф беше равен и вежлив, но твърд като стомана, непозволяващ никакъв спор. Очите му бяха присвити, вперени в Стан

като погледа на ягуар, преследващ сърна.

Стан отново се поколеба, преди да отговори. После отново кимна леко, въпреки че изражението му беше толкова сурово, колкото и това на Рейф.

Алана погледна от единия мъж към другия, после към Боб, за когото се страхуваше, че сигурно се тревожи за съдбата на мечтите си за ранчото. Ако Стан Уилсън прекара една ужасна ваканция в ранчото Броукън Маунтин, едва ли щеше да го препоръча на богатите си клиенти.

Но Боб не изглеждаше разтревожен. Приличаше повече на човек, който се обзалага със самия себе си и печели.

Когато Боб разбра, че Алана го наблюдава, ѝ се усмихна.

— Завръщане у дома, сестричке — каза той и поклати глава.

— Да — прошепна тя. — Завръщане у дома.

Боб се прозина и погледна към часовника на китката си, който носеше непрекъснато.

— Май няма никакъв смисъл отново да си лягам — каза той и се протегна. — Ще се заема с оседлаването на конете. Стан, нали каза, че искаш да видиш един истински каубой по време на работа? Готов ли си?

Лекото предизвикателство в гласа на Боб предизвика усмивка върху лицето на Стан.

Алана бързо извърна поглед. Усмивката му приличаше на тази на Джак, очарователна и момчешка. Стан беше много хубав мъж... и кожата на Алана настръхваше всеки път, щом погледнеше към него.

Не беше разумно, нито честно спрямо Стан, но не беше и нещо, което можеше да контролира.

— С удоволствие ще ти помогна — провлече Стан, — като те гледам какъв си недорасъл.

Боб се стресна за миг, после избухна в гръмогласен смях. Тупна Стан по рамото и го поведе към кухнята. Гласът му се чуваше и когато двамата мъже напуснаха стаята.

— Мери ни е оставила приготвено кафе. Ще имаме нужда от него. А аз имам едно яке, което сигурно ще ти стане, като те гледам какъв си недорасъл.

Слушайки го, Алана разбра, че брат ѝ харесва Стан. Това беше по-различно отпреди, от Джак. Боб въобще не харесваше Джак. Никой

от семейство Бурдет не го харесваше.

Алана чу смеха на Стан. Смях, толкова чаровен, колкото и усмивката му. Но за разлика от усмивката му, смехът на Стан не ѝ напомняше за Джак. Джак рядко се смееше и никога на себе си.

Все пак Алана беше доволна, че не вижда Стан. Беше ѝ неприятно да го вижда с периферното си зрение — русокоса сянка на Джак, промъкваща се към нея. Тя въздъхна дълбоко, когато вратата на кухнята се затвори, давайки ѝ да разбере, че двамата мъже са излезли на път за обора.

— Добре ли си? — попита Рейф, усещайки въздишката ѝ с гърдите си, тъй като гърбът ѝ все още беше притиснат към него.

Алана кимна.

— Той... той е мил, нали?

Рейф изсумтя — звук, който не ѝ говореше нищо.

— Боб го харесва — продължи тя.

— Двата много си приличат — каза сухо Рейф. — Мускули, импулсивност в еднакво количество и на едни и същи места.

— Между ушите им? — предположи Алана.

— Понякога? — Рейф въздъхна. — Само понякога.

Алана се раздвижи леко. Движението ѝ напомни, че е все още много близо до Рейф, че почти се е облегнала на него. Контактът между телата им не я безпокоеше. Той не я докосваше. Тя го докосваше.

Разликата беше малка и безкрайно успокоителна. Топлината на голите му гърди проникваше през пуловера и мократа ѝ копринена нощница, топлина, естествена като тази на въглените в огнището.

За миг ѝ се прииска да се обърне и да се сгуши в тази топлина, да прогони студа, който дойде в деня, в който ѝ казаха, че Рейф е мъртъв.

Тя отново потрепери, но не от студ.

— Трябва да се опиташ да поспиш още малко — каза ѝ Рейф. — Организмът ти още не е свикнал към местното часово време.

Беше толкова близо до нея, че тя усещаше вибрациите на гърдите му, когато говореше, лекото движение на мускулите му, когато се наведе леко към нея, и дъха му до ухото си. Тя затвори очи, наслаждавайки се на тази интимност, която не изискваше нищо от нея.

— Чувствам се по-сигурна тук с теб — каза просто тя.

Алана усети бързото му вдишване и чак тогава осъзна какво е казала. Напрегна се, разбрала, че ако Рейф приеме тази несъзнателна покана и я прегърне, вината щеше да си бъде изцяло нейна.

Най-лошото обаче беше, че частица от съзнанието ѝ много искаше той да я прегърне.

А частица от съзнанието ѝ изпаднаше в паника при мисълта, че някой ще я прегърне.

Изведнъж се запита дали Джак не я бе прегръщал, докато са падали, дали затова не се страхуваше така от човешко докосване.

„Дали мозъкът ми не слага знак за равенство между прегръдката и падането, ужаса и смъртта?“ — зададе си безмълвно въпроса Алана.

Вцепени се, заслуша се, надявайки се да чуе вътрешен глас, който да каже да или не, надявайки се да разкъса булото на амнезията и да погледне само за миг онези шест липсващи дни.

Единственият отговор, ако можеше да се нарече отговор, беше внезапното усещане за студ върху кожата, свиването на стомаха, забързаните удари на сърцето ѝ.

— Какво има? — попита Рейф, усетил промяната в нея. Не получил отговор, той добави тъжно: — Близостта до мен ли те плаши?

— Не, не е това. Мислех си за Джак.

Зад гърба ѝ изражението му се промени, чертите му се изпънаха от гняв и чувство за поражение. Но гласът му беше равен, когато проговори:

— Обичаше ли го?

Алана затвори очи.

— Не — отвърна глухо. — Не го обичах.

— Тогава защо си се омъжила за него толкова бързо? Без да са минали и два месеца, след като...

Рейф бързо спря да говори.

— Казаха ми, че си мъртъв — каза накъсано Алана. — Единственото, което ми остана, беше музиката. А това означаваше Джак с неговия глас, който би накарал и ангелите да заплачат.

— Съжалявам. — Рейф отстъпи назад. — Нямах право да питам.

Гласът му беше равен, далечен, а на гърба ѝ стана студено без топлината му. Тя се обърна, изведнъж изпитала гняв, спомняйки си

неотвореното писмо, почерка на Рейф, казващ ѝ, че той не иска да ѝ каже нищо, дори сбогом.

— Точно така — каза рязко тя. — Нямах право. Ти дори не отвори писмото ми.

— Ти беше жена на друг мъж.

Гласът му беше дрезгав, устните — тънка линия на спотаен гняв под тъмните мустаци.

— Никога не съм принадлежала на Джак. Не и така.

— Ти беше негова съпруга. Това нищо ли не означаваше за теб?

— Да — отвърна рязко тя. — Това означаваше, че ти си мъртъв!

По бузите ѝ внезапно рукнаха сълзи и тя се извърна. Искаше да остане сама, да не се разкъсва между миналото, което не можеше да промени, и настоящето, което се опитваше да я унищожи.

— Алана, моля те, не се извърщай.

Гласът му беше нежен, умолителен, караше името ѝ да звучи като музика. Тя знаеше, без да се обръща, че той протяга ръка към нея, молейки я за нещо, което тя не можеше да му даде.

Доверие. Обич. Топлина. Страст. Любов. Всички онези неща, от които тя имаше нужда, но в които вече не вярваше. Не съвсем.

Тези неща ѝ бяха отнемани прекалено често. Бе преживяла смъртта на майка си. Бе преживяла смъртта на любимия. Бе преживяла смъртта на съпруга си.

А сега Алана се опитваше да преживее една друга смърт, разтърсващата загуба на вярата в собствените ѝ сили, в собствения ѝ мозък, в музиката ѝ. Сега тя се опитваше да не си задава въпроса, дали въобще нещо от това имаше значение, ако нямаше край на страха, на загубата и смъртта.

— Съжалявам, цвете. Не трябваше да говоря за миналото. Прекалено рано е. Ти си още съвсем близо до онова, което се е случило на Броукън Маунтин.

Рейф тръгна към Алана и не спря, докато не усети до гърдите си хладния, груб пуловер, който бе метнал на раменете ѝ. Тя разбра, че ръката му се вдигна, и затаи дъх, очаквайки докосването му, без да знае дали трябва да избяга с писъци, или да остане, безмълвна.

Беше истинско наказание да не знае отговора, да не може да се довери на нищо, а най-вече на себе си.

— Не — каза дрезгаво тя и се отдръпна. — Не мога да понеса повече. Остави ме, Рейф.

— Заради писмото ли е? Това ли не можеш да ми простиш? — попита тъжно той.

— Не. По-лошо е от писмото, въпреки че и то си беше страшно, да те загубя за втори път...

Гласът ѝ заглъхна.

— Ако не е писмото, тогава какво е? — попита Рейф тихо, настоятелно. — Какво съм сторил? Какво си спомняш?

В първия миг Алана си помисли, че няма да му каже, но думите се изляха като порой:

— След теб не можех да понасям да ме докосва друг мъж. Господи, как те мразеше Джак! Ти ме направи неспособна да понасям, който и да е друг мъж.

Изражението на Рейф се промени, гневът изчезна, остана само желанието. Посегна към нея и не можа да се сдържи, когато тя се отдръпна.

— Алана. Недей. Моля те.

Тя се обърна и го погледна с очи, диви и тъмни, засенчени от отчаянието.

— Джак обаче ми го върна тъпкано — прошепна Алана. — Той ме направи неспособна да понасям мъжете. Дори теб!

Тя се обърна и избяга нагоре по стълбите. Не спря дори когато Рейф извика името ѝ с глас, дрезгав от чувства, един вик, излязъл от сънищата и кошмарите ѝ.

Заклучи вратата на спалнята след себе си и се взира в прозореца, докато се зазори, и новият ден донесе цвят и живот на черната земя. Гледаше как светът се променя, ражда се наново от празнотата на нощта.

Когато и последната звезда угасна, тя чу гласа на Боб.

— Сестричке? Будна ли си?

Алана осъзна, че трепери, че кожата ѝ е ледена, настръхнала. Всички мускули я боляха от напрежението, което не я бе напускало от Брукън Маунтин. Ето, посрещаше още един ден от многото.

Но не съвсем. Този ден щеше да я подложи на мъчението да бъде близо до единствения мъж, когото някога е обичала. Толкова близо и едновременно с това толкова далеч.

Сън и кошмар и нищо друго. Никаква сигурност, никакво пристанище в безконечната, яростна буря.

— Алана?

— Да — отвърна уморено тя. — Будна съм.

— Не ми звучиш особено щастлива — подразни я Боб.

Алана отвори вратата и разтегли устните си в нещо, подобно на усмивка.

— Добрутро, братче — каза тя, доволна, че гласът ѝ звучеше по-добре, отколкото се чувстваше. — Време ли е да приготвя закуската?

— Не. Мери е удостоена с честта тази сутрин. Дойдох, за да ти взема багажа.

Алана махна към малката чанта на леглото.

— Можеш да го вземеш.

— Това ли е всичко?

— Едва ли на дърветата им пука как съм облечена — каза Алана и сви рамене.

— Тъ... добре. — Боб я изгледа отгоре до долу, после попита тихо: — Сигурна ли си, че си готова за това?

— Какво общо има това? — попита саркастично Алана. — Готова или не, животът си е живот.

Тя се усмихна, за да намали жлъчта на думите си, но изражението на Боб ѝ показва, че не е била много убедителна.

— Няма нищо. Боб. Не се тревожи. С мен всичко е наред. Наистина.

Той се поколеба, после кимна.

— Както казва доктор Джийн, хората от семейство Бурдет са се специализирали в оцеляването. А ти си най-силната Бурдет, сестричке. Ти научи всички ни как да оцелеем след смъртта на мама.

Алана преглътна сълзите, внезапно изпълнили очите ѝ.

— Би ли имал нещо против, ако те прегърна? — попита тя.

Боб се изненада, но му стана приятно. Спомняйки си ясните инструкции на Рейф, Боб остави ръцете си да висят свободно до тялото, докато Алана го прегръщаше силно.

— Ти си по-силна, отколкото си мислиш — каза ѝ Боб и я потупа по рамото.

Алана се изсмя някак странно и поклати глава.

— Надявам се да е така, малко братче. Надявам се да е така.

— Спом... спомняш ли си нещо сега, когато се прибра у дома?
— попита внезапно Боб, но изведнъж се опомни: — По дяволите, ето пак! Рейф ще закове кожата ми на обора, ако разбере.

Алана се вцепени при споменаването на името на Рейф.

— Това, което става между мен и брат ми, не е работа на Рейф.

Боб се засмя.

— Не си го и помисляй, сестричке. Той е много решителен мъж. Не отстъпва по инат и на товарно муле.

Тя го погледна с присвити очи.

— Не мразиш Рейф, нали?

Изненадан, Боб се втренчи в сестра си. Тъмните му очи, толкова приличащи на нейните, се присвиха, преценявайки емоциите, изписани върху лицето ѝ.

— Рейф е изключителен мъж. Нямам нищо против да се уча от него. Разбира се — добави с усмивка Боб, — той е един много ревнив кучи син. Помислих си, че ще разфасова Стан и ще нахрани с него койотите.

Алана премига, гледайки на изминалата нощ през очите на Боб — един съвсем различен изглед.

— Ревнив? — повтори тя.

Боб щракна с пръсти и махна с ръка пред лицето ѝ.

— Събуди се, сестричке. Стан не би имал нищо против да...
ъ... те успокои. А Рейф даде ясно да се разбере, че... — Свивайки рамене, Боб млъкна, но за кратко. — Рейф те обича, а Стан е по-едър, по-силен и по-красив от него. Нищо чудно, че Рейф ревнува.

— Стан е по-едър — съгласи се Алана, — но той беше този, който се озова на земята по гръб. А и в мъжката красота има нещо повече от руса коса, издути мускули и широка усмивка. Много повече.

Боб се ухили.

— Означава ли това, че си простила на Рейф, задето не отвори писмото ти?

Лицето ѝ се промени внезапно. Чертите ѝ се изкривиха от тъгата. Боб изпсува.

— По дяволите, сестричке. Съжалявам. Никога няма да се науча да си държа голямата уста затворена.

— Разбира се, че ще се научиш — обади се Рейф откъм вратата, — дори и ако се наложи да ти набивам този урок в дебелата кожа с

десеткилограмов чук.

Алана се обърна и видя Рейф, облегнат на рамката на вратата. Гъстата му кестенява коса сякаш бе оживяла, осветена от слънцето, устата му — силна, но някак странно чувствена. Изражението му не изразяваше нищо, само кехлибарените му очи горяха от потиснати чувства.

Алана подсъзнателно се зачуди как е възможно Боб да смята Стан за по-красив от мъжествения Рейф.

И тогава се запита каква част от разговора им е чул.

— Добро утро, Рейф — каза Боб и се ухили, после се обърна и взе от леглото чантата на Алана, без да им обръща повече внимание.

Рейф просто я гледаше. Пуловерът, с който още беше облечена, висеше почти до коленете ѝ, а ръкавите скриваха дори пръстите ѝ. Това я правеше да изглежда много мъничка, много крехка. Силата ѝ личеше само от лицето и движенията ѝ — женска сила, изтъкана от грация и търпение.

Едно диво цвете с бледи бузи и замъглени очи, които го гледаха.

Звукът, който се чу, когато Боб отвори ципа на чантата ѝ, прозвуча някак много остро в настъпилата тишина. Той порови в нея, промърмори си нещо под носа и отиде до гардероба, където бяха дрехите ѝ, останали от последното ѝ, катастрофално, посещение.

Боб разгледа критично съдържанието на гардероба, после започна да сваля от закачалките ярки блузи и панталони. Поколеба се между една алена рокля и индигов шал, избродиран със златисти нишки от ламе.

— Кое се опакова по-лесно? — попита той и погледна през рамо към сестра си.

Стресната, Алана отклони вниманието си от Рейф. Видя Боб пред гардероба, с натрупани върху ръцете му ярки коприни. До неговия едър ръст дрехите изглеждаха изключително женствени.

— Какво правиш? — попита го тя.

— Събирам багажа на по-голямата си сестра — отвърна търпеливо Боб. — Колкото и да си сладка с пуловера на Рейф, не това имах предвид, когато казах на клиентите ни, че се преобличаме за вечеря. Всичко трябва да е изискано, забрави ли?

Алана погледна големия пуловер, който я обгръщаше като топло одеяло.

Пуловерът на Рейф.

Тази мисъл я разтревожи. Незнайно защо, бе смятала, че блузата е на Боб.

— Сестричке? Да не би да си заспала?

— О! Тъмносиньото се мачка по-малко.

Боб започна да сгъва наметката с повече решителност, отколкото с прилежност.

Алана понечи да протестира, но само сви рамене. Каквото и да направеше Боб с коприната, в крайна сметка все щеше да се изглади. Но когато той се върна до гардероба за още дрехи, а после за още, тя най-после се обади:

— Колко време ще останем на Броукън Маунтин?

— Колкото е необходимо — отвърна лаконично Боб, сгъвайки ярките дрехи.

— Колкото е необходимо за какво?

— За да разберем какво...

Рейф бързо го прекъсна:

— Колкото е необходимо, за да убедим гостите ни, че Броукън Маунтин е едно прекрасно място, където да изпращат клиентите си. Нали така, Бурдет?

Боб изскърца със зъби.

— Точно така — отвърна той, без да спира да сгъва дрехите й. — Разчитам на готварските ти умения, за да ги спечелим, сестричке.

— Но... — започна Алана.

— Но нищо — прекъсна я внезапно Боб.

Тъмните му очи я гледаха с любов и зрялост, която беше нещо ново за него.

— Ти не каза нищо за продължителността, сестричке, затова свиквай с тази мисъл. Този път никакво бягане, независимо какво става. Ще тръгнем след теб, ако го направиш, нали, Рейф?

— Да. — Рейф присви очи към Боб. — Започваш да се учиш, Бурдет?

— А никакъв чук не виждам наоколо — усмихна се широко Боб.

Рейф погледна към Алана и забеляза обърканото й изражение.

— Най-добре се облечи — каза й и излезе в коридора. — Закуската изстива.

Боб закопча чантата на сестра си и излезе, оставяйки я с учудено изражение на лицето.

— Побързай, сестричке. Както обичаше да казва татко — „*Не можеш да караш планината да те чака.*“

Тази фраза от детството ѝ върна някои спомени. Спомни си първото си пътуване до Броукън Маунтин. Беше само на девет и се пукаше от гордост, че баща ѝ я взема на риболовна експедиция, само те двамата. Прекараха страхотно, правиха огньовете и дълго разговаряха под звездите.

Но не така беше последния път, когато тя и Джак отидоха в планините.

Шест изгубени дни.

Шест празни дни, отровили миналите спомени, отравящи всеки ден, отравящи нея; Броукън Маунтин се извисяваше с нечовешко търпение, чакаше, чакаше.

„*Какво чака* — попита безмълвно Алана. — *И аз ли да умра?*“

„*Не можеш да караш планината да те чака.*“

Алана потрепери и прогони мислите си, облече се бързо и слезе долу. Не ѝ се ядеше, затова не отиде в трапезарията, откъдето се чуваше смях и непознати гласове — на Стан и на жената, с която Алана още не се бе запознала официално. Не ѝ се запознаваше и с Джанис Симпсън в този момент.

Измъкна се тихо навън и отиде до обора, където товарните мулета чакаха търпеливо.

До тях бяха вързани пет коня. Единият беше великолепен индиански жребец. Други два бяха нелоши дорести коне с лъскава козина. Четвъртият беше черен като нощта, а петият — едър сив кон.

Алана отиде до черната кобила и застина за миг, позволявайки на кадифената ѝ муцуна да я подуши. Когато кобилата се успокои, приемайки присъствието на Алана, тя прокара ръка по мускулестите крака на животното и вдигна всяко копито, проверявайки за камъчета или разхлабени пирони в подковата.

— Е, Сид — каза тя, когато свърши и се изправи, — готова ли си за дългото изкачване и онзи сипей накрая?

Сид изпръхтя.

Алана провери и юздата, като непрекъснато говореше тихичко и не чу приближаването на Рейф.

— Хубава кобила — каза равно той.

Алана отстъпи назад, за да вижда по-добре коня.

— Сид е красавица, наистина, но най-хубавото нещо в нея е начинът, по който се движи. Стръмните планински пътеки за нея са като равен път.

— Сид? — повтори глухо Рейф.

— Съкратено от Обсидиан — обясни Алана и се върна на юздата. — Нали се сещаш, онова лъскаво черно вулканично стъкло.

— Да, сещам се — тихо каза той. — Казваш, че има хубава походка?

— Да — отвърна разсеяно Алана, съсредоточила вниманието си повече върху кобилата, отколкото върху разговора. — Истинско удоволствие е да я язди човек.

— Изкачва се и по сипея, така ли? — продължи Рейф. Гласът му беше напрегнат.

— Да. Онзи сивият обаче не го обича много — отвърна Алана.

— Сивият?

— Конят на Джак — отвърна равно тя, посочвайки едрият сив кон. — Той...

Алана премига. Изведнъж ръцете ѝ започнаха да треперят. Завъртя се и погледна Рейф.

— Той се изплаши — каза бързо тя. — Сивият се изплаши. И тогава Джак... Джак...

Тя затвори очи, очаквайки спомените да се върнат. Но не се получи нищо. Тя изстена.

— Изчезна! — извика. — Не мога да си спомня нищо!

— Ти си спомни нещо — каза Рейф. Кехлибарените му очи блестяха. — Това е добро начало.

— Конят на Джак се подплаши. Шест секунди от цели шест дни. — Алана стисна юмруци и ноктите ѝ се забиха в плътта. — Шест скапани секунди!

— Това не е единственото, което си спомни.

— Какво искаш да кажеш?

— Сид. Ти дойде тук днес и я избра сред други пет коня, без да се поколебаеш нито за миг.

— Разбира се. Винаги съм яздила... — Алана спря. На лицето ѝ бе изписана изненада. — Не си спомням кога за първи път съм яздила

Сид.

— Боб я купи преди два месеца. Не я кръсти, докато не дойдохте ти и Джак. Ти ѝ даде това име, Алана.

И след това я язди към Броукън Маунтин.

ГЛАВА 7

Първата половина от осемчасовия преход до рибарските колиби на ранчото Уинтър не беше много трудна. Пътеката се извиваше между вечнозелени храсти и покрай малка рекичка, която идваше от група езера по-високо в планината. Въздухът сякаш пулсираше от светлина и горски аромати.

Копитата на конете чаткаха успокоително и този звук проникваше в подсъзнанието на Алана, предизвиквайки леки разлютявания от спомени под булото на амнезията.

Малки неща.

Прости неща.

Слънчев лъч, проникващ през борова клонка, красива картина от злато и трептящи зелени иглички. Удар на метална подкова в камък. Капчица, стичаща се като течен кристал в сенките. Скърцане на седло.

Светлото проблясване на руса коса току до рамото ѝ, когато сивият кон на Джак приближава Сид.

Не, не конят на Джак, поправи се веднага Алана. Конят на Стан. Джак е мъртъв и небето над Броукън Маунтин е ясно. Няма облаци, няма гръмотевици, няма буря, няма лед.

Сега имаше само слънчева светлина, гореща, пламтяща над нея, стопляща я чак до костите. Беше ѝ топло, не студено. Ръцете ѝ бяха подвижни, не безчувствени и безполезни. Гърлото ѝ не беше възпалено от писъци.

Само беше стегнато от усилията, които полагаше, за да не закрепци сега.

Алана преглътна и отпусна ръцете си, стиснали здраво юздите. Изтри челото си, обсипано с капчици студена пот въпреки горещия ден.

Не забелязваше загрижените погледи на Боб, нито стиснатите устни на Рейф. Когато Рейф предложи да обядват, тя не свърза думите му с нищо друго, освен с няколко кратки минути на облекчение, още

няколко минути, преди да трябва да се изправи пред дивите височини на Броукън Маунтин.

Алана слезе от коня и машинално охлаби юздата. Беше се схванала малко от ездата, но с малко раздвижване щеше да се оправи.

Джанис обаче не беше толкова издръжлива. Тя изстена високо и се облегна на търпеливия си кон. Рейф отиде при нея и ѝ предложи ръката си. Джанис я пое и направи няколко болезнени стъпки. Алана гледаше кестенявата коса на жената, блеснала на слънцето, и чу женствения, малко кисел, смях на Джанис, смесен с дълбокия, мъжки звук от този на Рейф.

Двамата бавно се върнаха до конете от другата страна на пътеката, приближавайки се към Алана, която беше почти невидима, облегнала се на Сид.

Алана усети завист, докато гледаше Джанис с Рейф. Да може да приема толкова естествено чуждото докосване. Да се смее. Да усеща силата и топлината на Рейф толкова близо до себе си и да не се страхува. Да си спомня всичко.

Знаеше ли Джанис какъв късмет има? И беше ли необходимо да се притиска толкова силно към Рейф, че гърдите ѝ да опират в ръката му?

Алана затвори очи, задушавайки се от немилосърдните си мисли. Очевидно Джанис въобще не бе свикнала да язди продължително. Краката ѝ сигурно бяха като сварени спагети. И въпреки това не се бе оплакала нито веднъж през изминалите четири часа, откак напуснаха ранчото.

Боб настоя да яздат с бърз ход, защото искаше да стигнат до къщата при Петте езера на Броукън Маунтин, преди да започне следобедната буря. Ездата не беше лесна за Джанис и Стан, несвикнали нито да яздат, нито с разредения въздух.

Но никой от двамата не каза нищо за скоростта. Нито дори Стан, който имаше основателна причина да се чувства подразнен.

Стан, по който първо бяха крещели, а после бе нападат без никакво предупреждение, метнат по гръб и стиснат за гърлото от силната ръка на Рейф.

Кръвта се надигна в главата на Алана, докато си припомняше снощното фиаско. Тя се наведе до гладката кожа на седлото, охлаждайки пламналото си лице.

Стан застана от другата страна на Джанис и хвана ръката ѝ. Тя му се усмихна с кисела благодарност. Усмивката беше слънчева, подканваща — прекрасен фон за ясните ѝ сини очи. Стан се усмихна в отговор с явно мъжко одобрение.

— Оставям те в сигурните ръце на Стан — каза Рейф и се отдръпна. — Но не се отдалечавайте много. Трябва да тръгнем на път най-късно след половин час.

Едрият русокос мъж погледна към ливадата зад малката горичка, където няколко пътеки се кръстосваха в различни посоки.

— Коя е нашата пътека? — попита Стан.

— Онази.

Рейф посочи към скалистото рамо на Броукън Маунтин, издигащо се над ливадата.

Джанис изпъшка и превъртя очи.

— Само заради теб, Рейф Уинтър — промърмори тя, — ще се кача отново на този проклет кон и ще тръгна по тази омразна пътека.

Алана вдигна глава и погледна над гърба на Сид с внезапно силно любопитство. Думите на Джанис, свободното ѝ държане с Рейф, цялото им поведение едва ли беше на хора, които се познават едва от няколко часа. Стан също сякаш се познаваше с Рейф, беше по-скоро като негов стар приятел, отколкото нов клиент на риболовното ранчо на Броукън Маунтин.

Докато Джанис и Стан куцукаха надолу, Рейф се усмихна след тях с обич и малко учудване. Алана го гледаше и се питаше доколко Рейф познава Стан и Джанис.

Особено Джанис.

Сякаш усетил погледа на Алана, той се извърна и видя черната ѝ коса, която почти се сливаше с лъскавата козина на Сид. Над гърба на коня се виждаха само косата и очите ѝ.

— Ти ги познаваш — каза Алана, когато срещна кехлибарения му поглед. В гласа ѝ прозвуча обвинителна нотка.

Рейф остана неподвижен за миг, после сви рамене.

— Преди пътувах много. Те двамата биха любимите ми туристически агенти. — Той се усмихна бързо, развеселен от нещо, известно само нему. — Свършили сме доста работа заедно, по един или друг начин.

— Тя е много привлекателна.

Ако не тонът, то погледът ѝ определено беше въпросителен.

Рейф погледна към Джанис, която вървеше по пътеката облегната на Стан.

— Да, май си права — отвърна с безразличен глас Рейф. Изведнъж се обърна, пронизвайки Алана с поглед. — Стан също е привлекателен.

— Не и за мен.

— Защото ти напомня за Джак ли?

Алана понечи да излъже, но реши, че с това само ще си създаде още грижи. Беше ѝ достатъчно трудно да разделя съня от кошмара. Ако започнеше да лъже себе си и Рейф, щеше да стане невъзможно да разграничава нишките на реалността от амнезията.

— За мен Стан не е привлекателен, защото той не си ти.

Ноздрите на Рейф трепнаха. Преди да е казал нещо, Алана продължи с някак унесен тон:

— Но няма никакво значение, че за мен ти си привлекателен, а другите мъже не са. Защото вече е прекалено късно.

— Не.

Рейф не каза нищо повече. Не беше необходимо. Всяка фибра на силното му тяло отхвърляше думите ѝ.

Алана бавно поклати глава и слънчевите лъчи се плъзнаха в черните ѝ коси.

— Не мога да понеса повече, Рейф — каза тя и в гласа ѝ се долови отчаяна нотка. — Не мога да се справя с теб, с миналото и настоящето, с онова, което е било и което не е било. Безкрайно трудно ми е дори да преживявам всеки един ден, а нощите...

Тя си пое дълбоко въздух, опитвайки се да си възвърне самообладанието. Ставаше ѝ все по-трудно с всеки изминал час, с всяка минута, защото съзнанието ѝ крещеше, че с всеки миг, с всяка направена крачка по пътеката за Броукън Маунтин, тя се приближава към смъртта.

Нейната смърт.

В това нямаше никакъв смисъл. И тя го знаеше. Но това не можеше да спре страха ѝ.

— Да те виждам и да си спомням миналото, като знам, че никога повече... — изрече тя на един дъх.

Накрая почти проплака. Затвори тъмните си очи. Не искаше да разкрива желанието, страха и безпомощността, които бяха изпълнили цялото ѝ същество.

— Просто не мога! — извика тя.

— Не — каза Рейф. Гласът му беше тих, но уверен. — Веднъж вече те изгубих. Няма да те изгубя отново. Освен ако ти не ме искаш?

Алана издаде някакъв звук, който беше наполовина смях, наполовина ридание.

— Никога не съм искала никого друго, макар че това едва ли има някакво значение. В миналото то не беше достатъчно, нали? Не е достатъчно и сега. Дори ти не можеш да ме докоснеш.

— Минал е едва месец — отвърна Рейф. — Дай си време да зарасне раната.

— Започвам да се мразя.

Гласът ѝ беше дрезгав от усилието, което ѝ струваше да говори спокойно за паниката, унищожаваша силата ѝ.

— Аз съм страхливка — прошепна, — която се крие зад амнезията.

— Това не е вярно!

Алана го погледна с копнеж — Рейф беше една недостижима мечта.

— Не, вярно е. Не трябваше да се връщам тук. Става по-лошо, не по-добре.

По лицето му за миг се изписа такава болка, че Алана затаи дъх.

— По-добре ли се чувстваше в Портланд? — попита тихо той.

Алана бавно поклати глава.

— Не. Когато спях, идваха кошмарите, всеки път все повече и повече, и по-лоши. Събуждах се и се борех със себе си. Мразех се. Затова сега съм тук. Мислех, че...

Рейф чакаше, но когато Алана не продължи, той попита:

— Какво си мислеше?

Тя си пое дълбоко въздух, после още веднъж.

— Мислех, че тук има нещо. Нещо, което ще ми помогне отново да стана силна. Нещо, което ще... — Гласът ѝ се пречупи, но тя продължи, опитвайки се да каже на Рейф онова, което не бе казвала на никого друго: — Нещо, което ще ми позволи отново да пея — прошепна накрая.

Рейф се запита дали е чул правилно. Гласът ѝ беше толкова тих, толкова изтънял.

— Какво искаш да кажеш? — попита я той.

— Не съм пяла след Броукън Маунтин. Не мога. Винаги, щом се опитам, гърлото ми сякаш се затваря. — Тя го погледна отчаяно, чудейки се дали той знае колко много означава за нея пеенето. — Песента беше единственото, което ми остана, след като ти умря. А сега не мога да пея. Нито нота. Нищо. Сега ти си жив, а аз не мога да понасям да ме докосват. И не мога да пея.

Рейф затвори очи. Спомни си красотата на гласа ѝ, извисен заедно със звуците на хармониката му, лицето ѝ, озарено от музиката и любовта, когато му пееше.

Искаше му се да ѝ вдъхне увереност, да я защити, да я обича, да ѝ върне песента и смеха, всичко онова, което миналото беше отнело на нея и на него. Но ето, че всичко, което правеше, носеше на Алана само още страх, още болка.

Тя не можеше да пее.

Той не можеше да я прегърне.

Рейф изпсува тихо, злобно. Когато очите му се отвориха, те бяха сурови, а болката бе мрак, събиращ се в дълбините им.

— Ще те върна долу в къщата, Алана. А после ще те оставя на мира, ако това искаш. Не мога да понеса да ти причинявам болка.

— Рейф — каза тя и затаи дъх, докосвайки бузата му с треперещи пръсти. — Ти не си виновен за нищо.

— За всичко — каза дрезгаво той. — Разчитах на Боб да те върне обратно. А сега ти си тук и всичко, което правя, ти причинява болка.

— Това не е вярно — каза Алана.

Не можеше да понася мисълта, че го е наранила. Никога не го бе искала, дори по времето, когато писмото ѝ се върна неотворено.

— Не е ли?

Той я погледна с присвити кехлибарени очи. Гневът му към самия себе си личеше по устните му — чувствени, но стиснати в сурова линия.

— Не, не е вярно — прошепна тя.

Но думите не бяха достатъчни, за да го убеди. Алана виждаше съмнението в мрачното му изражение. Ако можеше да му изпее онова, което чувства, той щеше да ѝ повярва, но тя не можеше да пее.

Вдигна колебливо ръка към лицето му, което се бе усмихвало, смяло, бе я обичало в спомените ѝ, в сънищата ѝ. Той винаги беше една песен вътре в нея, дори и в най-лошите дни.

Особено тогава, когато кошмарът и ледът я затрупваха като лавина, задушаваша я. Той ѝ бе дал толкова много — реалност, сън и надежда. Все пак би могла да му върне част от всичко това сега, когато очите му бяха потъмнели от болка и гняв към самия себе си.

Пръстите ѝ се пъгнаха под ръба на шапката му, разтвориха се в топлината на косата му.

— Наистина е като козина на самур, Рафаел — промълви тя, произнасяйки името му със звучното му испанско произношение, превръщайки трите срички в любовна песен. — Рафаел... Рафаел. Това е по-хубаво от сънищата ми за теб. А сънищата ми за теб са хубави. Те са това, което поддържа разсъдъка ми след Броукън Маунтин.

Алана усети леките тръпки, които преминаха през Рейф, чу името си, произнесено тихо от устните му. За миг се изплаши, че ще я докосне и ще развали магията.

Но той само леко раздвижи глава, търкайки се в ръката ѝ като огромна котка. Затвори очи и се съсредоточи в усещането на пръстите ѝ в косата си.

Чувственото му изражение накара Алана да изпита някакъв нов вид слабост, огън, обхванал пръстите ѝ, изпълнил тялото ѝ. Пламък дълбоко вътре в нея, който я изгаряше.

Дългите гъсти мигли на Рейф трепнаха, когато я погледна.

— Сънувах те — прошепна той. — Сънувах това.

Алана не каза нищо, защото просто не можеше.

Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, сякаш щеше да намери нещо там, нещо, което е изгубила и я е напуснала всяка надежда отново да го намери.

Дори когато разговорът на Джанис и Стан, които се връщаха, напомни на Алана, че тя и Рейф не са сами, дори тогава тя не можа да намери сили в себе си да се отдръпне от прекрасното усещане косата му да се плъзга между пръстите ѝ.

Гласът на Боб я изтръгна от трансa ѝ:

— Двайсет минути до тръгването — извика той, застанал до товарните мулета. — Ако не сте обядвали, ще съжалявате.

Бавно, без желание, Алана пусна копринената топлина на косата на Рейф. Точно преди ръката ѝ отново да се отпусне отстрани на тялото ѝ, пръстите ѝ спряха, за да погаят мустаците му с милувка, лека като слънчев лъч.

Той извърна леко глава и плъзна устните си по чувствителните възглавнички на пръстите ѝ. Когато тя вече не го докосваше, той се наведе бързо, свали шапката си и отново я върна на мястото ѝ.

— Боб е прав за обяда — каза той. Гласът му беше дрезгав, но топъл. — А ти дори не си закусила.

Алана поклати глава, макар че това не беше въпрос от негова страна.

— Забравих да си взема обяд — призна тя.

— Мери е сложила достатъчно за двацет души в моята чанта. — После, усмихнат, Рейф добави с убедителен тон: — Сподели го с мен, Алана. Дори цветята трябва да ядат нещо.

Зад лекотата на тона му се долавяше истинска загриженост. Алана никога не е била толкова слаба, колкото беше сега. Прекалено слаба, прекалено деликатна, като животно, което са преследвали дълго.

— Печено телешко, ябълки, домашна пита, шоколадови бисквити... — промълви той.

Устата ѝ се наля със слюнка. Тя облиза устни.

— Продадено — каза задъхано.

Тя и Рейф ядоха под шарената сянка на един бор. Седяха един до друг, почти допрени. Чаят от маточина, който Мери бе приготвила за Рейф, имаше странен вкус в чистия планински въздух.

Алана ядеше бързо, наслаждавайки се на храната за първи път от седмици насам. Рейф я наблюдаваше усмихнат. Това също беше част от сънищата му. Алана, планините и той.

Когато целият му живот бе изпълнен с предателства и смърт, той бе сънувал Алана.

— По седлата — извика Боб.

Алана спря с ръка, пъхната наполовина в хартиения плик с бисквитите. Рейф взе торбата и ѝ я подаде.

— Вземи ги — каза ѝ усмихнат.

— Сигурен ли си? Не искам да останеш гладен само защото съм прекалено глупава, за да забравя собствения си обяд.

— Тук има още един плик с бисквити — увери я Рейф, посочвайки чантата до крака си. — А също и ябълки. — Той бръкна и извади две ябълки. — Ето. Една за теб и една за Сид.

Рейф се изправи и издърпа Алана с една ръка, като побърза да я пусне, преди да е успяла да изпита страх.

— Май трябва да помогна на Джанис — каза той. — Цялата ще се натърти.

Алана трепна леко и размърда краката си.

— Няма да е единствената — промърмори. — Макар че като се има предвид, че е минала цяла година, откак за последен път съм яздила толкова много, всъщност не съм чак толкова натъртена.

И тогава Алана чу ехото от собствените си думи. Лицето ѝ се промени, напрежението внезапно се върна.

— Това не е вярно, нали? — каза тя. Гласът ѝ стържеше. — Не е минала цяла година. Минал е само един месец. Защо не мога да си спомня?

— Алана — каза тихо Рейф.

Той се наведе над нея, толкова близо, че можеше да види пулсиращата вена на шията ѝ, да вдъхне уханието на маточина от дъха ѝ. Много близо, но без да я докосва, страхувайки се да я прегърне, за да не върне отново кошмарите.

— Алана, недей. Като се самообвиняваш, няма да постигнеш нищо.

Тя си пое няколко пъти дълбоко въздух. Очите ѝ отново се отвориха, много тъмни, но не толкова диви.

Кимна рязко, после се обърна и отиде при коня си, стиснала плика с бисквитите в една ръка и двете забравени ябълки в другата.

Остатъкът от прехода се превърна в истински кошмар за Алана. Той започна с първото от петте езера, които наричаха Броеницата, защото блестящите им правилни кръгове бяха свързани помежду си със сребристи водопади.

Първото, най-ниско езеро, се намираше на хиляда и осемстотин метра надморска височина, а последното — на над две хиляди и петстотин. Покрай бреговете на по-ниските езера растяха борове, образуващи тъмнозелени удивителни знаци на фона на сивите камъни. Първото езеро беше много красиво, отразяваше небето във всичките нюанси на синьото — спокойно и тихо.

След първия поглед Алана усети как страхът се надига и обзема ума ѝ. Чуваше оглушителен тътен на гръмотевици от ясното небе, виждаше светкавици в светлината на слънцето, чуваше гласа на Джак оттам, откъдето говореха само гарваните.

Постепенно, без да го осъзнава, ръцете ѝ започваха да дърпат юздите, докато Сид не се възпротиви, тръскайки черната си глава. Не след дълго нервността на Алана започна да се прехвърля върху кобилата. По устата ѝ се появи пяна. Леката ѝ походка се превърна в накъсано ходене. По хълбоците ѝ заблестяха капчици пот, въпреки че високо в планината бе започнало да става хладно.

Алана започна да дърпа юздата толкова силно, че Сид най-накрая спря. Но дори и тогава дърпането не намаля.

Сид разтърси няколко пъти глава, опитвайки се да се освободи.

— Алана.

Гласът на Рейф беше тих и спокоен, въпреки напрегнатото му изражение, което се появи, когато забеляза празния, нефокусиран поглед на Алана. Той се наведе и освободи леко юздите от вкопчените ѝ пръсти.

— Всичко е наред, цвете — промълви той. — Дойдох, за да те отведем вкъщи.

Алана премига и се огледа наоколо с очи, все още хванати в капана на кошмара.

— Рафаел...?

— Тук съм.

Алана въздъхна и разтърси ръцете си, схванати от напрежението да се държи за юздите, сякаш те бяха въже, което можеше да я издърпа от кошмара. Понечи да заговори, но не можа и само преглътна. Когато опита за втори път, гърлото ѝ вече не беше свито около името на мъртвия ѝ съпруг.

— Джак и аз минахме оттук.

Под сянката на шапката присвитите очи на Рейф приличаха на топази. Той знаеше, че пътеката, по която яздеха сега, е една от трите, които можеше да ги отведе до Петте езера. Ако Алана я разпознаваше, значи си спомняше поне някои моменти от онези изгубени шест дни.

— Сигурна си — каза той, като думите му не прозвучаха въпросително.

Тя кимна сковано.

— Първата буря започна тук.

— Първата?

— Мисля, че бяха няколко. Или пък е било само една-единствена, но дълга? — Тя се намръщи замислено, търсейки спомените, които изчезваха веднага щом ги докоснеше. — Не си спомням! — извика изведнъж, а после повтори по-спокойно: — Не си спомням.

Затвори очи, за да скрие призраците, които я преследваха.

Когато най-после отново отвори очи, Алана вече живееше само в настоящето. Рейф и двата коня чакаха търпеливо. Наоколо не се виждаше никой друг.

— Къде са останалите? — попита тя.

— Зад следващото било. Казах им, че ще ги настигнем по-късно, ако ти се чувстваш достатъчно добре.

Алана разсеяно се запита какво ли си мислеха за нея Стан и Джанис. Една жена, изпадаща в странни настроения. Истеричка.

Луда.

Думата отекна в съзнанието ѝ, една вътрешна гръмотевица, заглушаваща разумните думи, за които се опитваше да мисли, в които искаше да се вкопчи.

— Луда ли съм? — каза тя гласно, без да го съзнава. — И всъщност, имали значение? Ако здравият разум е ужас, има ли спокойствие в лудостта? Или само още по-голям ужас?

Тя изведнъж потрепери силно.

— Ти не си луда — каза Рейф. Гласът му беше едновременно нежен, гневен и тъжен. — Чуваши ли ме, Алана? Ти не си луда. Била си ранена и изплашена. Видяла си смъртта на съпруга си и самата ти за малко не си загинала. А след това си изгубила спомените си заради шока. Почти не си яла и спала след Броукън Маунтин.

Алана го гледаше с широко отворени очи, попивайки думите му, както тялото ѝ попиваше топлината на слънцето.

— Ти не си луда — повтори той. — Просто си на края на физическите си сили, застанала си на ръба на халюцинацията, за да държиш действителността на разстояние, докато прецениш, че нямаш друг избор, освен да се изправиш пред нея.

Алана слушаше, долавяше увереността в гласа му, описващ състоянието на ума и тялото ѝ толкова точно.

— Как разбра? — попита тя с изпълнен с болка глас.

— Така става с хората, които са преживели нещо ужасно.

Алана бавно поклати глава.

— Не и със силните хора. Като теб. А аз си мислех, че съм силна.

Рейф се засмя. Дрезгав звук, почти жесток.

— Всеки може да бъде пречупен, Алана. Всеки. Знам го. Виждах как се случва в Централна Америка отново и отново.

— Рейф — прошепна тя.

— Казваха, че съм умрял. И доста дълго аз им вярвах. То си е все едно, че умираш, само че е по-лошо. Нямаше край. И след това се случи отново тук.

Алана потърси погледа му и видя в него чувства, които никога преди не бе виждала у него. Жестокост, омраза и ярост — толкова дълбоки, че стигаха до дъното на душата му.

— Какво... какво се е случило в Централна Америка?

Изражението му се промени, стана далечно, затворено, мускулите на челюстта му се сковаха и той заговори бавно, с неохота, която казваше на Алана повече от думите му.

— Не съм казвал на никого досега. Но на теб ще ти кажа. Ще ти кажа на Брукън Маунтин. Освен ако не... — Рейф ѝ хвърли бърз поглед, отново разтревожен. — Освен ако не искаш да се върнем обратно. Аз ще те върна, Алана. Ако това искаш. Това ли искаш?

— Искам отново да имам доверие в себе си, да имам доверие в разсъдъка си, в спомените си и в чувствата си — каза на един дъх тя. — Искам отново да бъда аз. Искам още...

Рейф чакаше.

— Какво искаш? — попита я тихо.

— Теб — отвърна просто Алана. — Никога не съм била повече себе си, отколкото когато бях с теб.

Но още докато говореше, тя клатеше глава, защото не вярваше, че това, което искаше, е възможно.

Рейф протегна ръка с обърната длан, без да я докосва, но молейки тя да го докосне. Тя сложи леко дланта си върху неговата.

— Аз съм твой, цвете — каза Рейф. — Твой съм от първия миг, в който те видях на онази пътека с куц кон, заляна от светлината на светкавиците. Сега си дори още по-смела оттогава.

— Не се чувствам смела.

— Ти се върна в Броукън Маунтин. Честна си със себе си и с мен. Ако това не е смелост, не знам какво друго може да е.

Гласът му беше дълбок и уверен.

С пръсти, които трепереха леко, Алана избърса сълзите, намокрили клепките ѝ, и почти успя да му се усмихне.

— Благодаря ти.

— Защото ти казах истината ли? — Рейф се усмихна тъжно. — Имам още много истини за теб. Но няма да ти ги казвам сега.

— Какво искаш да кажеш?

— Моите истини няма да ти помогнат сега. А аз точно това искам. Да ти помогна. На теб и на себе си. Ние ще се излекуваме един друг, а след това ще оставим миналото там, където му е мястото. В миналото. Спомени, не кошмари.

Рейф протегна и другата си ръка. С обърната длан.

Алана сложи ръката си в неговата и усети силния пулс на китката му, видя как сълзите от пръстите ѝ намокриха гладката му, загоряла от слънцето, кожа. Той намери пулса ѝ и го докосна леко, за да усети потока на живота ѝ под пръстите си.

— Готова ли си за планината? — попита я тихо той.

Алана бавно отдръпна дланите си, позволявайки на пръстите му да я погалят от китките до връхчетата на пръстите.

— Готова съм — прошепна.

ГЛАВА 8

През останалата част от прехода Алана и Рейф яздеха един до друг, когато тясната пътека го позволяваше. А когато не беше възможно, Алана минаваше първа. Когато парчета от кошмара оживяваха около нея, тя поглеждаше през рамо, за да се увери, че зад нея язди Рейф, а не Джак.

Фрагментите от кошмара и спомена идваха неочаквано, без никаква последователност, тормозейки Алана, защото нямаше как да бъде сигурна кое е истински спомен и кое — фалшив кошмар. Когато чу гневния вик на Джак, не знаеше дали той идва от далечното или от близкото минало, дали думите не са продукт на собствения ѝ мозък, опитващ се да запълни шестте липсващи дни.

Понякога нямаше никакво съмнение. Вятърът, брулец трепетликите, потрепването на жълтите листа, песента, надигаща се в гърлото ѝ...

Те бяха истински. Тях ги бе чувала преди, бе ги виждала преди, бе ги усещала преди, но си ги спомняше чак сега. Тя и Джак бяха спрели за почивка при второто езеро, ей там, до морените. Пиха кафе и гледаха как пъстървата подскача в тюркоазените води на езерото.

И тогава вятърът отново се изви, движейки се като меланхолична ръка над езерото, превръщайки отраженията в хаос, донасяйки миризмата на върховете и на буря.

Джак бе наблюдавал как облаците се събират над главите им. Усмиваше се. И тогава каза...

Какво каза, питаше се Алана. Нещо за земята. Нещо... Да, точно това: *„Винаги съм си мислил, че тази земя става за нещо. Просто никога не съм знаел за какво точно.“*

И тогава се изсмя.

Треперейки, Алана придърпа въображаемо яке върху раменете си. Сид се препъна леко и трусят я върна в действителността.

Алана охлаби юздите, давайки на коня повече свобода. Погледна през рамото си. Рейф беше там, яхнал едрия си жребец, с прихлупена

срещу вятъра шапка. Усети бързия му поглед, притеснението му за нея. Махна му леко, за да го увери, че е добре.

Върнаха се други фрагменти от спомени — чаткане на копита, виене на вятър, леден дъжд. Един спор...

Тя и Джак спореха за нещо. Бурята. И риболовния лагер. Тя искаше да останат в лагера при Петте езера, докато бурята премине. Джак отказа, въпреки че петте сгради на риболовния лагер бяха изоставени и изглеждаха така, сякаш никой не е влизал в тях от години.

В крайна сметка победи Джак, но само защото Алана не можеше да понася гледката на най-голямото си щастие, застанало с празни очи и празно, с изкъртени врати на къщите, с покрити с мъртви борови иглички веранди.

Накъдето и да се обръщаше, виждаше сянката на Рейф. Всеки дъх, който си поемаше, ѝ напомняше за първия път, когато прави любов с него там, в най-голямата сграда, а бурята приближаваше и ги заобикаляше. Но тогава не се бе страхувала. Беше трепереца трепетлика, а Рейф — планинският вятър, който я гали.

Сид изпръхтя и Алана отново бе изтръгната от миналото. Боб стоеше пред нея, яхнал голямата кобила, която му беше любимка.

— Всичко ли е наред! — попита брат ѝ.

Тъмният му поглед обхождаше лицето ѝ, търсеше и намираше следи от напрежение.

— Да — каза глухо Алана.

— Не ми изглежда така — каза той с прямота, която можеше да си позволи само един брат.

— Спомням си някои неща. Дребни неща.

— Това е страхотно!

— О, нима? — бързо възкликна тя, но добави с извинителен тон: — Съжалявам. Разбира се, че е така.

— Каза ли на Рейф за това?

Преди Алана да успее да отговори, Боб отново заговори. Думите му звучаха въодушевено:

— Той беше прав! Той каза, че ще си спомниш, ако дойдеш тук и си сигурна, че си в безопасност. А докторът не му позволи да отиде в Портланд, защото...

— Бурдет!

Гласът на Рейф изплющя като камшик и прекъсна забързания монолог на брат й.

Боб се стресна, после сякаш се ужаси.

— О, Господи, този път наистина я оплесках. Проклета да е голямата ми уста.

Рейф го изгледа с присвити очи.

Алана погледна от Рейф към Боб с въпросително изражение. Рейф знаеше, че ще трябва да отговори на тези въпроси, но тя още не беше готова да чуе отговорите им. Затова той започна внимателно да подбира истините и полуистините си:

— Казах ти, че се осланях на някои хора да те доведат тук.

Алана кимна неуверено.

— Тъй като Мери не можеше да стане готвачка на малката ни експедиция, аз се сетих за теб. Това щеше да е прекрасна възможност да те върнем вкъщи, където ти е мястото. — Рейф погледна към Боб и попита с тих, студен глас: — Не беше ли така, Бурдет?

— Точно така! — съгласи се Боб с облекчение. — Сестричке, ти не си бясна, нали? Искам да кажа — относно връщането ти вкъщи? Ние искаме само това, което е добро за теб.

Алана въздъхна, обзета от обичта, която изпитваше към брата, който рядко запазваше мислите си в тайна.

— Не, братче, не съм бясна. Може би — добави тя с кисела усмивка, — не съм дори луда.

Боб рязко си пое дъх.

— Алана, какво, по дяволите, те накара да си помислиш, че си луда?

— А ти как би нарекъл състоянието на някого, който бяга изплашен от шест липсващи дни?

— Бих го нарекъл шок — намеси се Рейф. — Инстинкт за самосъхранение. С една дума — не лудост, а разум. — Погледна от Алана към Боб. — Да отидем в лагера. Тази буря няма да ни чака безкрайно.

В гласа му прозвуча припряност, която не позволяваше спорове. Той не искаше Алана да бъде връхлетяна от бурята на открито. Не сега. Тя беше извън равновесие, лесно се стряскаше, беше прекалено изморена. Прекалено уязвима.

Имаше нужда от почивка, не от събуждане на кошмарите и ужаса. Беше достатъчно това, че започна да си спомня. Повече от достатъчно. Той не искаше миналото да се надигне и да прекъсне тъничката нишка на доверие, която бе започнала да ги свързва.

Не искаше тя да си спомня прекалено много толкова скоро. Ако го стореше, то тогава щеше да я изгуби отново. Само че този път нямаше да има никаква надежда. Тя щеше да е загубена за него безвъзвратно, завинаги.

„Не си спомняй всичко, цвете! — молеше се безмълвно Рейф. — *Не още. Дай ни време отново да се обичаме.*“

— Движение, Бурдет — каза Рейф на глас. — Бурята няма да ни чака.

При тези думи на Рейф, Боб подкара коня си в бърз ход към къщите. Рейф се надяваше, че бързата езда ще успее да задържи съзнанието на Алана в настоящето и няма да я връща в кошмара, който той толкова често виждаше в очите ѝ.

Дори и след като стигнаха лагера, Рейф продължи да я наблюдава незабелязано, докато Алана приготвяше вечерята. Но не откри никакви признаци, че бурята, вилнееща отвън, я безпокои.

След вечерята Боб и Стан отидоха в бунгалото на Джанис, за да поиграят покер и да поговорят. Алана не отиде. Стараеше се да прекарва възможно най-малко време в близост до Стан.

Рейф също отказа предложението да поиграят карти. Извини се с това, че трябва да прави изкуствени мухи за утрешния риболов. Но се съмняваше, че е успял да заблуди Боб, а беше напълно сигурен, че Стан не му е повярвал. Циничният блясък в очите на едрият мъж говореше ясно, че разбира добре, че Рейф иска да остане насаме с Алана.

След като Алана подреди масата за утрешната закуска, Рейф излезе, за да изключи генератора за през нощта. Когато се върна, жълтото му яке блестеше от капчици дъжд. Досега бурята се проявяваше само в лек дъжд и далечен тътен на гръмотевици.

Алана запали лампата в кухнята, докато Рейф закачаше якето си на една кука на външната врата.

— Надявам се, че клиентите ни нямат нищо против керосинените лампи — каза Алана.

— Стига да виждат картите, няма да има никакъв проблем. Освен това, така ще си легнат навреме. Пъстървата излиза рано. Ако искаш да я хванеш, най-добре ще е също да станеш рано.

Очите му с цвят на уиски прецениха умората, изписана върху лицето ѝ.

— Сигурно ти се иска да си лягаш — каза Рейф.

— Още дори не се е стъмнило съвсем — възрази тя въпреки умората, която я бе обзела.

Не искаше да остава сама. Не още. Не и когато над дърветата блестят светкавици и отекват гръмотевици.

— Няма да се стъмни напълно докъм десет — отвърна Рейф. — А това е доста късно, ако човек трябва да стане в пет, за да пригответи закуската. Знаеш ли какво, аз ще направя закуската утре. Ти си поспи.

— Не — бързо каза Алана. — Ти също нямаш вид на човек, който си е отспал. Освен това дойдох тук, за да готвя, и точно това ще правя. Ако се изморя много, ще подремна утре следобед.

Рейф понечи да възрази, но се въздържа и въздъхна дълбоко.

— Светлината ще ти пречи ли, ако продължа да работя още малко? — попита я.

Алана погледна нагоре към спалнята, която представляваше само половин втори етаж. Едната „стена“ на стаята беше просто лакиран дървен парапет, чието предназначение беше човекът горе да не падне на пода в дневната, ако стане от леглото. Имаше завеси, но ако се спуснеха, до горе нямаше да стига приятната топлина от огнището. Въпреки че беше едва първата седмица на септември, нощите на почти две хиляди метра надморска височина бяха доста студени.

— Няма да ми пречиш — каза Алана. — Сега винаги спя на светната лампа.

Рейф отново щеше да каже нещо, но се отказа. Само я погледна с очи, които виждаха всичко, приемаха всичко, дори страха ѝ. Мисълта, че той не се отдръпна от нея, нито я съдеше, помагаше на Алана поне малко да възприема ирационалните си чувства.

— Лягай си, Алана. Ако имаш нужда от нещо, аз ще бъда в долната спалня. А също и Боб, ако не остане да играе карти до среднощ като някой млад глупак. — Рейф се обърна към трапезарията и добави: — Има достатъчно топла вода за една баня.

Мисълта за вана, пълна с изпускаща пара вода, накара Алана да затвори очи и почти да изстене от удоволствие.

— Гореща баня. По дяволите. Точно така си представям живота при полеви условия — каза тя.

Рейф се обърна към нея усмихнат и се облегна на вратата между дневната и трапезарията.

— От това, което ми е казвал баща ми, баба ми и майка ми са се чувствали по същия начин.

— А ти?

— Аз не се тревожа толкова за горещата вода — провлече той. — Единственото, което ме безпокои, е този проклет шумен генератор. Що се отнася до почивката, за мен това тук е като дом. Отне ми много години и болка, за да го осъзная, но си струваше.

Рейф бавно огледа къщата, наслаждавайки се на пъстрите индиански одеяла и медните лагерни лампи, на кожените мебели и на огнището, достатъчно голямо, за да влезе в него изправен човек. Лукс и простота, съчетани в едно. Генераторът осигуряваше електричество за хладилника, за водната помпа и за лампите. Кухненската печка, която също така топлеше вода, беше на дърва.

Липсваше единствено телефон. Баща му се бе погрижил за този проблем, като донесе тук радио на къси вълни и инсталира предавател на близкия връх. Но по традиция радиото се използваше само при спешни случаи.

Алана наблюдаваше безмълвно Рейф, долавяйки удоволствието му от заобикалящата го среда. Удоволствие, което тя също споделяше. Тя се бе влюбила в тази къща и останалите бунгала още първия път, когато ги видя. Двамата с Рейф се бяха надпреварвали с бурята, но тя ги застигна. Пристигнаха тук подгизнали, но засмени.

Би трябвало и да им е студено, но ярките потоци страст, които бликаха от тях, прогонваха студа. Той запали огън в огнището, за да изсушат дрехите си, после я заведе в спалнята горе и ѝ показа един друг вид огън и красотата, която могат да си дадат мъж и жена, които се обичат.

Алана премига и се върна в настоящето, вземайки със себе си от миналото частица от онази топлина. Рейф я наблюдаваше така, сякаш знаеше какво си мисли.

Или може би Рейф също си спомняше една буря, едно легло и жената, която обичаше, горяща от страст в ръцете му.

— Подредил съм нещата ти в банята — каза той.

— Благодаря — отвърна Алана с дрезгав глас.

Рейф кимна и се обърна, оставяйки я сама.

Банята я отпусна, отне умората от тялото ѝ и напрежението от ума ѝ. Когато облече дългата, мека памучна нощница и се качи в спалнята си, Рейф не се виждаше никъде.

Огънят в огнището бумтеше. Самото легло също беше затоплено. Тухлата все още беше топла, завивките — отметнати, подканящи я да се пъхне в тях и да заспи дълбоко.

— Рафаел — каза тихо тя, макар да знаеше, че той не може да я чуе. — О, Рейф, защо трябва да е толкова късно за нас двамата?

Не получи отговор, освен ако самото легло не беше отговорът — един мост между миналото и настоящето, обещание за топлина и сигурност.

Алана съблече халата си с въздишка и се пъхна под завивките, вдигна ги до брадичката си и се сгуши в рая, който ѝ бе приготвил Рейф. Сънят дойде бързо.

Както и сънищата.

Когато бурята навън се усили, сънищата се превърнаха в кошмари. Около нея се образува езеро... леко замъглен пейзаж, като вода, надигната от вятъра. Лъскава морена стои изкривена, смее се.

Джак се смее и смехът му е по-студен и от вятъра.

Дъждът вали и се смее, показва ледените си зъби, залива скалите и дърветата, докато не се образува още едно езеро. Малко, идеално, съвсем реално, с изключение на сенките на ужаса, промъкващи се през дърветата.

Ръцете на Джак се протягат към нея, думите му ѝ говорят за желание, очите му — за смърт. Джак я държи, въпреки борбата ѝ, а после идва болката, болка и ужас и писъците ѝ, разкъсали света.

Алана се събуди. Сърцето ѝ биеше лудешки, бе обляна в студена пот. Дишаше накъсано. Бе разпознала третото от Петте езера в кошмара си, но не и другото — красивото езеро, обградено от ужас.

Джак също беше по-различен, желание и смърт, слети в едно. Един нов кошмар, ужасна смесица от днешните спомени и... какво?

Истина? Въображение? И двете? Нито едното? Въпросите изпълваха ума ѝ. „Джак ме искаше, да, но само като другата половина от дуета «Джак и Джили». Той не ме желаше като жена“.

А ако е било така, това не би имало значение. Аз не го желяех. Не съм желала никой мъж, освен онзи, когото обичах и не можех да имам. Рафаел Уинтър. Това не се харесваше на Джак, но в крайна сметка го прие... след като му казах, че ще го напусна, ако отново ме докосне.

„За това ли сме спорили на Броукън Маунтин?“

Треперейки, Алана прегърна тялото си с ръце и се опита да се върне в настоящето. Всичко беше толкова отдавна, на далечната страна на шестдневната пропаст в мозъка ѝ, която би могла да бъде и цяла вечност.

Толкова далеч и толкова безполезна. Джак беше мъртъв, а тя — не. Не съвсем. Не можеше да пее, не можеше да понася да бъде докосвана, не можеше да обича. Но беше жива.

А също и Рафаел Уинтър.

Светкавица освети тихо стаята, заливайки всичко в сенки на сивото и толкова искрящо бяло, че трябваше да присвие очи. След нея дойде и гръмотевицата, но някак далечна. Бурята се отдалечаваше надолу по планината.

Алана си пое дълбоко въздух и се отпусна, опитвайки се да заспи. Знаеше, че е безполезна. Тялото ѝ беше прекалено заредено с адреналин след кошмара, за да може да заспи веднага.

Тя стана, почти не усещаше студа. Дългата зелена нощница стигаше до глезените ѝ. Отиде до ръба на пода, до парапета. Мъничките сребристи копчета върху нощницата блестяха като дъждовни капчици на слабата светлина, идваща от дневната.

Под Алана, седнал пред масата, Рейф работеше тихо. Беше с гръб към нея, затова тя не можа да разбере какво точно прави.

Алана се поколеба. Изведнъж се стресна от нова светкавица. И тогава бързо слезе по стълбите. Часовникът на полицата показваше малко след единайсет.

Въпреки че Алана би могла да се закълне, че не е вдигнала никакъв шум, Рейф разбра, че е слязла.

— Седни на оня стол, до огъня — каза той, без да вдига поглед.

Алана взе стола и седна, като внимаваше да не застава между лампата и Рейф. Той бе съсредоточил вниманието си върху една мъничка кука. Внимателно, спокойно, той привързваше парченце кожа към кукичката.

На меката светлина очите му бяха почти златни, а миглите и косата му — почти черни. На върха на носа му бяха кацнали очила с рогови рамки и сякаш придаваха още по-голяма важност на работата му. Той усуква още веднъж концета, направи възел, дръпна леко и го преряза.

— Има два начина да се лови пъстърва на муха — каза Рейф. — Единият е да привлечеш пъстървата, показвайки ѝ нещо, което не е виждала никога преди, нещо лъскаво, но не и страшно. Като това.

Рейф отвори малка метална кутия. Вътре бяха наредени прикрепени към кукички мухи, забити във вълнения плат на дъното. Мухата, която избра Рейф, беше дълга почти колкото палеца му. Цветовете бяха ярки, пъстра комбинация от синьо, жълто и розово.

— Ето, Боб направо се къдне в тази Прекрасна лейди — каза той и върна внимателно мухата в кутията. — Признавам, че и аз съм я използвал един-два пъти, когато риболовът хич не вървеше и бях опитал всичко, освен „Дюпон“.

— Какво е това Дюпон?

— Динамит — отвърна сухо той. — Прекрасната лейди е малко прекалена, но все пак е по-спортсменска от него.

— И върши ли работа? — попита Алана, загледана в играта на светлината върху космите на ръката му.

— Само при Боб. — Рейф се усмихна накриво. — Когато аз я използвам, направо можеш да чуеш как пъстървите се кикотят из цялото езеро.

Алана се усмихна и почти забрави да подскочи, когато отново проблесна светкавица, изпълвайки стаята с искрящо бяла светлина. Дълбокият, спокоен глас на Рейф караше нощните ѝ страхове да намаляват.

— А какъв е другият начин за риболов с мухи? — попита тя.

— При него естествените условия се имитират толкова точно, че пъстървата не може да направи никаква разлика.

Гласът му беше спокоен, но някак уверен, успокоителен, сякаш бе усетил страха, принудил Алана да стане и да дойде при него. Той остави мухата, която бе завързал току-що, и взе вече завързана кукичка.

— По това време на годината обикновено са останали само големи, по-тъмни на цвят насекоми — каза Рейф.

— Повечето от по-дребните буболечки са загинали след сланите. Есенните ми мухи не са много, затова реших да си направя малко тази вечер.

Докато говореше, пръстите му ровеха из различните кутийки. В движенията му нямаше и намек за бързане или нервност. Не показваше никакво нетърпение или раздражение. Ако нещо не се получаваше, просто започваше отначало със сигурни пръсти и спокойно изражение.

С очи, по-тъмни от нощта, Алана наблюдаваше всяко негово движение. Беше запретнал ръкавите на тъмносиния си пуловер над лактите. Мускулите на ръцете му се стягаха и отпускаха. Под кожата вените изпъкваха като тъмно кадифе, подканяха пръстите ѝ да докоснат тази мрежа на живота.

— Много е важно да наподобим истинската околна среда съвсем точно, ако искаш да изкараш пъстървата от дълбините на езерото или реката, където ловиш — каза Рейф, докато привързваше парче червен конец към тялото на кукичката.

— Защо? — попита тихо Алана.

— Там долу, където се крият, е много тихо, спокойно, безопасно. Но безопасността не е достатъчна за живите твари. Те имат нужда от нещо повече. Имат нужда от докосването на слънцето. Поне — добави той, усмихнат — специалните твари.

Алана гледаше лицето му с широко отворени очи. Усещаше как думите му прогонват страха ѝ, проникват дълбоко в нея, обещават ѝ нещо, за което нямаше думи, само песен, която не можеше да бъде изпята.

— Затова моята задача е да изкуша някоя специална пъстърва да излезе от своите безопасни, стерилни дълбочини — продължи Рейф. — А за да го направя, трябва да знам какво става около рибата. Ако летят кафяви мухи, то тогава моята специална пъстърва няма да обърне никакво внимание на черните ми буболечки, независимо колко добре са направени и завързани. Нали разбираш — добави тихо той, — моята

специална пъстърва не е глупава. Тя е уникална, силна и предпазлива. Но копнее за слънцето.

Рейф продължаваше да работи, пръстите му се движеха внимателно, докосваше крехките перца деликатно.

Алана затвори очи, когато спомените се разбудиха. Зарадва им се така, както цветята се радваха на слънцето. Рейф я бе докосвал така първия път, силата му се смекчаваше от мисълта за нейната невинност.

И тя бе отвърнала с въздишка, притискайки се към него, към пръстите му, докато устните му докосваха гърдите ѝ като перце и тя запя любовната песен, която беше името му. Той ѝ бе отговорил, ръцете му я галеха, докато загуби представа за всичко друго, освен за него, докато не чувстваше нищо, освен екстаза, разтърсващ тялото ѝ, докато тя пееше името му.

И тогава той влезе в нея. Движеше се бавно, докато тя не разбра какво е да умреш и да се родиш отново в ръцете на мъжа, когото обичаш.

Да бъде докосвана отново така, нежно...

Алана потрепери вътрешно, бузите ѝ се зачервиха леко.

Рейф вдигна поглед и забеляза розовината, обляла лицето ѝ, и ускорения пулс, който биеше точно над извивката на нощницата ѝ. За миг ръцете му се вцепениха и очите му се замъглиха.

Но бързо успя отново да се съсредоточи върху работата си, защото знаеше, че времето още не е дошло. Трябваше да бъде търпелив, в противен случай тя отново щеше да се изплаши и да се отдръпне от спомена, от живота.

От него.

Алана отвори очи и загледа Рейф. Искаше да го докосне, да усети косите му под пръстите си, да помилва кожата му.

Но ако го направеше, той щеше да ѝ отвърне по същия начин, щеше да я докосне, а тя — да се изплаши. А после щеше да се намрази заради страха си.

— Татко никога не използва мухи — каза внезапно Алана, намерила безопасна тема за разговор. — Само червеи и блесни. Риболовни пръчки. С това съм отгледана.

— Много хора ги предпочитат. — Гласът му беше спокоен, безизразен.

— Но ти — не, така ли?

Рейф се усмихна леко, докато завързваше друго парченце кожа върху кафявото телце на мухата.

— Аз предпочитам специалната риба, онази — срамежливата, която се крие дълбоко в тайните места, известни само на пъстървата. Да изкуша тази пъстърва да излезе от дълбините на слънчевата светлина, изисква да приложи цялото си умение, търпение и уважение.

Той вдигна едно перце и го обърна на светлината, наслаждавайки се на играта на цветовете.

— Но не е ли по-лесно да риболовстваш надълбоко, вместо да се опитваш да изкушиш пъстървата да излезе на повърхността? — попита Алана, като го наблюдаваше внимателно.

— По-лесно е, да. Но лесните неща имат толкова малка стойност. — Рейф я погледна над тъмните рамки на очилата. Очите му бяха златисти, горещи като пламъка в лампата. — Пъстървата трябва да иска рибаря — продължи той. — Иначе това си е съвсем обикновен лов. Аз искам да направя стръв толкова идеална, че само някоя много специална пъстърва да я лапне.

— И да умре. — Гласът ѝ беше почти дрезгав.

— Не — каза много тихо Рейф. — Моите куки нямат зъбци.

Очите ѝ се разшириха. Тя погледна към кукичките на масата, към завършените мухи и към онези, които току-що бе започнал. Кукичките наистина нямаха зъбци, които да разкъсват плътта. Тя погледна отново в кехлибарените му очи и усети как дъхът ѝ спира в гърлото.

— Искаш ли да се научиш как да ловиш риба на муха? — попита той.

Докато чакаше отговора ѝ, Рейф вдигна едно златисто перо от фазан на светлината и го зараглежда.

— С моите две леви ръце... — смутолеви Алана.

Рейф се засмя тихо и поклати глава.

— Въобще не е така.

Тя протегна ръце, сякаш за да докаже думите си. Той бавно прокара перото от китките към дланите, а след това по пръстите ѝ; галеше я нежно като въздишка, виждаше отклика ѝ в лекото треперене на пръстите.

— Всичко им е наред на ръцете ти — каза той. — Грациозни, дълги и много, много чувствителни.

Дъхът ѝ спря в гърлото, когато видя изражението му. Знаеше, че той си спомня как го е докосвала, спомня си чувствения контраст между ръцете ѝ и мъжествените очертания на тялото му, топлината и удоволствието, които му бе давала.

— Ще ти хареса — продължи бавно Рейф. — Обещавам ти.

— Аз... да — каза бързо Алана, преди отново да е започнала да се страхува. — След закуска?

— След закуска.

Рейф върна вниманието си върху кукичката.

— Ще можеш ли да заспиш — попита я тихо, — или може би искаш да поседя на леглото ти известно време?

Той вдигна поглед и улови нейния.

— Няма да те докосвам, освен ако сама не го пожелаеш — продължи той. — И не очаквам да го пожелаеш.

— Знам — каза тихо Алана.

Тя му имаше доверие.

Тази мисъл изпрати лъч светлина в тъмната дупка, която страхът и амнезията бяха издълбали в дълбините на мозъка ѝ.

— Имаш ли нещо против да останеш при мен? — прошепна тя. — Само за няколко минути? Знам, че е детинско...

— Значи в такъв случай и двамата сме деца — прекъсна я Рейф, — защото предпочитам да седя при теб, отколкото да бъда сам.

Алана докосна мустаците му с пръсти.

— Благодаря ти.

Докосването беше толкова леко, беше по-скоро въображаемо, отколкото истинско. Но въпреки това тя го усети с цялото си тяло.

Както и той. Очите му се замъглиха.

— Удоволствието е мое — каза той и отмести погледа си, защото не искаше Алана да види в него желанието му. — Качвай се горе, преди да ти е станало студено. Аз ще разчистя тук.

— Мога ли да ти помогна?

— Не. Ще ми отнеме само минутка.

Алана се поколеба, но се обърна, когато Рейф започна да подрежда нещата си в различните кутийки.

Но когато вече не го гледаше, Рейф вдигна поглед. Без да помръдва, той съсредоточи цялото си внимание върху Алана, която се изкачваше нагоре по стълбите.

Лъскавата ѝ черна коса улавяше светлината от лампата и блестеше. Зелената ѝ нощница се поклащаше покрай краката ѝ, разкривайки женствените ѝ извивки. Голите ѝ стъпала изглеждаха малки, грациозни, странно уязвими.

Безмълвно, диво, Рейф проклинаше Джек Рийвс.

ГЛАВА 9

Алана отвори чугунената вратичка на печката с изплетените още от бабата на Рейф кърпи. Огънят бумтеше ярко.

— Засега всичко е наред — промърмори Алана.

Затвори вратичката, изми ръцете си и ги тръсна върху черната повърхност на печката. Водата засъска.

— Идеално.

Кухнята бе обляна от златистата топлина на керосинената лампа. До зазоряване имаше още поне половин час. Миризмата на бекон и кафе изпълваше къщата, излизаше навън и стигаше до другите бунгала, изкушавайки останалите да се измъкват от леглата.

Отвън, току до кухненската врата, се чуваха отмерените звуци на брадвата, с която Рейф цепеше дърва. Звукът беше странно успокояващ, едно обещание за топлина и напомняне, че Рейф е наблизо.

В главата ѝ зазвуча ритъм на песен, опитваше се да стигне до гърлото ѝ. Тя затананика почти безгласно, без сама да се усеща, че го прави. Това беше само намек за звук, по-скоро надежда за песен, отколкото истинска песен.

Алана взе тенджерата с палачинковото тесто и изля два кръга върху плочата на печката. Когато мехурчетата изчезнаха, тя обърна внимателно всяка палачинка. Не след дълго готовите палачинки образуваха цял куп близо до дебелите парчета бекон, които вече бе приготвила.

Докато сипваше върху плочата следващите две палачинки, тя усети, че някой застава зад нея.

— Още не ми трябва дърва, Рейф — каза тя, остави тенджерата и се обърна. — Не и докато не... О!

Стан, а не Рейф стоеше зад Алана. Тя инстинктивно направи крачка назад, забравила за нажежената печка.

— Внимавай! — извика Стан и посегна към нея, опитвайки се да я предпази да не се изгори.

Алана се дръпна и едната ѝ ръка докосна чугунената печка. Тя извика от болка и отново се извъртя, избягвайки докосването на Стан с цената на ново изгаряне. Той отново посегна към нея, в опит да помогне.

— Не я докосвай.

Гласът на Рейф беше толкова студен, толкова див, че Алана едва успя да го разпознае.

Стан обаче го позна. Веднага отстъпи назад. Когато сините му очи забелязаха страха, изписан върху лицето на Алана, той отстъпи още, предоставяйки ѝ повече място.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита го Рейф.

Гласът му беше равен и нисък, заплашителен. Дървата, които носеше, паднаха в сандъка с трясък, който беше страшен в заредената тишина.

Въпреки че Рейф не направи и крачка към Стан, русокосият мъж отстъпи заднишком към вратата между кухнята и трапезарията, преди да отговори.

— Съжалявам — изломоти той. — Боб и аз си помислихме, че Алана може да има нужда от помощ за... нещо.

— Боб и ти? Исусе! — озъби се Рейф. — Вие двамата сте един страхотен дует от идиоти.

Стан се изчерви.

— Виж какво, Уинтър...

— Иди и кажи на Боб, че ако Алана има нужда от онази помощ, която имаше предвид, аз ще бъда първият, който ще ѝ я предложи. Схвана ли?

Устните на Стан се превърнаха в една права линия, но той кимна рязко с глава, приел заповедта на Рейф.

— Този път ще ти се размине — каза мрачно Рейф. — Разбираш ли ме добре?

Стан отново кимна.

Рейф му обърна гръб и отиде при Алана. Протегна ръка.

— Дай да видя изгореното — каза тихо той.

Промяната в гласа му беше почти шокираща. Топъл, нежен, успокоителен. Изглеждаше невъзможно тези думи да излизат от устата на същия мъж, който бе говорил така на Стан.

— Всичко е наред, цвете — промълви той. — Няма да ти причиня болка.

С дълга въздишка Алана протегна изгорената ръка към Рейф.

Той погледна двете червени линии, където кожата ѝ бе докоснала печката, и усети как в него се надига безумна ярост. Той се завъртя на пета, отиде до хладилника и извади шепа лед. Намокри една хавлиена кърпа, уви леда и го подаде на Алана.

— Сложи го върху изгореното — каза ѝ нежно. — Ще облекчи болката.

Алана се подчини като насън. Само след секунди болката ѝ изчезна.

— Благодаря ти — каза тя и въздъхна. После добави: — Става все така, че непрекъснато ти благодаря.

Той взе шпатулата от ръката ѝ и махна палачинките от плочата, защото бяха започнали да загарят.

— Смешно — промърмори Рейф. — Става все така, че непрекъснато ти причинявам болка.

— Ти не си виновен. И Стан не е виновен. Всичко стана заради моята глупост.

— Глупости — каза Рейф с леден глас. Стържеше остатъците от палачинките с къси зловни движения. — Ти нямаше да си тук, ако не бях аз, а също така и Стан.

Алана беше прекалено изненадана, за да може да каже нещо.

Рейф изсумтя, хвърли шпатулата на масата и се обърна към Алана. Очите му бяха станали почти черни от силните чувства, които горяха там.

— Прощаваш ли ми? — попита просто той.

— Няма какво да се прощава.

— Ще ми се да беше истина.

Рейф рязко се обърна отново към печката и започна да маже плочата с мазнина.

— Аз ще довърша приготвянето на закуската — каза той.

— Но...

— Сядай и дръж леда върху изгореното. Не си се изгорила много лошо, но ще започне да те боли, ако не държиш леда върху раните.

Алана седна на едно малко столче и се загледа в Рейф. Той готвеше така, както правеше и всичко останало — с точни движения,

без нищо излишно. Купът с палачинки порасна още.

Когато всички се настаниха около масата в трапезарията, палачинките вече бяха достатъчно, за да се нахранят два пъти повече хора. Поне изглеждаше така, преди да започнат да се хранят. Надморската височина и чистият въздух сякаш бяха удвоили апетита им.

Дори Алана преяде. По предложение на Рейф, Боб изми чиниите. Стан настоя да помогне, както и Джанис. Рейф се зае да оправя риболовните си такъми, докато Алана приготвяше и опаковаше обяда на групата.

По небето все още имаше звезди, когато Рейф поведе всички към мястото на риболова, като им даде съвети за най-ефективната стръв и техниките, които да използват в изключително чистата вода.

Когато Боб понечи да последва Рейф и Алана обратно по пътеката, Рейф го изгледа продължително.

— Обещах да науча Алана как да лови на муха — каза той. — А за това определено няма нужда от публика.

— Няма да се смея... — каза Боб, а устните му се изкривиха леко — много.

— Въобщо няма да се смееш — каза равно Рейф, — защото няма да си наблизко.

Боб погледна бързо към Алана, но тя поклати глава. Той сви рамене и прие факта, че няма да риболовства с по-голямата си сестра.

— Е, добре — каза той. — Обещах на Стан, че ще му покажа как да използва Прекрасната лейди! Обзалагам се, че ще хванем повече от вас двамата.

— И ще спечелиш — отвърна Алана. — Рейф използва кукички без зъбци. Дали въобщо ще ядем пъстърва, зависи само от теб, малко братче.

— Без зъбци? — повтори Боб и хвърли бърз поглед към Рейф. — Откога?

— Откак започнах да се бръсна.

— Страхотен начин да ловиш риба, няма що! — Боб се обърна. — Човек би могъл да пукне от глад.

— Ловенето на риба е нещо повече от начин да си напълниш къркореците черва — отбеляза Рейф.

— Зависи от това, колко си гладен — отвърна през рамо Боб и тръгна по пътеката.

— Или за какво си гладен — добави тихо Рейф, после се обърна към Алана: — Готова ли си?

— Ами...

— Избрал съм едно място на езерото. Просторно е и нищо няма да ти пречи да хвърляш въдицата и да оплиташ кордата.

— Значи допускаш, че ще хвърля достатъчно корда, за да се оплете? — попита Алана с крива усмивка.

Тихият смях на Рейф се сля с ромона на потока.

Въпреки че слънцето още не беше осветило билата, първите отблясъци на зората вече осветяваха земята и морените изглеждаха така, сякаш са обгърнати от сребристо кадифе. Пъстървата подскачаше във водата, оставяйки след себе си концентрични окръжности.

Безмълвно, позволявайки спокойствието на земята да проникне в Алана, Рейф я заведе при дългата тясна скала от полиран от ледника гранит, която почти разделяше езерото на две. Когато тя се качи на скалата, Рейф докосна леко рамото ѝ и посочи оттатък езерото.

Една кошута и две малки пристъпваха грациозно към водата. Докато малките пиеха, кошутата стоеше на пост и се оглеждаше. Зад тях гранитното лице на Броукън Маунтин бе започнало да порозовява от първите лъчи на зората. Небето беше ясно, една вълшебна кристална камбана, готова да зазвъни божествената си музика при първото докосване на слънчевата светлина.

Кошутата и малките ѝ се оттеглиха в гората и развалиха магията. Алана въздъхна дълбоко.

Рейф я гледа известно време, после започна да сглобява въдицата си.

— Използвала ли си преди въдица с муха? — попита я той.

— Не.

Алана гледаше съсредоточено как дългата, гъвкава въдица придобива окончателната си форма пред очите ѝ.

— Винаги съм се чудела как се лови риба с такава въдица — призна тя. — При другите тежестта на стръвта издърпва корда от макаратата, но мухата едва ли тежи достатъчно.

— При въдиците за мухи е важна тежестта на самата корда. Водачът и стръвта не тежат почти нищо. Иначе щяха да цопват звучно

във водата и да изплашат рибата.

Той завърза една муха на тънкия, почти прозрачен водач, после измъкна малко корда от макарата.

— Хвърлена правилно, кордата ще метне мухата и тя ще падне във водата съвсем леко. Целта е да се имитира действителността толкова добре, колкото е възможно. Водачът е прозрачен и достатъчно дълъг, за да не може пъстървата да свърже дебелата корда с мухата.

— Щом така казваш — каза тя.

— Виждаш ли как подскача рибата ей там? — попита Рейф.

Алана проследи пръста му и видя един нарастващ кръг във водата. Беше поне на петнайсет метра навътре в езерото.

— Да, виждам.

— Гледай сега.

С дясната си ръка Рейф хвана дръжката на въдицата близо до мястото, където бе прикрепена макарата. С лявата си ръка издърпа корда от макарата. Едновременно с това дясната му ръка започна да движи въдицата напред-назад, образувайки дъга.

С всяко движение на ръката му от върха на въдицата се измъкваше корда, все повече и повече.

Безмълвно, равномерно, внимателно, Рейф балансираше силата на кордата и въдицата, на силата и времето, на гравитацията и полета, докато между небето и водата увисна невероятно дълга корда. После изведнъж позволи на кордата да се развие. Бавно, съвсем бавно мухата накрая падна точно в средата на кръга, оставен от скачащата пъстърва. Повърхността на езерото почти не помръдна.

И тогава видяха как водата сякаш завря, когато пъстървата скочи към мухата.

Върхът на въдицата политна надолу в мига, в който Рейф започна да дърпа кордата обратно с лявата си ръка. Въдицата танцуваше и трепереше. Кордата се изплъзваше от ръката му, подчинявайки се на силата на пъстървата. Но бавно, внимателно, започна да се връща отново, докато не видяха как пъстървата плува почти пред тях.

Точно когато първите лъчи на слънцето заляха езерото, пъстървата отново скочи.

В почтително мълчание Рейф и Алана се възхищаваха на красотата, танцуваща в краката им. Нямаше да представлява никаква трудност Рейф да извади пъстървата и да я сложи в живарника, но

вместо това той направи едно изкусно движение с ръка и рибата се освободи от куката.

Настъпи миг на внезапна вцепененост, после над водата се надигнаха пръски, когато рибата се отдалечи.

— Виждаш ли колко е лесно? — попита Рейф, обърнал погледа си към Алана. — Сега е твой ред.

Алана имаше чувството, че го прави за стотен път. Кордата се издигна във въздуха, но изведнъж падна върху скалата зад нея.

— Изчаках прекалено много при движението напред, нали? — промърмори Алана.

— Но извади почти два пъти повече корда — изтъкна Рейф. Гласът ѝ усмивката му я окуражаваха.

— А преди това счупих три куки в скалата, закачих си дрехата, закачих твоя пуловер, плъснах върха на въдицата във водата, завързах хубавия ти водач на безброй възли и направих едва ли не всичко възможно, само дето не се обесих на кордата.

Алана поклати глава, разкъсвана от раздразнението си и горчивия смях. Рейф беше невероятно търпелив. Колкото и смешни да бяха движенията ѝ, той нито веднъж не се засмя, нито пък се ядоса. Беше внимателен, убедителен, окуражаваше я. Хвалеше я и ѝ разказваше какви огромни възли по водача е правил самият той, когато се е учил да лови на муха.

— Алана — каза тихо той, привличайки вниманието ѝ. — Справяш се по-добре, отколкото аз, когато за първи път се опитах да го направя.

Тя се намръщи.

— Не ти вярвам. Чувствам се толкова непохватна.

— Не си. Грациозна си като онази кошута.

— Прекаленото ласкателство — каза усмихната тя, — само ще ти донесе още възли върху кордата.

Алана отново приготви въдицата.

— Ето как се прави нищо!

Не съвсем нищо. Получи се доста внушително оплитане. Рейф го оправи със същото търпение, което демонстрираше през изминалия един час.

Когато подаваше въдицата на Алана, той се поколеба.

— Ако това няма да те безпокои — каза ѝ тихо той, — бих могъл да застана зад теб, да държа китката ти и да ти помогна да усетиш подходящия момент. В това е цялата работа. Подходящия момент. Всъщност не се изисква почти никаква сила. Риболовът на муха е въпрос на финес, не на мускули.

Алана облиза долната си устна, докато разглеждаше измамно простия вид на въдицата и макарата.

— Добре — отвърна тя. — Нека опитаме по твоя начин. С моя определено не постигнах много.

Рейф застана зад нея. Разделяха ги по-малко от два пръста. Той остана така няколко секунди, без да я докосва, позволявайки ѝ да свикне с присъствието му толкова близо до нея.

— Добре ли е засега? — попита той.

— Да... Самата мисъл, че ти разбираш как се чувствам, ми помага — призна Алана с тих глас.

Пое си дълбоко въздух. Усети смесеното ухание на планината, на слънчевите лъчи и на Рейф. Топлината му беше някакво гъделичкащо усещане от раменете до коленете ѝ. Усещаше дъха му до тила си, долавяше леките движения на гърдите му, докосването на пуловера му до нейния.

— Готова ли си?

Алана кимна. Страхуваше се да се довери на гласа си. Състоянието ѝ в момента едва ли имаше нещо общо със страха ѝ от докосване.

— Вземи въдицата — каза той.

Тя я нагласи.

— Ще хвана китката ти и въдицата едновременно — каза той. — Става ли?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Става.

Той го направи.

Контрастът на загорялата му кожа до ръката ѝ беше вълнуващ. Това припомни на Рейф колко гладка беше кожата ѝ, колко бяла там, където слънцето никога не я бе докосвало, колко невероятно мека, когато приемаше най-интимните му милувки.

Рейф затвори очи за миг и спря да мисли за каквото и да било.

— Добре ли е така? — попита той.

Гласът му беше прекалено дрезгав, но не можеше да направи нищо по този въпрос, както не можеше да контролира растящата болка и подуването в слабините си.

— Да.

Алана проточи думата така, че тя се превърна във въздишка. Топлината и силата на пръстите му, хванали ръката ѝ, я омагьосваха. Прииска ѝ се да сведе глава и да докосне с устни пръстите му. Само мисълта да усети кожата му под устните си я накара да пламне.

Рейф въздъхна тихо, надявайки се, че Алана няма никаква представа как близостта ѝ заплашва толкова трудно постигнатото му самообладание.

— А сега, спомни си — каза той. — Въдицата трябва да се движи в дъга между десет и два на въображаемия ни часовник. Ако минеш по-нагоре или по-надолу, ще стане лошо. Готова ли си?

Алана кимна.

Рейф насочи ръката ѝ и въдицата и започна да ги движи, броейки тихо.

— Едно, две, три, четири. А сега напред, две, три, четири. И назад, две, три, четири.

Бавно, леко, ритъмът се пренасяше от Рейф към Алана, а после и към въдицата. И тогава се чу тихото съскане на кордата точно преди въдицата да тръгне напред и кордата се понесе като в магия. Гласът на Рейф мърмореше тихо, броеше...

Алана усети как ритъмът я поглъща и тя забрави всичко, освен гласа на Рейф и топлината му.

Ритъмът продължаваше, без да се променя, спокоен, но някак вълнуващ.

— Сега — промълви Рейф, пренесе въдицата напред и спря точно на десет часа. — Пусни я.

И тогава кордата полетя грациозно и мухата падна в езерото. Съвсем мъничка вълна наруши гладката повърхност на водата.

Алана изпусна въздуха си.

— Това беше... невероятно — каза тихо тя. — Благодаря ти, Рейф.

— За какво?

— За търпението, че ме научи и сподели това с мен.

Рейф усети как тялото ѝ потрепери леко, когато тя въздъхна. Искаше му се да я обгърне с ръце, да я прегърне. Искаше да усети тялото ѝ съвсем близо до своето.

Поне да можеше да прокара езика си по кадифената линия, където започваше косата ѝ, да вдъхне женственото ѝ ухание, да вкуси плътта ѝ.

Той безмилостно потисна желанието, което пулсираше в него, стегна тялото си.

— Приятно е да те учи човек — каза тихо той. — Но трябва да се отпуснеш още. Използваш мускули, които дори не знаеш, че притежаваш. Защо просто не седнем на слънце и не помързелуваме? Малко по-нагоре по брега има полянка с диви цветя.

— Звучи прекрасно.

Докато говореше, тя размърда раменете си. Не чу как Рейф тихо си пое въздух, когато тя, без да иска, се потърка в него.

— Но не е ли редно да помагаш на гостите ни? — попита го тя.

— Могат и сами да различат единия край на въдицата от другия.

Рейф ѝ взе въдицата, махна кукичката и нави кордата на макарата. Започна да я разглобява на съставните ѝ части с бързи движения на ръцете.

Алана наблюдаваше опитните му пръсти и движението на мускулите под навитите ръкави на пуловера му.

— Гостите не са такива, каквито очаквах — каза тя.

Рейф рязко вдигна глава и погледът му се заби в нея.

— Какво искаш да кажеш? — попита тихо.

— Например външния вид на Стан — отвърна тя, свивайки рамене. — Много ми е трудно да свикна да виждам призрака на Джак до себе си. Бедният Стан. Сигурно си мисли, че не съм съвсем наред.

— Ще го преживее — отвърна без капчица съчувствие Рейф.

— Знам. Само че е малко неприятно. — Алана въздъхна. — Той и Джанис са толкова търпеливи. Не се оплакват. Не очакват от нас да им прислужваме. Забавни са, интелигентни и в учудващо добра спортна форма.

Рейф само изсумтя.

— Не са много хората, които могат да яздят цял ден по пътеката за Брукън Маунтин и на следващия да станат, без да се оплакват — каза сухо тя.

Рейф сви рамене.

— И въпреки че се държа толкова странно — продължи Алана, — те двамата сякаш въобще не го забелязват. Дори Стан, когато аз буквално избягах с писъци от него, се държа така, сякаш той е виновен, не аз.

Рейф промърмори нещо нецензурно под мустак.

Алана изведнъж се разсмя.

— Май гостите ни са толкова необичайни, колкото и нашето ранчо за развлечения.

— Просто късмет — отвърна кратко той.

С бързи движения на ръцете Рейф прибра разглобената въдица в калъфа ѝ.

— Фактът, че тези хора са ти приятели, не е просто въпрос на късмет — настоя Алана.

Рейф присви очи.

— Какво намекваш?

— Знам какво правиш, Рейф.

— И какво е то? — попита тихо той.

— Помагаш на Боб да започне.

Рейф не каза нищо.

— Знаеш колко много пари са му необходими, за да изплати частите на Сам и Дейв — продължи Алана. — Знаеш също, че Боб не иска да изтощава земята с много добитък. Затова си извикал приятелите си, които биха могли да помогнат на Боб да започне бизнеса си.

Рейф изсумтя.

— Не се безпокой — каза бързо Алана и сложи за миг ръка на рамото му. — Няма да кажа нищо на Боб. Просто исках да знаеш, че оценявам това, което правиш за него. Може и да не е много предприемчив, но е добър човек и аз го обичам.

С дълга, безшумна въздишка Рейф изпусна въздуха, който досега бе задържал. Усмихна се малко кисело на Алана, докато прибираше останалите си риболовни такъми.

Но не каза нищо относно Боб — нито потвърди, нито отхвърли заключението ѝ.

В приятелско мълчание двамата тръгнаха по брега на езерото. Пролетта и лятото бяха дошли късно в планината тази година. Дивите

цветя още бяха свежи на по-закътаните места и образуваха пъстроцветни рамки около гранитните скали.

В началото на третото езеро широк водопад поглъщаше канарите. Водопадът изтичаше от второто, по-високо езеро от веригата, но то не се виждаше, скрито зад каменната снага на Броукън Маунтин.

Рейф спря на около триста метра от водопада. Борове, толкова тъмнозелени, че почти изглеждаха черни, образуваха защитна стена срещу вятъра. Жълтите листа на трепетликите горяха на слънцето и потрепваха и при най-малкото движение на въздуха, сякаш дърветата бяха живи и дишаха.

Рейф извади едно одеяло от раницата си и го застла на земята, защото знаеше, че е студена, въпреки слънцето. Одеялото беше достатъчно, за да седнат или легнат двама души.

— Гладна ли си? — попита Рейф, докато ѝ помагаше да свали раницата от гърба си.

Алана тъкмо щеше да отговори отрицателно, когато червата ѝ изкъркориха.

С почти беззвучен смях Рейф отиде до своята раница и извади две ябълки, твърдо сварени яйца и захаросани стафиди.

Стомахът на Алана продължи да настоява своето. Тя сякаш се смути.

— От въздуха е — каза ѝ Рейф, прикривайки усмивката си.

— Ако правя всичко, което иска стомахът ми, няма да мога да вляза в дрехите си — промърмори тя.

— Тогава си купи нови — предложи той, докато отваряше термос със студен чай. — Още пет килограма няма да са ти излишни.

— Така ли мислиш? — попита тя със съмнение в гласа.

— Сигурен съм.

— Дизайнерката ми непрекъснато ми казва, че трябва да отслабна още.

— Дизайнерката ти е въздух под налягане.

Рейф раздели храната за Алана и за себе си.

Тя се усмихна блажено.

— В такъв случай ще си взема още една шепя стафиди.

— Ами аз? — попита Рейф. Гласът му беше закачлив.

— Ти — каза тя, извърнала поглед — можеш да вземеш твърдо свареното ми яйце.

Рейф се засмя на глас и прибута своята купчинка със стафиди към Алана, но ѝ остави яйцето. Но когато Алана посегна към стафидите, той ги покри с ръка.

— Не — каза ѝ усмихнат. — Не и преди да си изяла яйцето и ябълката.

— Експлоататор.

— Можеш да си сигурна в това.

Той взе ябълката си и отхапа шумно.

Ядоха бавно, наслаждавайки се на аромата на храната, подсилен от чистия въздух. Когато Алана изяде и последната си стафида, тя въздъхна и се протегна. Шумът на водопада създаваше стена от звук, която я разделяше от останалия свят. Нищо друго не проникваше през нея, с изключение на тихите думи на Рейф за риболова и фермерството и коприненото усещане на слънчевата светлина.

— Защо не си подремнеш? — предложи ѝ той.

Алана спря по средата на прозявката си.

— Струва ми се направо грехота да спя преди обед.

— В такъв случай, ще го броим за грях. — Рейф се усмихна закачливо. — Поспи си, цвете. Снощи не спа достатъчно, а сигурно и много нощи преди това.

Той разкопча пуловера си и отдолу се показа тъмносиня тениска. С няколко бързи движения сгъна пуловера и направи хубава възглавница.

— Ето — каза ѝ той. — Използвай това. На мен сега не ми трябва.

Алана се опита да спори, но от внезапно пресъхналата ѝ уста не излезе и звук.

Дори и в сънищата ѝ Рейф никога не бе изглеждал толкова мъжествен. Тениската му по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше добре оформените мускули. С всяко негово движение, с всяко поемане на въздух дори, загорялата му кожа се изпъваше върху тялото, чиято стаена сила едновременно я шокираше и очароваше.

Внезапно ѝ се прииска да го докосне, да проследи с пръсти всяка извивка на плътта му, отново да усети мъжкото му тяло.

Затвори очи, но продължаваше да го вижда — слънчевата светлина се плъзга по него, гали го, гори в очите му и в кръвта ѝ.

— Алана? — Гласът му бе станал дрезгав от тревога.

— Прав си. — Нейният пък трепереше. — Напоследък спя малко.

Рейф я гледа, докато се настани на одеялото, положила буза на пуловера му. Би предпочел да използва скута му за възглавница, но се страхуваше, че ако го предложи, отпуснатите ъгълчета на устните ѝ ще се вцепенят от напрежение и страх.

Но въпреки това, в един миг, в който Алана го погледна така, сякаш никога преди не го бе виждала, Рейф изпита надежда...

— По-добре ли е така? — попита я.

— Да.

— Спи тогава, цвете. Аз съм тук.

Алана въздъхна и усети как се отпуска в сън, в който не я чакаха кошмари.

ГЛАВА 10

Когато Алана се събуди, вече преваляше пладнe. Тя се обърна на другата си страна и видя, че е сама.

— Рейф?

Не получи отговор.

Седна и се огледа наоколо. През дърветата видя фигурата на Рейф, очертана на фона на синята вода. Бе застанал на една скала с въдица в ръка.

Алана го наблюдава няколко минути, омагьосана от грациозните му движения, докато движеше въдицата напред-назад, образувайки безупречна дъга.

Тя се изправи и тръгна към брега, но през ума ѝ мина мисълта, че когато Рейф я види, сигурно ще започне отново да ѝ дава уроци. А тя не беше готова за това. Чувстваше се прекалено отпусната, прекалено лека... и прекалено мързелива... за да се занимава с нещо, което изисква съсредоточаване.

Това, което всъщност ѝ се правеше, беше да седне тихо и да наблюдава Рейф и плавните движения на ръката му.

Алана погледна надолу към мястото, където бяха стояли преди обед. Не виждаше къде може да седне, без той да я вижда.

Погледна наляво към водопада, танцуващ върху мокрите скали. Рейф беше с гръб към него, с лице към лагера.

Алана се изправи на пръсти и затаи дъх, наблюдаваше как кордата излиза все повече и повече, образувайки дъга между небето и земята.

— Как го правиш? — прошепна тя. Знаеше, че Рейф не може да я чуе. — Да не би пък да си вълшебник, а?

Тя пристъпи наляво, но все още не виждаше добре какво точно прави Рейф, за да изкарва толкова лесно кордата. Тя продължи нататък по все по-скалистия бряг; търсеше място, откъдето ще може да наблюдава Рейф, без да рискува да бъде забелязана.

Скачаше от камък на камък, докато не се озова пред бариерата на водопада. Обърна се и погледна към Рейф, който беше някъде на около шейсет метра от нея.

За жалост, не можеше да види какво правят ръцете му. Нито пък можеше да продължи напред. Можеше или да се върне, или да се изкачи нагоре по покрития с морени склон.

Алана си промърмори нещо и погледна скалите, издигащи се от двете страни на бучащата вода. Не беше необходимо да се качва много нагоре, за да види това, което искаше. Само достатъчно високо, за да може да вижда над рамото на Рейф. Ако не се приближаваше прекалено до водата, изкачването нямаше да е кой знае колко трудно. Освен това, още от малка бе свикнала да се катери.

Тя се обърна и започна да се изкачва по покритите с лишей морени. Водопадът беше на седем-осем метра от нея. Водата ревеше и вдигаше пръски, образувайки лека мъгла. Алана гледаше да избягва хлъзгавите скали.

Само след няколко минути се задъха, но продължи, като се препъваше и балансираше върху скалите, докато не се изправи на една гранитна издатина, широка едва около половин метър.

Спря, защото просто нямаше друг избор. Пред нея се издигаше скална стена, висока около два метра, а нямаше къде да се закрепя, за да продължи да се катери.

— Е, това трябва да е достатъчно.

Когато се обърна, за да погледне, ѝ се стори, че земята се отдръпва изпод краката ѝ. Съвсем неочаквано страхът от високото я накара да замръзне на мястото си.

На шест метра от нея водопадът ревеше по стръмните скали, водата препускаше, побеляла. Вятърът пръскаше водни капки в лицето ѝ като леден дъжд. Гръм и лед и светът, който се отдръпваше, оставяйки я безпомощна, люлееща се; тъмнината посяга към нея, Алана се притисна към грубата гранитна стена и затвори очи, опитвайки се да разграничи кошмара от спомена и действителността.

Усещането за падане не изчезна. Бученето на водата се превърна в трясък на гръмотевица. Водните пръски станаха леден вятър, а писъците ѝ — светкавици, когато споменът, кошмарът и действителността се сляха в едно.

Студено.

Господи, толкова е студено, сякаш цялата земя е замръзнала. Джак с изкривено от гняв лице. Джак я псува, сграбчва я, удря я, а бурята бушува, дърветата се превиват и пращят като стъкло под напора на вятъра.

Като нея. Тя не е достатъчно силна. Ще се пречупи и парчетата от тялото ѝ ще се разпилеят върху студените скали.

Бяга.

Препъва се.

Гърдите я болят, когато си поема въздух. Гърлото ѝ гори от писъците, а бурята я преследва, хваща я, дърпа я назад и скалите я удрят с юмруци, натъртват я, а тя крещи, борейки се с всички сили.

Но е пометена, вдигната нависоко, безпомощна, под краката ѝ няма нищо и тя пада...

Крещи, а Рейф вика името ѝ.

Ти си в безопасност, цвете. Дойдох, за да те отведа вкъщи.

Алана смътно си спомня, че вече е чувала тези думи, гласа на Рейф, който я залива, който раздига пластове на кошмара един по един, докато остана само действителността.

— Ти си в безопасност, цвете. Дойдох, за да те отведа вкъщи.

Трепереща като трепетлика по време на буря, Алана се притисна към скалата. Усещаше Рейф зад себе си, чуваше гласа му, долавяше топлината на тялото му до гърба си. Рейф стоеше между нея и ръба на скалата.

— Рейф — промълвиха треперещите ѝ устни.

Това беше единствената дума, която можеше да произнесе.

— Тук съм, цвете. Ти си в безопасност — каза той. И думите, и тонът му успокояваха. — Ти си в безопасност.

Алана изпусна въздишка, която повече приличаше на ридание.

— Рейф? Толкова ме е страх.

Не можеше да види колко са потъмнели очите му и колко диво е изражението му, в такова противоречие с думите му.

— Знам. Преживяла си страшни неща тук, при езерата, дори и да не си го спомняш. Или — добави тихо — може би си спомняш?

Алана поклати глава.

— Тогава от какво се изплаши? — продължи той. — Защото съм близо до теб ли? От мен ли се страхуваш?

Тя отново поклати глава.

— Не.

Въпреки че беше тих, гласът ѝ беше сигурен. Не се страхуваше от Рейф.

Той затвори очи за миг. По лицето му премина странна смесица от чувства. Отново погледна. Облекчението отпусна стегнатите му устни и отново върна светлината в погледа му.

— Тогава от какво? Можеш ли да ми кажеш?

— От високото. — Гласът ѝ отново затрепери. — Вече се страхувам от високото, а никога преди не ме е било страх, не и преди Джак да падне, а мисля, че аз също съм паднала.

Думите се сливаха една с друга като водните капки над водопада. Тя въздъхна накъсано.

— Рейф, толкова добре се чувствах, когато се събудих преди няколко минути. През цялата сутрин не съм мислила за Джак, нито за Броукън Маунтин, нито за липсващите дни. От закуската насам не съм мислила за нищо друго, освен за риболова на муха, за слънцето и за теб, който си толкова търпелив и внимателен с мен.

— Радвам се, че си се чувствала добре — каза Рейф. Гласът му беше глух. — Аз също не съм се чувствал толкова добре от години.

— Наистина ли? Въпреки че ти оплетох кордата и изплаших всичката риба?

Устните му докоснаха рамото ѝ в милувка, толкова нежна, че тя дори не я усети.

— Ще купя сто мили корда — каза той — и ще те оставя да завържеш възел на всеки сантиметър.

Алана въздъхна. Вече се чувстваше почти достатъчно смела, за да отвори очи.

Почти.

— Не давай прибързани обещания — каза тя с треперещ глас, опитвайки се да се шегува, макар че гласът ѝ не беше на същото мнение. — Ще те принудя да ги изпълниш.

— Диво цвете — прошепна Рейф, докосвайки бузата си до лъскавата ѝ коса, — смело и красиво. Бих преместил Броукън Маунтин

камък по камък, ако това можеше да те накара да дойдеш при мен с усмивка на уста.

Тези думи бяха топлината, която се появи в средата на ледения ѝ страх. И докато страхът се стопяваше, малко от смелостта ѝ се възвърна.

Отвори очи. Грапавият гранит беше само на сантиметри от лицето ѝ. От двете страни на раменете ѝ, близо, но без да я докосват, бяха ръцете на Рейф. Дланите му бяха подпрени на скалата, а той стоеше зад нея, разкрачил крака, с тяло, застанало между нея и опасността от падане.

Алана бавно сложи едната си ръка върху неговата. Топлината му беше почти шокираща.

— Но аз не съм смела — каза тя. Гласът ѝ беше глух от гнева ѝ към самата себе си.

Смехът на Рейф беше дрезгав и съвсем неочакван.

— Смелостта не означава корава глава — каза той. — Смелостта означава да стоиш лице в лице със страха всяка минута, всеки час, без да си сигурен, че ще изкараш тази секунда, страхувайки се, че следващата може би ще ти дойде прекалено много.

Дъхът ѝ спря. Сякаш Рейф беше в ума ѝ, четеше мислите ѝ, казвайки с думи онова, което тя само долавяше, без да може да разбере.

— И най-лошото е, че си силен — продължи Рейф — и оцеляваш тогава, когато другите се пречупват и се освобождават, свободни в лудостта, но ти оцеляваш ден след ден, независимо колко по-зле става. А става много зле, нали?

Алана кимна, неспособна да отговори.

Затова Рейф отново заговори — заради нея и заради себе си.

— Някои от тези дни са безкрайни, а нощите... нощите са... неописуеми.

Алана стискаше ръката на Рейф толкова силно, че ноктите ѝ оставяха следи върху кожата му.

— Откъде знаеш? — прошепна тя.

— Аз също бях там, Алана. Също като теб, и аз поживях малко в ада.

Тя прошепна името му, когато от очите ѝ бликнаха сълзи и се търкулнаха надолу по бузите. Плачеше за него и за себе си.

Устните му докоснаха много леко тила ѝ. Алана нямаше да го усети, ако не беше толкова свръхчувствителна спрямо него, спрямо чувствата му, спрямо физическото му присъствие. Рейф беше като огън, пламтящ между нея и вледеняващата тъмнина, която идваше при нея в кошмарите ѝ.

Алана сведе глава и устните ѝ докоснаха opakото на ръката му. Целуна го нежно и не се отдръпна, когато ръката му се обърна и погали бузата ѝ.

Рейф бавно се приведе, неспособен да устои на сълзите ѝ. Шепнесе името ѝ, докато устните му докосваха миглите ѝ, улавяйки сребърните капчици. Очакваше тя да се вцепени при тази ласка, при мисълта, че е хваната в капан между силата му и гранитното лице на планината.

Тя обърна бузата си към устните му, притисна се леко към него. Очите ѝ блестяха от надигащите се чувства. Той целуна ъгълчето на устните ѝ, събирайки сълзите, които блестяха там.

— Готова ли си да слезеш долу? — попита я тихо Рейф.

Алана си пое дълбоко въздух, после погледна под ръката му към скалите под тях, които водеха към брега на езерото.

За миг светът се завъртя. Тя затвори очи и се притисна към него. Силно.

Рейф видя как цветът напуска лицето ѝ преди още да е усетил ноктите ѝ, забити в ръцете му, и треперенето на краката ѝ до неговите. — Той бързо се наведе напред, притисна я с тялото си към скалата, за да не падне, ако краката ѝ откажат да я държат.

— Не се страхувай — каза ѝ тихо, настоятелно. — Няма да те прегърна, нито ще ти причиня болка.

Алана се вцепени за момент, но после въздъхна и кимна, неспособна да говори.

Когато Алана прие присъствието му, Рейф изпита такова огромно облекчение, че за миг се почувства толкова слаб, колкото и самата тя.

А с облекчението дойде и желанието му, онова желание, което го преследваше, откак се върна и разбра, че жената, която обичаше, се е омъжила за друг... Желание и ярост изгаряха Рейф като киселина всеки път, когато виждаше снимка на Алана и Джак, идеалната двойка на страната, щастието, изписано върху две усмихнати лица върху милиони обложки на албуми.

Рейф безмилостно потисна и желанието, и разяждащите спомени за гнева си. Опита се да не обръща внимание на сладката топлина на тялото ѝ, притиснато към неговото.

— Ще те поддържам, докато спре да ти се вие свят — каза той равно, спокойно. — Кажи ми, когато отново можеш да стоиш сама на краката си.

Затворила очи, Алана се отпусна в дълбокия му глас, в топлината и сигурността, в търпението му. Ако той не я обвиняваше, че е глупава, че се страхува, то тогава тя също нямаше да се обвинява.

— Алана? — обади се Рейф. Не виждаше лицето ѝ и гласът му бе станал почти дрезгав от притеснение.

— Всичко е наред — отвърна тя.

Докато произнасяше думите, тя осъзна, че наистина всичко е наред. Когато спря да се отвращава от себе си, когато спря да се страхува от страха, можеше да се държи по-разумно.

Силата на Рейф и неговата близост караха Алана да се чувства така, както би трябвало да се чувства — защитена, а не заплашена. Тя въздъхна и усети как краката ѝ спряха да треперят.

— Не ти ме изплаши, Рафаел. Погледнах надолу по склона, това е всичко.

Той изпусна въздуха си с шумна въздишка.

— Това не е било особено умна постъпка, миличка.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка, която изчезна толкова бързо, колкото се бе появила.

— Много бързо го разбрах — каза тя. — А сега може би ти ще успееш да измислиш как да сляза от тази проклета скала със затворени очи.

— Внимателно, грациозно и бързо — промърмори Рейф, докосвайки врата ѝ с устни, без да го е грижа дали тя усеща милувката. — Както правиш всичко останало.

— Включително завързването на възли по кордата ти.

Гласът ѝ беше почти спокоен, но очите ѝ все още бяха притворени.

— Най-вече завързването на възли по кордата ми — отвърна той, смеейки се тихо в ухото ѝ. — Готова ли си?

— Да завързвам възли? Явно съм се родила, готова за това. Не ми е нужно упражняване. Идеален възел още от първия опит. — Изведнъж

си пое дълбоко въздух. — Рейф — каза по-тихо, — наистина не искам да си отварям очите.

— А как иначе ще се насладиш на великолепните възли, които правиш?

— С напипване — каза кисело тя.

— Добре. Нека бъде с напипване. — Рейф се поколеба. — За да стане така, е необходимо да съм много близо до теб, Алана. Възможно е да се наложи да хвана крака ти и да го сложа върху скалата или да те прегърна, а може би дори да те взема на ръце.

— Не.

Тя заговори бързо, отчаяно, молейки се Рейф да разбере колко важно е това за нея:

— Не ме вдигай, Рейф. Моля те. Това е най-ужасният ми кошмар — тялото ми се вдига високо и после пада, пада... и Джак... О, Господи! — възкликна ужасена. — Джак. Той падна. Падна в мрака, в скалите, а водата трещеше като гръмотевица и той умря и...

В гърлото ѝ се надигна писък и очите ѝ се отвориха — тъмни и диви, изпълнени с ужас и спомени, които прииждаха и се отдръпваха като кошмар.

Рейф толкова много искаше да я прегърне, но беше почти сигурен, че това ще отпусти ужаса, който усещаше да прозира зад думите ѝ, готов да я погълне.

— Замълчи, цвете — промълви той. — Няма да те вдигам. С мен си в безопасност.

Погледът на Алана бавно се фокусира върху силните ръце, подпрени от двете страни на раменете ѝ. Тя издаде отчаян звук.

— Рейф, всеки път се приближавам все повече и повече до спомена, но никога достатъчно близо. И всеки път толкова се страхувам. Ще има ли край това?

— Ще има. — В гласа му се долавяше увереност и споделена болка. — Ще има. А ти ще го преживееш. Както дивите цветя преживяват леда и тъмнината, сигурни, че лятото ще дойде. — Устните му докоснаха тила ѝ. — Ти си силна, Алана. Много силна. Знам, че сега не ми вярваш, но наистина е така. Щом още не си умряла, няма да умреш и сега. Повярвай ми. Знам го. Аз също съм го преживял, забрави ли?

Алана подпря челото си на ръката му и положи усилие да успокои дишането си. Минаха няколко минути, докато успее.

Чак тогава Рейф каза тихо:

— Ще тръгнем надолу. Сега. Трябва да ми помогнеш, Алана.

— К-как?

— Трябва да ми се довериш — каза просто той. — Ако не го направиш, ще се паникьосаш и тогава ще се наложи да те ударя, за да изпаднеш в безсъзнание и да те отнеса долу на ръце. А не искам да го правя, Алана, въпреки че бих могъл да го сторя, без да оставя и синина върху тялото ти. Съзнанието ти, обаче...

Алана потрепери, без да забелязва колко внимателно я наблюдава Рейф.

— Да те ударят и да те понесат надолу по планината, би било сбъдването на най-лошия ти кошмар, нали? — попита тихо Рейф.

Думите му преминаха през ума ѝ като ударна вълна. Това ли беше нейният кошмар? Да я ударят и да я носят?

Бавно, без дори да го осъзнава, Алана поклати глава.

— Не, това не е моят кошмар. Моят кошмар е да бъда вдигната и после захвърлена. Нещо ме хвърля и после започвам да падам, да падам безкрайно в сред лед, мрак и смърт.

Гласът на Рейф беше спокоен, но очите му горяха с гняв, който го обземаше всеки път, когато си представеше Алана наранена, изплашена, крещяща името му.

Но тези чувства не се долавяха в гласа му.

— Значи няма да се паникьосаш, ако се наложи да те прегърна? — попита той.

— Не знам — отговори прямо тя. — Май ще трябва да опитаме, за да разберем, нали?

— Да, май така трябва да стане.

Когато Алана усети, че Рейф се отдръпва, почувства студения вятър в гърба си там, където досега беше топлината на тялото му, и ѝ се прииска да извика. В продължение на няколко секунди тя просто остана така, със затворени очи, притиснала ръце в студения камък.

— На около една стъпка по-надолу и малко наляво има равно място — каза Рейф.

Той гледаше, докато Алана се приведе леко и опипа скалата с върха на маратонката си, опитвайки се да открие мястото, което ѝ бе

описал.

— Още два пръста по-надолу. Точно така. Добре.

Стъпил здраво на краката си, с протегнати ръце, но без да я докосва, Рейф следваше напредването ѝ.

— Сега десния крак — каза той. — Право надолу, още малко, още няколко сантиметра. Точно там. Усещаш ли го?

Отговорът на Алана беше просто въздишка на облекчение, когато усети как камъкът пое тежестта на тялото ѝ. Помисли си да отвори отново очи, но си нямаше вяра.

Рейф ѝ описа следващата крачка, после следващата, с вдигнати над Алана ръце, но без да я докосва. Говореше непрекъснато, за да ѝ дава кураж.

Алана бавно слезе по най-стръмната част от наклона.

— А сега левия крак — казваше Рейф. — Тук ще ти е по-трудно. Има два камъка, един до друг. На теб ти трябва този отляво. Не, не този, он... Алана.

Като се изключи задавеният вик, когато камъкът се подхлъзна изпод крака ѝ, Алана не реагира по никакъв начин, когато ръцете на Рейф сграбчиха раменете ѝ. Все пак беше много преbledняла и ръцете ѝ видимо трепереха, докато търсеше някаква опора по високите морени. Цялото ѝ тяло се тресеше.

Рейф усети, че Алана отново е изпаднала в кошмара си. Обърна я внимателно с лице към себе си. Ръцете му все още бяха на раменете ѝ — по-скоро за да ѝ осигури контакт със света, отколкото за да я подкрепя.

— Алана, отвори очи. Погледни мен, не езерото или скалите. Само мен.

Черните ѝ мигли бавно се повдигнаха нагоре.

Рейф беше само на сантиметри от нея, кехлибарените му очи — присвити и напрегнати. Пулсът на шията му биеше силно, знак за топлината и живота, горящи под загарялата му кожа.

— Сега е ден, не нощ — каза тихо той. — Топло е, не леденостудено. Джак е мъртъв. Ти си жива и си в безопасност с мен.

Алана кимна, без да казва нищо. Изведнъж въздъхна и се облегна на него.

Рейф много искаше да я прегърне, да я притисне към тялото си и да я залюлее, докато и двамата започнат да усещат само другия и

спокойствието заеме мястото на страха.

Но — също като Алана — Рейф се страхуваше, че ако я прегърне, ще остане само страхът и спокойствието ще изчезне напълно.

— Съжалявам, че се изплаши — каза тихо той, докосвайки с буза косите ѝ.

— Аз... Но аз не се изплаших. Не съвсем. — Алана отново си пое дълбоко въздух. — Знаех, че след като извикам името ти, ти няма да ми позволиш да падна.

Но Рейф знаеше, че Алана не бе извикала името му. Този път не.

Ако си мислеше, че го е направила, значи все още беше заклещена между миналото и настоящето, пленница на страха. Но все пак бе повярвала, че той няма да ѝ позволи да падне.

Това поне не се беше променило.

След няколко секунди Алана се отдръпна от него.

— Да свършваме. — Гласът ѝ беше безизразен.

— Няма ли да затвориш очи?

— Не мисля. Тук не е толкова стръмно, нали?

— Да. Ако смяташ да погледнеш, направи го сега, докато съм достатъчно близо, за да те хвана, ако ти се завие свят.

Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка.

— Не мога да виждам през теб, Рейф.

Той се извърна леко, само колкото да ѝ даде възможност да хвърли бърз поглед на нанадолнището под тях. Не изпускате обаче от погледа си лицето ѝ, готов да я сграбчи, ако се наложи.

Като се изключи лекото потреперване на устните ѝ, Алана не реагира по друг начин. Въпреки това Рейф остана много близо до нея при първите няколко стъпки. Тя го погледна и се опита да се усмихне.

— Вече съм добре — каза му.

Рейф кимна, но остана близо до нея. Двамата заедно изминаха останалата част от склона. Когато пред тях остана само езерото, те спряха.

С чувство за победа Алана се обърна и погледна назад. Поклати глава, когато видя, че наклонът, който ѝ се бе сторил толкова стръмен и страшен отгоре, оттук въобще не изглеждаше нещо особено.

— Страхът винаги изглежда така, погледнат от другата страна — каза тихо Рейф.

Алана свали поглед от планинския склон и погледна мъжа до себе си. Проявеното разбиране от страна на Рейф за онова, което е преживяла, и фактът, че приемаше страха ѝ, развързваха възлите в нея. Тя сложи дланта си на бузата му; наслаждаваше се на топлината и на кожата му.

— Рафаел — промълви тя, превръщайки името му в музика. — Ти ме караш да вярвам, че някой ден дори ще мога отново да пея.

Рейф обърна глава и целуна нежната длан върху бузата си. Прошепна името на Алана и се усмихна, когато пръстите ѝ погалиха устните му. Другата ѝ ръка бавно се вдигна към главата му, за да усети гладката му, гъста коса между пръстите си.

Движейки се бавно, като Алана, Рейф наведе глава, докато устните му не докоснаха нейните. Целувката беше толкова нежна, че не беше възможно да се прецени в кой точно момент бе започнала.

Алана не се поколеба, нито се дръпна назад, когато усети устните на Рейф да галят нейните. Прошепна името му отново и отново, изгубена в усещанията, които изпитваше. Устата му се движеше върху нейната, натискайки леко, а пръстите ѝ сграбчиха по-силно косите му и тя придърпа главата му по-близо в безмълвна молба.

Езикът му се плъзна леко по долната ѝ устна, после проследи извивките на устата ѝ. Тя въздъхна и пръстите ѝ се смъкнаха надолу по врата му, към раменете, търсеха дългите, силни мускули на гърба му. Устните ѝ се отпуснаха, прилепвайки към неговите.

Когато езикът ѝ докосна първо устните му, после зъбите му, Рейф издаде звук, който излезе дълбоко от гърдите му. Стисна юмруци; бореше се да не се поддаде на импулса да я прегърне, да усети как тялото ѝ омеква и се слива с неговото така, както го правеха устните ѝ.

Рейф колебливо докосна топлината и сладостта на езика ѝ. Но и тогава тя не се отдръпна. Целувката се задълбочи и ударите на пулса във вените му заглуши трясъка на водопада.

Рейф я чу да вика името му с желание и страст, звук, излязъл от сънищата му. Нежни като въздишка, пръстите му се осмелиха да докоснат лицето ѝ, гладката извивка на шията ѝ, слабите ѝ женствени ръце. Тъй като тя не показва, че се страхува, той потри нежно дланите си по раменете ѝ, надолу към китките и обратно.

Тя промърмори нещо и се приближи още повече; позволи на топлината му да проникне в нея. Той се премести леко. Притискаше я

към себе си, докосваше я извънредно нежно с ръцете си, докато сладкият рай на желанието не ги обгърна изцяло.

Алана забрави миналото, забрави кошмара, забрави всичко, освен вкуса на Рейф и кадифето на езика му, който се плъзгаше по нейния. През тялото ѝ пробягваха пламъци, предизвикани от неговото желание и нейното собствено и те я разтапяха, докато тя се отпусна до него, предавайки се на силата му.

Ръцете му я обгърнаха, притиснаха я към топлината на тялото му. Тя отвърна с движение, което я приближи към него дори още повече.

После тялото ѝ се раздвижи леко, галейки неговото.

С дрезгаво възклицание Рейф позволи на ръцете си да се сключат около нея и той надигна леко ханша ѝ към бедрата си. Движението беше леко, но достатъчно, за да изгубят пръстите ѝ за миг контакт със земята.

В този единствен миг страстта ѝ премина в паника.

ГЛАВА 11

Докато Алана се опитваше да се отскубне от прегръдката му, Рейф осъзна какво се бе случило. Проклинайки се, той я пусна.

— Съжалявам.

Двамата говореха едновременно, като един — едни и същи думи и чувства.

— Вината не е твоя.

Думите им отново се преплетоха, всеки бързаше да успокои другия.

Когато Алана отново се опита да заговори, Рейф нежно сложи пръсти на устните ѝ.

— Не — каза дрезгаво той. — Вината не е твоя. Аз не трябваше да те прегръщам. Мислех, че мога да си имам вяра. Но бях забравил колко сладка и дива си. Бях го забравил, дори в най-хубавите си сънища.

Черните мигли на Алана се притвориха. Тя сведе глава, за да не може Рейф да вижда лицето ѝ, докато не си възвърнеше самообладанието. Когато отново го погледна, в тъмните ѝ очи вече нямаше страх, само извинение и блестящите остатъци от страстта ѝ.

— Наистина ли си ме сънувал, Рафаел? — попита тя. Музиката и чувствата правеха гласа ѝ красив като очите ѝ.

— Да — отвърна тихо той. — Това запази разсъдъка ми, докато бях в ада.

Тя затаи дъх при искреността и болката в гласа му. Погледът ѝ изучаваше изражението му.

— Какво се случи? — попита тя.

Рейф се поколеба.

— Историята хич не е хубава. Не съм сигурен, че е нещо, което би искала да знаеш.

— Ако ти можеш да ми я разкажеш, значи аз мога да я чуя.

Тъй като Рейф продължаваше да се колебае, Алана хвана ръката му и тръгна покрай брега на езерото, водейки го с лекия натиск на

пръстите си.

— Няма значение — каза тя. — Ще обядваме, после ще лежим на слънцето и ще броим листата на трепетликите. Спомняш ли си?

Тъмнината напусна очите му. Устните му се разтеглиха в малко крива усмивка.

— Спомням си. Първият, който мигне, трябва да започне всичко отначало.

— След като плати глоба.

— Разбира се — каза дрезгаво Рейф. — Тази част си я спомням особено добре.

Един кос поглед към блестящите му кехлибарени очи й доказа, че Рейф наистина не е забравил. Пръстите й стиснаха силно неговите, когато той вдигна ръката й към устните си и потърка закачливо мустаците си по чувствителните й пръсти. После гризна леко меката възглавничка от плът в основата на палеца й.

— Защо го правиш? — попита задъхана Алана.

— Мигнах — призна Рейф. — Не видя ли?

— Не. Аз сигурно също съм мигнала.

— Едно на нула за мен.

— Но още не сме започнали да броим листата на трепетликите — отбеляза тя.

— Е, мисля, че няма да го направим, преди да се наобядваме.

Усмехната, Алана поведе Рейф към мястото, където бяха оставили багажа си. Докато той прибираше риболовните си такъми, които бе зарязал, когато я чу да крещи, Алана извади обяда, състоящ се от сандвичи и плодове.

Ядоха бавно, позволявайки на слънцето и тишината да пропъдят и последните остатъци от страха и кошмара. Когато Рейф свърши, се изтегна по гръб и пхна ръце под главата си.

След няколко минути се обади мързеливо:

— Двайсет и три.

— Какво?

— Преброих двайсет и три листа, преди да мигна.

— Та ти дори не можеш да видиш дърветата от мястото си.

— Разбира се, че мога. — Гласът му беше дълбок. — Точно зад рамото ти.

Алана се обърна. Наистина, една златна корона от листа на трепетлика се издигаше над гъсталака от борови иглички.

— Мигна — каза Рейф. — Колко преброи?

— Единайсет.

— Две на нула за мен.

Без да казва нищо повече, Рейф продължи да се взира над рамото й.

— Никога ли няма да мигнеш? — попита най-накрая Алана.

— Не. — После: — По дяволите! Трийсет и седем.

Алана се премести така, че да може да вижда трепетликата, без да се извърща. Започна да брой бързо и изпъшка, когато мигна.

— Все същата история — оплака се тя. — И преди винаги губех в тази игра.

Рейф се усмихна.

— Да. Спомням си добре. Три на нула за мен.

Той отново започна да брой.

След дълга пауза каза.

— Все същата история. Номерът е да не се взираш прекалено много... и вятърът да не духа в лицето ти. Тогава... по дяволите. Четирийсет.

Алана успя да стигне до трийсет и пет, преди да мигне. Отново изпъшка.

— Станаха четири — каза Рейф.

— Не те ли притеснява това, че натрупа толкова много? — попита Алана, тъй като той още не бе понечил да я целуне.

Той я погледна.

— А ти?

Алана затаи дъх, после въздъхна.

— Не знам — призна тя, спомняйки си удоволствието и паниката, които изпита на брега на езерото.

— Тогава ще почакам, докато разбереш — каза просто той.

Алана се отпусна на лакът и се обърна с лице към Рейф. Той не й обърна внимание и продължи да брой бързо, а листата на трепетликата се отразяваха в очите му.

Тя гледаше грацията и силата на тялото му, докато той лежеше спокойно до нея, кръстосал крака, с впити в мускулестите му бедра дънки. Тъмносинята тениска се бе измъкнала от панталоните и

откриваше тясна ивица кожа с цвят на тъмен мед. Пътечка косми, толкова тъмнокафяви, че почти изглеждаха черни, се показваше над плитките му дънки. Там, където тениската покриваше тялото му, тя прилягаше като сянка — гладка, плъзгаща се, движеща се с него, памук, който ѝ се бе сторил по-мек от кадифе, когато го бе докоснала до езерото.

— Седем хиляди, шестстотин деветдесет и две — каза Рейф.

— Какво?

— Седем хиляди, шестстотин деветдесет и две.

— Не може да си преброил толкова много листа, без да мигнеш — възпротиви се Алана.

Рейф се усмихна. През последните няколко минути бе гледал Алана, а не листата на трепетликата, но тя не бе забелязала, защото бе наблюдавала всяка частица от него, с изключение на очите му.

А усмивката ѝ говореше, че одобрява това, което вижда.

— А ще повярваш ли, ако ти кажа, че са били само две хиляди? — попита невинно той.

Алана поклати глава толкова рязко, че шапчицата ѝ от копринени коси се разлюля.

— Двеста?

— Не.

— Петдесет?

— Ами...

— Продадено. Така стават пет на нула за мен.

— Но аз още не съм броила!

— Мислиш ли, че има някакъв смисъл?

Алана въздъхна и се втренчи в една трепетлика, но единственото, което виждаше, беше образът на Рейф, запечатан в съзнанието ѝ, в самата ѝ душа. Премига, за да прогони видението, после изстена, когато осъзна, че това ѝ бе струвало състезанието.

— Петнайсет — каза с отвращение.

Рейф се усмихна и върна вниманието си върху листата на трепетликата, които трепереха на вятъра. Когато пръстите на Алана докоснаха бузата му, той спря да брои, после продължи отново. Когато пръстите ѝ се плъзнаха по ръката, пъхната под главата му, броенето се забави. Когато показалецът ѝ проследи вените, които прозираха под

кожата му, плъзгайки се по вътрешната страна на ръката му, Рейф спря да брой съвсем.

— Мамиш, цвете — каза дрезгаво той.

— Най-послед си спомних.

— Какво си спомни?

— Как печелех тази игра.

— Смешно — каза той. — А аз си спомням, че и двамата печелехме. Всеки път.

— Искан ми се... — Гласът ѝ се пречупи. — Искан ми се всичко да може отново да е същото. Искан ми се да не бе тръгвал онзи, последния път.

Тя си пое дълбоко въздух и зададе въпроса, който си бе задавала хиляди пъти, откакто разбра, че Рейф е жив.

— Какво се случи, Рейф? Какво съм направила, че да ме накажеш с мълчанието си?

Той не отговори толкова дълго, че Алана вече мислеше, че въобще няма да го направи.

— Писмото, което ти върнах, ли имаш предвид? — най-послед попита той.

— Да, но и преди това. Защо позволи да повярвам, че си мъртъв? Други хора са знаели, че си жив, но не и аз. Разбрах го чак преди година.

— Мислех, че имаш щастлив брак.

Алана го изгледа с очи, толкова тъмни, очи, които си спомняха прекалено много от болката и не достатъчно от щастието.

— Как си могъл да го повярваш? — попита тя. — Аз те обичах. Мислех, че и ти ме обичаш.

— Обичах те.

— Тогава как си могъл да повярваш, че обичам Джак?

Устните му се разтеглиха в мрачна линия.

— Това често се случва с войниците. Синдромът „Скъпи Джон“. Един мъж отива на война, а друг остава, за да утешава момичето на първия.

— Не беше така — прошепна Алана. — Омъжих се за Джак, защото пеенето беше единственото, което ми остана, след като ми казаха, че си мъртъв. Това беше брак по сметка.

— Алана...

— Той никога не ме е докосвал — прекъсна го тя. — Не бих му позволила. Не бих могла да понеса да ме докосва друг мъж, освен теб.

Рейф затвори очи. Когато отново ги отвори, те бяха мрачни, съсредоточени върху миналото, едно минало, което за малко не го унищожи.

— Не знаех — каза той. — Единственото, което знаех, бе, че шест седмици след като „умрях“, жената, която някога твърдеше, че ме обича, стана едната половина на идеалната двойка на страната. Накъдето и да се обърнеш, виждах „Джаск и Джили“, любимците на Америка, които пееха песни един на друг, любовни песни, толкова красиви, че биха могли да разплачат и Броукън Маунтин.

— Рафаел... — Гласът ѝ изневери.

— Остави ме да довърша — каза глухо той. — Може би никога няма да заговоря отново затова. Бог ми е свидетел, че бих предпочел да го забравя, всяка секунда от него.

— Така, както забравих аз ли? — попита тя. Гласът ѝ беше съвсем равен, музиката бе изчезнала от него. — Това няма да помогне. Повярвай ми, Рейф. Да забравиш така, както забравих аз, в крайна сметка само влошава нещата. Не мога да си представя нищо по-ужасно от кошмарите ми.

Рейф затвори очи и въздъхна дълбоко.

— Знам. На гърба си изпитах, че забравянето или пренебрегването не могат да накарат нещо да си отиде. Затова ще ти кажа нещо, което е погребано в архивите на Пентагона и в умовете на няколкото мъже, които оцеляха. Нещо, което никога не се е случвало, според официалната версия.

Алана не каза нищо. Страхуваше се да помръдне. Само се напрегна, за да го чува по-добре.

— Казах ти, че бях в армията — продължи той. — Е, наистина бях, но в едно много специално подразделение. Бях обучен в организирането на контрабунтове, със специално внимание върху провинциалните райони. — Той се усмихна мрачно. — Наистина провинциални. Господи, как само намразих джунглите!

Мълчанието продължи няколко секунди и Алана докосна леко ръката му.

— Какво се случи? — попита тихо тя.

— Преди четири години тъкмо бях решил, че по-скоро бих се борил за изгубена кауза заедно с твърдоглавия ми баща в Уайоминг, отколкото да се бия за изгубени каузи в джунглите на Централна Америка. Но все още ми оставаше малко време в армията.

Алана чакаше и си припомняше. Когато Рейф я помоли да се омъжи за него, той ѝ каза също така, че ще бъдат разделени през по-голямата част от времето в продължение на още две години. После той щеше да напусне армията, да се върне и да се ожени за нея.

— Точно преди да напусна Уайоминг последния път, няколко от хората ни са били пленени, заедно с местен партизански водач — каза Рейф. — Нямаше никакъв начин да измъкнем хората си чрез обичайните дипломатически средства най-вече защото тези хора официално не бяха там. Според документите бяха или в Чили, или в Западна Германия, или в Индокитай... На всяко друго място, но не и в Централна Америка.

Алана слушаше безмълвно, без да помръдва дори.

— Не можехме просто да ги отпишем — продължи Рейф, — въпреки че според слуховете никой не изкарва дълго в тамошните затвори. А този партизански водач ни беше необходим. Помолиха нашата група да излъчи доброволци за евентуална спасителна операция.

Алана затвори очи. Знаеше какво ще последва.

— Ти си бил един от доброволците — каза тя с едва доловим шепот.

— Познавах пленените — един от тях ми беше много добър приятел — и бях добър в това, което правех. Ако аз ръководех операцията, шансът за успех ставаше по-голям.

Тя си пое дълбоко въздух и кимна. За първи път част от болката, с която бе живяла през последните четири години, започваше да придобива смисъл.

— Разбирам — каза тихо.

— Наистина ли? — Той я погледна в очите за първи път, откакто бе започнал да говори за миналото. — Наистина ли разбираш защо те напуснах? Защо те напуснах доброволно?

— Не би могъл да живееш с мисълта, че си стоял на сигурно място, а останалите са загинали — каза простичко Алана, докато

галеше извивката на челюстта му. — Ти си такъв. Никога не би купил собственото си спокойствие с цената на чужда смърт.

Рейф целуна пръста ѝ, който се бе преместил върху мустаците му.

— Повечето жени не биха разбрали.

— Повечето жени не познават мъже като теб.

— Не се шегувай — каза рязко той. — Аз не съм герой. И аз крещя като всички останали, когато бригадата с гумени маркучи започва работа.

Очите ѝ се разшириха, когато значението на думите му проникна до съзнанието ѝ. Докосна лицето му с нежните си пръсти, изглаждайки линиите на гнева, появили се, докато си спомняше миналото.

— Ти си почтен човек, Рафаел. Едва ли може да се иска повече.

Дълго време Рейф не каза нищо, не ѝ отговори нито с дума, нито с поглед. Изведнъж въздъхна.

— Радвам се, че мислиш така, Алана. Имаше време, когато се смятах за нищожество. Умираха хора. Аз бях техен водач. Аз бях отговорен за живота им.

— Били са войници. Доброволци. Като теб.

— А аз ги поведох право към ада.

Пръстите ѝ изгладиха мрачните линии от двете страни на устата му.

— Съществуваше ли друг начин да го направиш? — попита тихо тя.

— Не. — В гласа му звучеше горчивина — Така разбрах, че съм ги завел в ада. Пътят към него е постлан с добри намерения. Колкото са по-добри намеренията, толкова по-надълбоко отиваш.

— И докато вървиш надолу, знаеш, че нищо не би могъл да направиш по различен начин, че ако отново си поставен при същите условия, ще направиш същото нещо, почтеното нещо... и ще вземеш същите добри хора със себе си.

— И това — каза горчиво той — е определението ми за ад под небето.

Думите напиреха в гърлото ѝ, но само я задавяха. Не каза никоя от тях, защото знаеше, че единствените думи, които биха могли да помогнат на Рейф сега, са неговите собствени. Галеше го нежно,

пръстите ѝ се плъзгаха по кожата му, показвайки, че тя е там, че го слуша, че е съпричастна на болката му, доколкото това е възможно.

— Много мислих за тази мисия — каза Рейф след известно време. — Но никога не казах нищо на никого, след като изслушах инструкциите.

— Не си могъл.

— Военната тайна не беше единственото, което ме караше да мълча. Просто нямаше човек, за когото да смятам, че би разбрал какво е да се страхуваш всяка секунда от всеки ден, да се страхуваш и да се бориш да не го показваш, да посрещаш всяко утро и да знаеш, че денят едва ли ще е по-добър от вчерашния, а много често той беше по-лош.

Алана докосна китката му, усети живота, който пулсираше под кожата.

— Не са много хората, които знаят какво е да излежиш неопределена присъда в ада — каза Рейф. — Да чакаш и да слушаш писъците, докато прокълнатите са измъчвани, да чакаш, да слушаш и да знаеш, че съвсем скоро и ти ще надаваш писъци.

Алана издаде приглушен звук и пребледня. Но ръката ѝ спря да го докосва само за миг. Тя продължи да му дава утехата, която можеше, докато той ѝ разказваше за кошмара, който тя едва можеше да си представи, но можеше да го разбере.

Мъжът, когото обичаше, е бил пленен и измъчван, докато е започнал да крещи.

„Каквито и спомени да съм скрила в кошмарите си — помисли и си Алана, — тези на Рейф сигурно са по-страшни. Но е оцелял. Той е тук, силен въпреки жестокостта и насилието от миналото, търпелив с мен въпреки слабостта ми, нежен въпреки бруталността, която е преживял.“

Рейф продължаваше да говори с тих глас, а Алана хвана ръката му и я притисна към бузата си, сякаш обикновеното докосване можеше да извлече болката и горчивината от миналото му. И от нейното.

— Тръгнах в джунглата сам — казваше той, — около три дни преди другите. Някой трябваше да проникне в затвора, за да разбере колко от хората ни са живи и могат да вървят сами. Това беше прекалено опасна задача, за да искам някой да изяви доброволно желание.

Рейф гледаше над рамото ѝ, погледът му беше нефокусиран, спомняше си. Но дори и тогава пръстите му се движеха леко по бузата ѝ, казвайки ѝ, че присъствието ѝ му помага повече, отколкото въобще нещо би могло да му помогне.

— Проникнах в затвора без никакъв проблем — продължи разказа си той. — Телени огради и няколко пазачи. Разчитаха на джунглата и на репутацията на затвора и не смятаха, че някой би се опитал да влезе. — Пръстите му се изпънаха за миг върху бузата ѝ. — Там наистина беше ад. Това, което видях, ме караше да искам да екзекутирам всеки човек от охраната, всеки правителствен чиновник, всеки, който можех да докопам. А после исках да запаля лагера.

Рейф затвори очи. Страхуваше се, че ако ги държи отворени, Алана може да види в тях онова, което виждаше той. Оковани, измъчвани мъже, осакатявани и бавно убивани без никаква причина, освен за забавление на пазачите си, които бяха прекалено жестоки, за да бъдат наречени хора и прекалено погълнати от жестокостта си, за да бъдат наречени животни.

— Събрах необходимата ми информация и излязох — каза той. — На следващия ден поведох хората си вътре. — Отвори очи. Бяха ясни и твърди като топази, очи на непознат. — Веднага щом измъкнахме хората, за които бяхме дошли, аз се върнах обратно в затвора. Трима от хората ми дойдоха с мен, пренебрегвайки заповедта ми. Това бяха тримата, които видяха отделението за мъчения. Ние четиримата освободихме всички затворници и после взривихме цялата сграда, изпращайки я по дяволите, в ада, от който се бе пръкнала.

Алана докосна ръката му с устни, опитвайки се да утеша и него, и себе си.

— Единият от мъжете, които се върнаха с мен, беше ранен. Другите го понесоха към мястото на срещата ни с останалите, докато аз останах, за да прикривам отстъплението ни.

Някои от надзирателите оцеляха след взрива. Задържах ги, докато пистолетът ми засече. Те ме хванаха, простреляха ме и ме оставиха на поляната, защото ме сметнаха за мъртъв. Междувременно хеликоптерът излетя. Чух го как се издига точно след като бях прострелян.

Алана изохка тихо.

— Оцелях. Не си спомням много. Някакви селяни ме скриха, погрижиха се, доколкото можеха, за раните ми. После войниците на правителството се върнаха. Аз бях прекалено слаб, за да избягам.

Алана прехапа устни, за да задържи безсмислените думи на протест, надигнали се в гърлото ѝ.

Рейф продължи да говори тихо, монотонно, освобождавайки се от ужасните спомени на миналото си.

— Заведоха ме в друг затвор, точно същия като онзи, който изпратих по дяволите. Знаех, че не мога да се надявам някой да ме спаси. Хората ми видяха, че съм застрелян, и щяха да си помислят, че съм мъртъв. Освен това не можеш да рискуваш живота на двайсет души, за да спасиш един, освен ако този един не е дяволски важен. А аз не бях.

Алана искаше той да продължи да говори и се страхуваше да не спре потока от думи, затова полагаше неимоверни усилия, за да не заплаче с глас. Ръцете ѝ галеха неговите отново и отново, сякаш за да убеди самата себе си, че той наистина е жив и че тя е с него, че го докосва.

— Прекарах много време в този затвор — продължаваше Рейф. — Не знам защо не умрях. Много хора умряха и бяха щастливи от това. — Той се обърна и я погледна. — Това не е съвсем вярно. Знаем защо оцелях. Имах нещо, заради което да живея. Ти. Сънувах те, мислех за теб, за това, как свиря на хармоника, а ти пееш, как те докосвам, как правя любов с теб, как чувам смеха ти, усещам и виждам любовта ти във всяко твое докосване, във всяка усмивка.

— Рафаел... — прошепна тя, но не можа да каже нищо повече.

— Това поддържаше разсъдъка ми. Мисълта, че ти ме чакаш, че ме обичаш така, както аз те обичам, ми даде сила да избягам и да живея като животно в джунглата, докато успях да се добера до страна, в която нямаше да ме застрелят без предупреждение.

Алана се наведе, за да го целуне. Вече не я беше грижа, че ще види сълзите ѝ.

— И тогава — каза той равно — се върнах вкъщи и разбрах, че жената, която бях обичал толкова, не ме бе обичала достатъчно, за да ме дочака.

— Това не е вярно! — Гласът ѝ беше ридание, изпълнено с болка.

— Знам. Сега. Тогава не го знаех. Всичко, което знаех, беше това, което ми казваха вестниците. „Джак и Джили“. Идеален брак. Идеална любов. Никой не ми бе казал нищо друго.

— Никой не знаеше — каза накъсано Алана. — Дори семейството ми. Джак и аз полагахме много усилия, за да запазим тайната за брака си.

— И сте успели.

Рейф я гледа дълго, виждайки своята болка и нещастие, отразени в тъмните ѝ очи и бледото лице. Докосна устните ѝ с пръст, за да накара линията на устата ѝ да се отпусне.

— Напуснах армията веднага щом изтече срокът на службата ми — каза той. — Баща ми вече беше починал. Върнах се в ранчото, изпълнен с горчивина. Никога друг човек в това състояние не е виждал слънцето да изгрява над Броукън Маунтин. Допреди година управлявах ранчото чрез адвокатите си и живеях сам.

Алана затвори очи, за да спре сълзите, които вече не можеше да сдържа.

— Само да знаех, че си жив... — прошепна тя.

— Аз самият не бях сигурен, че съм жив. Не съвсем. През по-голямата част от времето продължавах да бъда в ада. Никой от тази страна на планината не знаеше, че не съм загинал. С изключение на Сам, а той не би казал на никого.

— Сам? — стреснато попита Алана.

— Той бе обучаван известно време в Панама. В съвсем други неща. Беше цивилен, не военен. Преди да напусна армията, работихме известно време заедно. Той е добър човек, но малко твърдоглав. Това е всичко, което мога да кажа за Сам Бурдет.

Алана понечи да спори, но спря, защото осъзна, че не би имало никакъв смисъл. Рейф може и да споделяше тайните си с нея, но тайните на брат ѝ не бяха нещо, което той можеше да сподели. Погледна го с очи, които разбираха, очи, тъмни като нощта, тъмни като кошмарите ѝ.

— Кога реши да кажеш, че си жив? — попита го тя.

— Не съм решавал. Просто така се случи.

Рейф бавно поклати глава, спомняйки си гнева и горчивината си, причина, за които беше жената, която се бе омъжила за друг само шест седмици след като годеникът ѝ е бил обявен за мъртъв.

— Един ден, високо в планината, се натъкнах на Боб. Ловеше риба с онази ужасна муха, която толкова обича. А той пък веднага слезе от планината и отиде при теб.

Без да го осъзнава, пръстите ѝ се вкопчиха в ръката му, когато си спомни момента, когато Боб се втурна в къщата, разказвайки за Рейф Уинтър, човек, върнал се от мъртвите... и изглеждащ така. Мрачен и суров, с очи, студени като февруарско утро.

Рейф. Жив.

А Алана беше омъжена за човек, когото не обичаше.

— На другия ден — продължи той, наблюдавайки я, — Боб ми донесе едно писмо. Разпознах почерка ти върху плика. Гледах го много, много дълго.

— Защо не... — започна тя.

— Знаех, че не можех да отворя моето собствено писмо от типа „Скъпи Джон“ — прекъсна я яростно той. — Не можех да събера сили да прочета думите, които щяха да ми опишат идеалния ти брак, идеалната кариера, идеалния съпруг, идеалния любовник. Не можех да прочета смъртта на съня си, написана от твоята собствена ръка, на онзи сън, който ме бе поддържал жив, когато смъртта ми изглеждаше като истински рай.

Алана поклати глава. От здраво стиснатите ѝ очи капеха сълзи. Със сподавено ридание тя сложи глава на гърдите му и го прегръща, докато я заболяха ръцете. Не можеше да понесе мисълта, че Рейф е бил измъчван, сънувайки я, че е оцелял, защото я е обичал.

А после се е върнал вкъщи, за да разбере, че е омъжена.

— Какво пишеше в писмото? — попита Рейф.

Гласът му беше толкова тих, че звукът от риданията ѝ почти го заглушаваше.

— Истината — отвърна дрезгаво тя. — Смятах да напусна Джак. Щях да ти пиша отново, когато бъда свободна, ако ме искаше.

— Но не си напуснала Джак.

— Не. — Тя си пое дълбоко въздух. — Когато те изгубих за втори път, реших, че вече нищо не ме интересува. Върнах се при Джак.

Клепачите му трепнаха. Това беше единственият начин, по който показва болката си от мисълта, че той е бил този, който я е накарал да се върне при Джак Рийвс.

— Но след като знаех, че си жив — каза Алана, — повече не можех да остана с Джак. Дори и за да спася кариерата ни. Затова живеехме отделно, но много дискретно. — Тя бавно поклати глава, спомняйки си миналото. — Разделянето не беше достатъчно — прошепна. — Ти не ме искаше, не те беше грижа за мен дори дотолкова, че да ми кажеш, че си жив, но аз трябваше да се освободя от този брак. Бях живяла прекалено дълго с лъжи. Когато ти беше мъртъв, лъжите нямаха значение. Нищо нямаше значение, с изключение на пеенето.

Така оцелях, Рейф. Песните ми бяха за паметта на мъжа, когото обичах, не за Джак. Никога за него.

— И тогава — каза горчиво Рейф — аз написах смъртната ти присъда върху един плик и ти го изпратих.

— Какво?

Рейф изпсува.

Алана потрепери. Не знаеше защо той толкова се ядосва на себе си.

— Какво искаш да кажеш? — Гласът ѝ трепереше. — Защо този плик е бил смъртната ми присъда?

— Той те е върнал при Джак Рийвс.

— Какво...

— Отговорът е в кошмарите ти — прекъсна я Рейф.

Очите ѝ сезираха в неговите, търсеха отговори, но не ги намираха.

— Как разбра? — попита го.

— Това също е в кошмарите ти. — Ръцете му обградиха лицето ѝ като с рамка. — В онези изгубени дни има още нещо, цвете — промълви той и нежно я целуна по устните. — Там е моментът, в който си ме видяла, познала си ме, обърнала си се към мен.

Той я целуна още веднъж, този път по-дълбоко.

— Рейф...

— Не — тихо каза той. — Казах ти повече, отколкото би ми позволил добрият доктор. Но си помислих, че може би ще ти помогне, ако знаеш, че още нещо, освен ужасът, е погребано в онези шест липсващи дни.

ГЛАВА 12

Настъпи дълга тишина, нарушава единствено от бученето на далечния водопад.

Изречението на Рейф говореше ясно, че би било излишно да му задава въпроси. Лицето му беше толкова чуждо, както и когато разказваше как е повел хората си към ада.

Но все пак тя се ядосваше, че Рейф знае нещо относно нейните шест изгубени дни, но не иска да ѝ каже.

— Защо? — обади се най-накрая тя. — Защо не искаш да ми помогнеш?

— Ти не си знаела, че Джак е мъртъв. Хората са ти го казали. Колко ти е помогнало това?

Алана се взираше в очите му.

— Но... — започна тя.

— Но нищо — прекъсна я той равно. — Като разбра, че Джак е мъртъв, това помогна ли ти да си спомниш нещо?

Алана стисна юмруци.

— Не — отвърна.

— А като се събуди в онази болница, насинена и окървавена, това помогна ли ти да си спомниш нещо?

Мълчание, после едно глухо:

— Не.

— А помогна ли ти това, че четеше за Джак във всеки вестник?

— Как разбра? — прошепна тя.

— В известен смисъл ти много приличаш на мен — каза просто той.

— Но ако ти ми кажеш онова, което знаеш, това ще ми помогне да разгранича действителността от кошмара.

— Лекарите не смятат така. Страхуват се, че бих могъл да ти кажа нещо, което не искаш да знаеш.

— Какво?

— Бих могъл да ти кажа, че кошмарите ти са фрагменти от истината.

Скали, лед и вятър, нещо я вдига, захвърля я в мрака. Тя пада, а долу я чакат скалите, чакат да я разкъсат, омразата да я разкъса.

Алана въздъхна и пребледня. Прегърна се, усетила как студът на кошмарите ѝ я обзема и истината я смразява. Затвори очи, сякаш така би могла да прогони кошмара.

Тогаваше се запита дали ако спомените са това, което съзнанието ѝ не иска да приеме, истината я преследва чрез кошмарите ѝ, истината ѝ казва: „Спомни си за мен.“

Рейф посегна към нея. Искаше да я прегърне и да я утеши.

Когато ръцете му я докоснаха, тя изохка и трепна.

Рейф веднага се отдръпна, но от усилието да се сдържа мускулите на долната му челюст се стегнаха. Погледна бледата кожа на Алана, черните ѝ мигли, устните, изваяни за усмивки, но разтегнати в тънка линия от страха, пулса на шията ѝ, биещ прекалено бързо.

Проклинайки наум, Рейф затвори очи. Докторите бяха прави. Нямаше да помогне с нищо, ако ѝ каже.

Дори още по-зле, би могъл да ѝ навреди.

В началото Рейф се страхуваше, че Алана ще си спомни прекалено бързо, преди да е успял да спечели отново любовта ѝ. А сега се страхуваше, че тя няма да си спомни достатъчно скоро, че ще изгуби вяра в себе си и това ще я разбие.

Но въпреки това Рейф не можеше да ѝ върне паметта, колкото и да му се искаше. Горчивината на тази мисъл направи бръчките покрай устата му по-дълбоки, по-сурови.

— Ако ти кажа всичко, което знам за онези шест дни, и ти ще спреш да се вцепеняваш, когато те докосвам, ще се кача на Броукън Маунтин и ще извикам истината — каза Рейф. Гласът му звучеше малко грубо от потиснатите чувства.

Алана не отговори нищо.

— За Бога, нима не ти е ясно, че бих направил всичко, за да те прегърна отново? — прошепна Рейф. — Толкова много те искам.

Искам да те прегърна, да те утеша, да те обичам... а не мога. Всичко, което мога, е само да те наранявам отново и отново.

Ръцете му се свиха в юмруци. С бързо движение той се претърколи с гръб към Алана.

— Сякаш съм отново в Централна Америка — каза дрезгаво той, — само че е по-лошо, защото този път водя теб към ада и всяка стъпка, която правя, е съпроводена със знанието, че няма друг начин, зная го и се мразя. — Той се изсмя. — Исусе, не те обвинявам, че се свиваш всеки път, когато те докосна.

Чувството в гласа му извади Алана от дълбините на кошмара ѝ така, както нищо друго не би могло да го стори. Тя знаеше какво е да се чувстваш объркан и безпомощен, да се мразиш, да се чувстваш така, сякаш всичко, което правиш, само стяга възела още повече.

Мисълта, че Рейф се чувства така заради нея, я изпълни с болка. Само през днешния ден Рейф ѝ бе дал толкова много, смях и защита, търпение и компания, страст и най-вече — разбиране.

Тя може и да се упрекваше, че е слаба, може и да се ядосваше и да се отвращаваше от себе си... но Рейф не изпитваше подобни чувства.

Когато тя започваше да се мрази, той ѝ говореше за силата, за слабостта и за оцеляването, за мъчението и повратната точка, през която минава всеки човек. Бе ѝ разказал за своето време, прекарано в ада, и така я измъкна от дълбочините на собственото ѝ отвращение към самата нея.

Рейф ѝ бе дал надежда тогава, когато единственото, което имаше, беше кошмарът.

А тя се отдръпваше, когато той я докоснеше.

— Рафаел — прошепна тя и докосна ръката му.

Той не отговори.

Тя застана на колене и се надвеси над него, галейки с косите си врата му. Повтаряше името му отново и отново, една бавна молитва, която почти се превърна в песен.

Ръката ѝ се премести надолу, опитвайки се да отпусне напрегнатите мускули на раменете и гърба му. Тъмният памук на тениската му ѝ се струваше като кадифе. Започна да масажирва скованата плът отдолу. Изпитваше толкова приятно усещане, като го докосваше — топлина и сила.

С въздишка Алана се наведе и докосна с устни тъмната линия, откъдето започваше косата му. Тилът му беше топъл и напрегнат, изкушавайки езика ѝ да вкуси и проследи всеки напрегнат мускул, всяка жила.

Целуваше го леко, бавно, докато не се предаде на изкушението да докосне кожата му с езика си. Имаше вкус на сол и на мъж.

Зъбите ѝ стиснаха леко. Той помръдна главата и раменете си бавно, увеличавайки натиска на зъбите ѝ върху плътта си. Ръката ѝ се плъзна по мускулите на гърба му.

Прииска ѝ се да докосне и да се наслади на повече. Пръстите ѝ се забиха в скованите мускули под ръката ѝ, докато зъбите ѝ опитваха мъжката сила на раменете му.

Рейф се надигна към докосването ѝ като гладна котка.

Искреността на отговора му предизвика същото желание у Алана, желание, което само Рейф бе предизвиквал у нея. Искаше да легне до него, да прилепи тялото си към неговото, да усети страстта му да я обгръща така, както нейната обгръщаше него.

Но дори когато огънят я изгаряше, разтапяше я, Алана знаеше, че ако Рейф склучи ръце около нея, тя ще се вцепени. И така щеше жестоко да го нарани. А после отново щеше да се намрази.

— О, Рейф. — Гласът ѝ се пречупи. — Какво ще правим?

— Това, което правим в този момент, ми се струва прекрасно.

— Но аз се страхувам, че ще се вцепеня.

Гласът ѝ трепереше от страх и гняв към самата нея.

— Страхуваш ли се, когато ме докосваш? — попита Рейф.

Алана издаде някакъв странен звук, който би могъл да бъде и смях.

— Когато те докосвам, Рейф, все едно пея. Само че е по-хубаво.

Тя чу въздишката му и усети тръпката, преминала през тялото му.

— Тогава докосвай ме толкова, колкото ти се иска — каза просто той.

— Това не е честно спрямо теб.

Гърбът му се раздвижи под ръката ѝ, подтикваше я да го изследва, казваше ѝ по-ясно, отколкото думите, че той иска да бъде докосван от нея.

— Спомняш ли си, когато беше на деветнайсет? — попита той.

Ръката ѝ се поколеба, после се плъзна нагоре към косата му. Пръстите ѝ нетърпеливо търсеха топлината му под гъстите копринени кичури.

— Да — прошепна тя. — Спомням си.

— Тогава не възразяваше.

— Тогава не знаех какво ти причинявам. Не съвсем. Девствениците могат да са много жестоки.

— Аз оплаквах ли се? — попита Рейф. Смехът и спомените се долавяха в думите му.

— Не — отвърна тихо тя.

— Искрах ли повече от това, което беше готова да ми дадеш?

— Не. Никога, Рафаел.

— И няма да го направя.

Рейф се претърколи по гръб и я погледна с очи, ясни като кехлибари, озарени от чувства и желание.

— Вярваш ли ми? — попита я.

— Да.

— Тогава докосвай ме.

— Въпреки че не мога да... — Гласът ѝ изневери.

— Да — отвърна Рейф бързо, почти яростно. — Колкото искаш. Всичко. Нищо. Мечтаех за теб толкова отдавна, толкова дълго. Докосвай ме, цвете.

Ръцете ѝ колебливо се надигнаха, за да докоснат лицето му. Устните ѝ се допряха до неговите, докато пръстите ѝ отново потърсиха копринените дълбини на косата му. Тя въздъхна, дъхът ѝ се сля с неговия и тя отново усети топлината на устата му. Издаде някакъв гърлен звук, пропит от удоволствие, когато го вкуси с език.

Забравени усещания се надигнаха, събудиха се. Целувката се задълбочи в безкрайно чувствено свързване, докато те се отдаваха един на друг, мислейки само един за друг.

Най-после Алана вдигна устните си и го погледна с очи, които си спомняха страстта.

— Първия път, когато ме целуна така — прошепна, — си помислих, че ще изгубя съзнание. И сега бих могла да припадна.

— Страхуваш ли се? — попита я тихо Рейф, наблюдавайки я със замъглен поглед.

Тя се усмихна бавно и поклати глава.

— С теб не съществува опасност от падане. С теб съм безтегловна.

Тя се наведе и отново го целуна, наслаждавайки се на всеки миг, на всяка промяна в натиска на език в език, на топлината и на удоволствието от устните му, слети с нейните.

Ръцете ѝ се измъкнаха от косата му, галейки го с нежни движения на пръстите. Едната ѝ ръка се уви около врата му точно под ухото, а другата — надолу по ръката, само за да се върне, когато пръстите ѝ потърсиха топлината на кожата му под късия ръкав на тениската.

Тя го галеше, шепнеше неразбираеми думи, когато усещаше как мускулите му се свиват под докосването ѝ. Ръката ѝ се плъзна по високо и дланта ѝ погали рамото под меката тениска. Рейф се надигна под милувката ѝ, разкриващ колко много му харесва това.

Когато устните на Алана се отделиха от неговите и тя започна да си играе с мустаците му, с шията му и най-накрая — деликатно — с ухото му, от гърлото му се надигна дълбок звук. Тя му отвърна, като проследяваше извивката на ухото му с устни, галеше го с бавни, изучаващи движения на езика, които го накараха да се задъха.

— Спомням си как треперех първия път, когато направи това с мен — прошепна Алана. Топлият ѝ дъх опари кожата му. — А ти спомняш ли си?

— Да — отвърна дрезгаво той. — Цялата настръхна.

— Като теб сега.

— Като мен сега.

Езикът ѝ докосна шията му точно когато зъбите ѝ се забиха в кожата му. Рейф премести главата си, подканяйки я да го ухапе по силно.

Той я бе галил така, когато бурята ги принуди да се усамотят в ранчото Броукън Маунтин. Захапването му предизвикваше съвсем лека болка, но я изпълваше с удоволствие, от което ѝ омекнаха коленете.

Алана продължи милувката с устни надолу по врата му, докато зъбите ѝ не стигнаха до тениската. Ръцете ѝ се спуснаха надолу по гърдите му към топлата ивица кожа там, където блузата се бе измъкнала от дънките.

Когато пръстите ѝ докоснаха голата кожа, Рейф се задъха. Той се попремести и ръцете му се раздвижиха.

Алана чакаше, вцепенена, да я прегърне.

— Всичко е наред — каза тихо Рейф. — Виждаш ли? Никакви ръце.

И това беше самата истина. Рейф се бе размърдал, но само за да пъхне ръцете под главата си, здраво преплел пръсти, борейки се с изкушението да я докосне така, както тя докосваше него.

Алана се усмихна и се отпусна.

— Това означава ли, че аз мога да продължа да те докосвам? — попита тя.

Той се усмихна леко и връхчето на езика му се показва между устните.

— А ти как мислиш? — попита с дълбок глас.

Одобрителният поглед на Алана обходи цялото му тяло — от гъстата му коса, надолу по цялата му дължина.

— Мисля — каза тя, — че е истинско чудо, че не съм те докосвала, докато станах на двайсет.

— А пък аз си мислех, че съм единственият, който заслужава медал.

— Това може би е вярно — призна Алана. Очите ѝ блестяха, озарени от спомените за онази буря и леглото в къщата. — Не съм знаела какво изпускам. А ти си знаел.

— Не съвсем — каза тихо Рейф. — Ти беше уникална, сладка и дива, щедра като лятото. Ти ми се отдаде толкова пълно, че ме накара да разбера, че никога не съм правил любов с жена преди теб. Не съвсем. И никога не съм правил любов оттогава. Не съвсем.

— Рафаел — каза глухо Алана. Тази единствена дума беше изпълнена с удоволствие, болка и съжаление.

— Не те моля за нищо. Знам, че не си готова отново да ми се отдадеш. Но това не означава, че съм забравил какво беше между нас двамата някога... И как ще бъде отново. — Но не сега, не веднага — добави той едновременно със съжаление и сигурност в гласа. — Не очаквам това да стане сега. Достатъчно е, че ме докосваш, че си тук с мен, че си жива.

Алана усети топлината на кожата му под пръстите си, изкусителната, копринена линия от къдрави косъмчета под пъпа му и рязкото движение надялото му, когато пръстите ѝ се пъхнаха под

тениската. Проследи дългите мускули на тялото му от кръста до ребрата му.

Със затворени очи, усмихната, Алана се наслаждаваше на силата му и на леките движения на плътта му под дланта ѝ. Пръстите ѝ се вмъкнаха в косъмчетата на гърдите му, оживели от докосването до тялото му.

А Рейф я наблюдаваше, желаше я.

Без да се замисля, Алана дръпна тениската му нагоре и чак когато я нави до подмишниците му, осъзна какво прави.

— Съжалявам — каза накъсано тя, все още със затворени очи. — Не помислих.

— А аз — да.

Гласът му беше дълбок, галещ.

— Какво си помисли? — прошепна тя. — Че съм истинска досада ли?

— Отвори очи и ще ти кажа.

Думите му бяха нежни като милувка, която я накара да потрепери.

Отвори бавно очи и видя ръцете си върху гърдите му, изненадващо бели на фона на почти черните косми по гърдите му. Пръстите ѝ се извиха и ноктите ѝ се забиха в плътта му.

— Какво си мислиш? — попита тя, гледайки го в очите, докато ноктите ѝ се движеха с леки, чувствени движения.

— Мислех си за първия път, когато правихме любов. Когато разкопчах ризата си, ти ме погледна така, сякаш никога преди не беше виждала мъж, но аз знаех прекрасно, че си отрасла с трима братя. А сега — добави по-тихо, — ме гледаш по същия начин.

— Нима?

— Искаш ли да свалиш тениската ми? — попита я Рейф, впил поглед в очите ѝ.

— Да.

Алана се наведе, за да го целуне по устните. Харесваше ѝ да го усеща — силен и сладък, да отговаря на неговата топлина със своята. Почувства как устните му се усмихват под нейните, после езикът му се плъзна закачливо и тя се усмихна в отговор.

— Тогава какво чакаш? Свали я.

Докато говореше, той протегна ръцете си над главата.

Тя плъзна длани по тялото му, избутвайки тениската му нагоре по гърдите, над главата и ръцете му, докато блузата падна встрани, забравена. Тя си пое дълбоко въздух, после го изпусна в дълга въздишка, а дланите ѝ се движеха свободно. Той изстена глухо, когато отново пъхна ръцете си под главата.

За миг Алана се поколеба, но тогава тялото му се изви чувствено, молейки да бъде погалено. Тя прошепна името му, когато се наведе и го целуна. Изгаряше от желание да усети езика му, преплетен с нейния. Дланите ѝ бавно галеха гърдите му, милваха го, наслаждаваха му се. Когато ноктите ѝ нежно докоснаха зърната на гърдите му, той потрепери. Пръстите ѝ продължиха да го галят, после дръпнаха леко малките, твърди пъпки. Езикът му се движеше чувствено в устата ѝ. Зави ѝ се свят.

Алана се премести и потърси силните контури на раменете му, вкусваше го, захапваше го, целуваше го, докато устните ѝ се плъзнаха надолу и откриха твърдите мъжки зърна. Зъбите ѝ се склучиха леко около едното. Тя усети напрежението му, почувства как тялото му потреперва.

Спомените препускаха в главата ѝ, изгаряха я.

— Смешно — промълви тя, търкайки бузата си в гърдите му, — никога не съм те смятала за наистина силен преди онази буря и първия път, когато правихме любов.

Рейф се усмихна, въпреки че пръстите му бяха толкова силно преплетени, че чак ръцете го боляха.

— Смятала си ме за слабак, нали? — Гласът му беше тих, но почти груб, изпълнен с желание и със смях едновременно.

— Слабак?

Алана се изсмя, преди да обърне глава и да започне да гали дългите мускули на тялото му с буза и ръка.

— Не. Но татко беше метър и деветдесет и пет, а братята ми надвишаваха метър и осемдесет на дванайсетгодишна възраст.

— И какво те привлече в такъв дребосък като мен?

Въпросът му бе задавен от стенание, когато връхчето на езика ѝ подразни пъпа му.

— Отначало бяха очите ти — каза тя. Гласът ѝ звучеше някак замаяно, докато галеше стегнатите мускули на корема му. — Като на кугуар, ясни като кехлибар и доста диви.

— И това те накара да пожелаеш да ме опитомиш?

— Не. Това ме накара да пожелаая да подивея с теб.

Рейф стискаше ръцете си, докато пръстите му изтръпнаха. Опита се да каже нещо, но ръката на Алана се бе плъзнала от корема му надолу по силните му бедра. Рейф не можеше да мисли за нищо друго, освен за докосването ѝ и за жестоката болка на желанието, нараснало толкова близо до ръката ѝ.

— Но тогава не го знаех — продължи Алана, мачкайки силните мускули, които се движеха под пръстите ѝ. — Не бих могла да го обясня с толкова много думи. Знаех само, че усещах някакво смешно, тръпнещо чувство вътре в мен всеки път, когато ме погледнеш по един особен начин.

— Какъв начин?

Рейф се стараеше да говори спокойно, въпреки желанието, което пулсираше в кръвта му.

— Начинът, по който ме гледаше, когато съблече мократа ми блуза и я закачи да съхне пред огнището. — Дъхът ѝ беше като топла милувка върху голата кожа на корема му. — Начинът, по който ме гледаше, когато свали онзи подгизнал дантелен сутиен — прошепна тя. — А после ме гали, докато повече не можех да се сдържам. Помниш ли?

— Господи, да. — Рейф затвори очи. — Ти беше боса. Дънките ти бяха черни и мокри и очертаваха прекрасните ти крака и ханша ти... Знаеше ли, че ръцете ми трепереха, когато събличах блузата ти?

— Да — прошепна тя и стисна за миг кожата на бедрото му. — Аз също треперех.

— Беше ти студено.

— Така ли? — Тя отново се върна на пъпа му и леко ухапа. — Изгарях, когато ме докосваше. Ръцете ти бяха толкова топли върху кожата ми.

— Нямах намерение да те събличам. Не и в началото. Но когато започнах, вече не можех да спра. Ти беше толкова красива, облечена само в светлината на огъня. Не можех да спра да те гледам, да те докосвам.

— Аз и не исках да спиращ. Чувствах се като най-изключителната жена, която се е раждала някога, когато ме гледаше, когато ме целуваше, когато ме докосваше. А тялото ти ме омагьосваше.

Алана проследи с език ивицата кожа точно над колана на дънките му. Ръката ѝ галеше бедрото му, наслаждаваше се на силата му, спомняше си.

— Когато най-накрая те докоснах — каза тя, — всичките ти мускули се напрягнаха. Усещането беше като за топла стомана под ръцете ми. Сега е същото.

— Алана.

Каза го, без да иска, думата се изтръгна от него, когато усети ръката ѝ върху члена си.

— Тогава разбрах колко си силен — шепнеше Алана. — Вдигна ме на ръце, после ме плъзна бавно, съвсем бавно по тялото си. Толкова силен и същевременно толкова нежен. С очи на планинска котка и ръце на поет.

Устните ѝ галеха кожата му, докато пръстите ѝ разкопчаваха дънките и търсеха мъжествеността му под дрехите. И я откриха. Тя се задъха.

— А всичко останало — толкова мъжествено — довърши глухо тя.

Потърка бузата си в корема на Рейф, после обърна устните си към кожата му и го целуна бързо, пламенно.

— Алана — прошепна дрезгаво Рейф, докато се движеше несъзнателно, чувствено в ръката ѝ. — Не мога да понеса повече.

— Тогава недей — каза просто тя.

Тя плъзна едната си ръка по напрягнатите мускули на неговата. Усещаше мъглата от страст и въздържание, увиснала над тялото му.

— Ти ми даде толкова много — каза тя. — Нека и аз ти дам нещо в замяна. Не е това, което и двамата искаме, но е всичко, което мога да ти дам сега.

Рейф затвори очи за миг. Знаеше, че ако я погледне, няма да успее повече да задържи пръстите си, заключени под главата.

Ръката ѝ отново се раздвижи. Във вените му избухна огън, събра се под ръката ѝ и той се заизвива под сладката болка на докосването ѝ. Изстена гласно, дъхът му изсъска през стиснатите зъби.

— О, Господи... Недей!

— Рафаел, не мога да ти се отдам сега, но ти можеш да ми се отдадеш. Моля те, отдай ми се. Нека знам, че съм успяла да ти дам малко удоволствие. Имам нужда от това.

Гласът ѝ беше дрезгав и настоятелен, докато търкаше бузата си в горещите му гърди.

Рейф отвори очи, които пламтяха.

— Погледни ме — каза ѝ.

Алана вдигна глава. Той видя безмълвната молба в тъмните ѝ очи, видя огъня и удоволствието, което предизвикваше всяко движение на ръката ѝ, и разбра, че е била напълно открoвена с него.

Той бавно отпусна пръстите си, но измъкна само едната си ръка, и то за да ѝ я подаде. Когато устните ѝ се притиснаха в дланта му, той я дръпна и устните ѝ намериха неговите. Това, което започна като леко докосване, се задълбочаваше с всеки миг, докато се превърна в целувка на разтърсващо желание и чувственост.

И тогава той ѝ се отдаде така свободно и щедро, както тя му се бе отдала преди четири години, в една къща, стопляна от огъня и любовта.

ГЛАВА 13

Алана извади втория ароматен ябълков пай от фурната. Усмихна се на себе си, докато го слагаше да изстине върху дървения плот. Чувстваше се в учудваща хармония със самата себе си, а отдавна не бе изпитвала подобно чувство. Музикални ноти се промъкваха в ума ѝ, последвани от стихове, които все още не бяха изкристализирали в песни.

— Какъв е този прекрасен аромат? — попита Джанис от вратата.

— Пай — отвърна Алана и се усмихна през рамо на високата, елегантна жена.

— Чудо!

Алана отново се усмихна.

— Всъщност са само сушени ябълки, захар и подправки.

— В тази пустош, на тази печка, тези пайове са си чудо — каза Джанис. Погледна я със сините си очи, които не изпускаха нищо. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Всичко е под контрол, но благодаря ти, все пак.

Джанис се усмихна.

— Сигурно усещането е страхотно.

— Кое?

— Всичко да бъде под контрол.

Алана, изглежда, се смути за миг, после бавно кимна.

Така беше. Откак се събуди в болницата, се чувстваше така, сякаш животът ѝ е извън контрола ѝ, сякаш е жертва, а не обикновен човек. Страхът бе унищожил самоуважението ѝ и вярата в себе си.

Но днес тя разговаря и се смя с Рейф. Днес бе направила първите си крачки в преодоляването на страха си от високото. Днес бе разбрала, че Рейф я уважава и обича въпреки амнезията ѝ и неоснователните ѝ страхове.

Рейф я бе приел такава, каквата е — несвършена — и след това ѝ се отдаде, вместо да иска тя да му се отдаде.

— Да — тихо каза Алана. — Усещането е невероятно хубаво.

Очите на Джанис се присвиха замислено за момент, но Алана не забеляза.

— Радвам се за теб — каза Джанис и в гласа ѝ наистина прозвуча радост.

Алана вдигна бързо поглед. За първи път забелязваше съчувствието на другата жена.

— Рейф ти е казал за съпруга ми, нали? — попита тя.

Джанис се поколеба, докато прозорливите ѝ сини очи преценяваха очевидните чувства, изписани върху лицето на Алана.

— Не му се сърди — каза най-накрая Джанис. — Рейф просто искаше да се увери, че Стан и аз няма да те нараним, без да искаме.

Алана се намръщи и избърса ръце в огромната си бяла престилка.

— Не е честно да искам от вас да вървите на пръсти само за да не се разстройвам — каза тя. — Тази екскурзия е за ваше удоволствие, не за мое.

Джанис се усмихна.

— Не се тревожи. Прекарваме чудесно.

Алана я погледна със скептичните си черни очи.

— Ъ-хъ. Разбира се... когато аз не крещя на Стан и не крада водача ви.

— Стан е голямо момче — каза сухо Джанис. — А що се отнася до Рейф, той ни показва водата и това ни беше достатъчно. Освен това той чисти пъстървата заради нас, а ти правиш страхотни ябълкови пайове. Какво повече можем да искаме?

Усмихнатата, Алана поклати глава и се предаде.

— Вие двамата сте много специални клиенти — каза тя. — Ако следващите ни гости са наполовина толкова лесни, колкото вие, Боб ще си помисли, че е умрял и е отишъл в рая. Повечето търсачи на подобни усещания не могат да слязат по хълма, ако нямат карта и подробни инструкции.

От съседната стая се чу шум, сякаш някой бързо отваря и затваря вратичка на шкаф.

— Хей, сестричке — провикна се Боб от трапезарията, — къде оставих чиниите, след като ги измих снощи?

Джанис и Алана се спогледаха и избухнаха в смях. Боб пъкна глава във вратата.

— Какво е толкова смешно?

— Няма да разбереш — отвърна Алана. — Но всичко е наред. Обичам те, така или иначе.

Тя се надигна на пръсти и го дари с една бърза целувка по бузата.

Изненаданото му изражение бързо се смени с доволно. Той понечи да прегърне сестра си в отговор, но се опомни навреме и спря. Потупа я по рамото с неочаквана нежност и докосна с тъпия си показалец върха на носа ѝ.

— Изглеждаш по-добре, сестричке. Рейф беше прав. Трябваше да се върнеш вкъщи.

Боб поклати глава и се усмихна, поглеждайки Алана някак смутено.

— Какво?

— Как, все пак, си успяла да се смалиш толкова?

— Ти си пораснал.

Той се усмихна.

— Да, май че е така. Защо не отидеш да се преоблечеш? Аз ще приготвя картофите и ще сложа масата.

Алана премига, изненадана от предложението. После премига отново — няколко пъти — за да преглътне внезапно появилите се сълзи. Боб се грижеше за нея така, както се грижеше за Мери.

— Благодаря — каза глухо тя. — Много ще се радвам да го направиш.

Тя си взе един бърз душ, после се качи в спалнята си, загърната в огромния хавлиен халат на Боб, който бе намерила, закачен зад вратата на банята. Застана пред гардероба и се опита да си избере нещо от огромното количество дрехи, които донесе брат ѝ.

След необичайно дълго време тя се спря на тежък копринен панталон с цвят на шоколад. Блузата беше с дълъг ръкав, а гънките и материята ѝ бяха в рязък контраст с деловата извивка на деколтето.

Алана започна машинално да закопчава блузата така, че верижката, която винаги носеше, да остане скрита. Изведнъж спря, осъзнала, че вече не е нужно да крие годежния подарък на Рейф. Вече нямаше да има значение, ако я попитат за необичайния дизайн на верижката.

Джак беше мъртъв.

Вече не беше необходимо да крие факта, че едната половина на идеалната двойка на страната носи подаръка на друг мъж до сърцето си.

Алана разтвори яката. Елегантният символ на безкрайността се движеше и проблясваше с всяко движение на главата ѝ. Тя го докосна с пръст и усети как спокойствието ѝ се увеличава още малко, как прави още една крачка по пътя на възвръщането на силата си.

За първи път, откак се събуди в болницата, тя започна да вярва, че не само ще оцелее, но отново ще бъде способна да обича.

Дори и ако кошмарите ѝ бяха истински.

— Алана? — долетя гласът на Рейф от подножието на стръмната стълба. — Готова ли си?

— Почти — прошепна тя толкова тихо, че Рейф не я чу. — Почти.

Забърза надолу, наистина огладняла за първи път след шестте липсващи дни. Високопланинският въздух оказваше вълшебно въздействие върху апетита ѝ.

Така беше и с всички останали. Дори и след вечерята от пъстърва, картофи, зелен боб и бисквити, всеки намери място за парче пай.

Рейф разреза и сервира топлия ябълков пай, съпроводен от акомпанимента на добродушни оплаквания относно това, кой получава или не най-голямото парче. Боб и Стан си размениха парчетата няколко пъти, преди Рейф да се предаде и да постави последното останало парче пай между двамата.

Усмихнат, Рейф гледаше как Алана омига голямото парче, което ѝ бе отрязал. Когато отметна глава назад, въздъхна и каза, че е прекалено преяла, за да се движи, той забеляза златния блясък във вдлъбнатината на шията ѝ.

С мазолестия си пръст проследи верижката и символа.

— Още я носиш — каза тихо.

— Никога не съм я сваляла, откак ми я подари.

Очите му се втренчиха в нея.

— Дори и след като върнах писмото ти? — попита той, търсейки погледа ѝ.

— Никога. Това беше всичко, което ми бе останало от теб.

Пръстът му погали шията ѝ.

— Ще ми се да сме сами — прошепна. — Много бих искал да те целуна. Много пъти. На много места. А ти искаш ли, цвете?

Лицето ѝ порозовя леко. Тя се усмихна и се потърка в пръста му.

— Да — промълви. — Искам.

Тогава Алана погледна към другия край на масата и видя, че Стан я наблюдава внимателно. Очите му бяха толкова сини, че чак изглеждаха черни, русата му коса блестеше под слънчевия лъч, който влизаше през прозореца и падаше върху широките му рамене. Тя бързо извърна поглед. Все още не можеше да свикне с дразнещата физическа прилика на Стан с Джек Рийвс.

Когато Стан попита Рейф за някаква муха, Алана се обърна към Джанис и ѝ зададе първия хрумнал ѝ въпрос:

— Някак си не се вместиш в представите ми за туристически агент. Как избра тази кариера?

Внезапно настъпи тишина, после мъжете продължиха разговора си.

Алана погледна към Рейф, питайки се дали не е направила нещо нередно.

Рейф не ѝ обърна внимание, очевидно погълнат от разговора си със Стан.

— Съжалявам — каза Алана на Джанис. — Да не би да не трябваше да задавам този въпрос?

Усмивката на Джанис беше малко крива, докато поглеждаше косо към Рейф.

— Бих казала, че трябваше точно него да зададеш — каза тя.

Рейф вдигна рязко поглед, но не каза нищо.

— Някога бях психиатър — обясни Джанис. — След десет години практика се отказах. Толкова много проблеми, а толкова малко решения.

Гласът ѝ беше спокоен, но очите ѝ бяха присвити, забулени от спомени, които все още успяваха да ѝ причинят болка.

Алана си помисли за това, което се бе случило с Рейф, с нея, с Джек. Толкова много проблеми, толкова малко решения.

— Затова започнах да работя като един много специален туристически агент — продължи Джанис. — Осигурявам на хората такава ваканция, която ще подхожда най-добре на представите им за почивка.

Алана искаше да ѝ зададе още въпроси. Изведнъж бе изпълнена с любопитство за миналото на Джанис, за натиска, който я бе принудил да промени професията си.

И за Рейф, който познаваше Джанис отпреди.

— Искаш ли да чуеш какво се случи? — попита я Джанис.

— Ако нямаш нищо против.

Джанис и Рейф си размениха бърз поглед. Той повдигна леко тъмните си вежди, после сви рамене.

Джанис отново се обърна към Алана.

— Работех за правителството, като Рейф.

Въпреки че говореше тихо, при първите ѝ думи разговорът между Рейф и Стан замря.

Стан изгледа строго Джанис, после се обърна въпросително към Рейф, но той не му обърна внимание.

Стан явно имаше намерение да каже нещо, когато един жест на Рейф го накара да спре.

— Мъже и жени, които работят при невъзможни условия — казваше спокойно Джанис, — често имат проблеми със самите себе си. Ако нещо се обърка и загинат хора или ако нищо не се обърка, но така или иначе загинат хора, този, който отговаря за тях, трябва да живее с чувството за вина.

Алана погледна към Рейф. Погледът му беше неразгадаем.

— Ключовата дума е да отговаря — продължи Джанис. — Това са интелигентни хора, на които не им е безразлично за света. Те са актьорите, не публиката. Те контролират себе си и живота. — Джанис се усмихна кисело и отпи от кафето си. — Поне — добави тихо тя — си мислят, че ги контролират. А после всичко се проваля и те остават като ударени от гръм. Моята работа беше да им обяснявам, че не са ударени от гръм, а от реалността.

Стан издаде някакъв звук, който можеше да се вземе и за протест, и за смях. Когато Джанис го погледна, той ѝ намигна. Усмивката, която му отправи тя, беше едновременно нежна и чувствена.

Алана усети вълните от обич и уважение, които течаха между двамата.

— Хората са различни — каза Джанис, като отново се обърна към Алана, — но онези, с които си имах работа, можеха да се разделят

на три категории. Към първата спадаха онези, които не можеха да се справят с непредсказуемата, непрощаваща действителност и просто се пречупваха.

Алана погледна към парчето пай, останало в чинията ѝ, и се запита дали и тя не е от тези, които не могат да се справят.

— Във втората категория влизаха онези, които оцеляваха, задушавайки чувствата си за неадекватност, объркване и страх. Те правят точно това, на което са били обучени, и го правят великолепно.

Алана погледна към Рейф. Той я наблюдаваше и докосна за миг златния символ на безкрайността на шията ѝ.

— Третата категория — продължаваше Джанис — се състоеше от хора, които имаха толкова малко въображение и толкова силна вяра в „правилата“, че притежаваха онова недосегаемо спокойствие, което религията дава на някои хора.

— Сигурно е прекрасно — каза Алана.

— Нямам представа — обади се Рейф.

Джанис взе чашата си, въздъхна и я остави на масата, без да отпие от кафето си.

— Хората от първата категория, онези, които не могат да се справят, не издържат дълго като оперативни работници — каза тя. — Третият тип — онези, които следват правилата — се справят много зле с работата, която често е изменчива и непредсказуема. Обикновено ги оставяхме да работят в офисите.

— А втората? — попита Алана уж Джанис, но гледаше към Рейф.

— Те вършеха огромната част от работата — отговори Джанис. — Те бяха онези, които оцеляваха, хората, които свършваха работата, независимо какво им струва това.

Бръчките от двете страни на устните на Рейф станаха по-дълбоки.

— За нещастие — продължи Джанис, хвърляйки му бърз поглед, — рано или късно те плащат огромна психическа цена, случайностите на действителността им се изпречват, а също и фактът, че Супермен съществува само в детските книжки.

Алана докосна ъгълчето на устните на Рейф толкова леко, колкото той бе докоснал верижката ѝ. Той се обърна и целуна леко връхчето на пръста ѝ.

— Смъртните допускат грешки — продължи тихо Джанис. — Ако, след като мине кризата, хората от втората категория не могат да се справят с чувството си за слабост, не могат да приемат, че всичко, което може да направи човек, е най-доброто... е, тогава те започват да се мразят. Ако не приемат факта, че могат да се страхуват, да бъдат наранени, дори да бъдат пречупени и все още да са добри, смели човешки същества, тогава те се пречупват.

Ръката на Алана затрепери. Рейф я хвана, целуна дланта ѝ и я пусна.

— Моята работа беше да помагам на тези хора да приемат, че съществува някакъв предел, че са живи същества. Трябваше да им помогна да се приемат. — Джанис се взираше някъде през масата, виждайки нещо от миналото си. — Защото, ако не успееш да приемат, че са хора, аз ги губех. Аз... ги... губех.

Ръката ѝ, свита в юмрук, тихо почукваше по масата при всяка дума.

Алана импулсивно сложи ръка върху нейната.

— Не е била твоя вината — каза бързо тя. — Не си можела да отвориш сърцата им и да ги накараш да повярват в собствената си значимост. Единственото, което си можела да направиш, е да бъдеш съпричастна, а ти си била.

Джанис я гледа дълго, после устните ѝ се разтеглиха в тъжна усмивка.

— Но когато ги обичаш и ги изгубиш — каза тя, — боли ужасно. Не след дълго тези случаи станаха прекалено много и аз се отказах.

Алана погледна бързо към Рейф, питайки се дали и той не е бил един от „прекалено многото“ за Джанис.

— Направила си всичко, което е било възможно — каза тихо Рейф.

— Както и ти. — Сините ѝ очи го преценяваха. — Ти смяташе ли, че това е достатъчно?

— Не — отвърна той, отговаряйки на погледа ѝ, без да мигне. — Но се научих да живея с това. Най-после.

Джанис се усмихна леко.

— Това е добре за теб, Рейф Уинтър. Много добре. Не беше лесна работа, нали? — Джанис се обърна и погледна Алана. — На най-силните — каза тихо тя — им е най-трудно. Те изминават най-много

път, преди да стигнат до границите на възможностите си. И тогава започват да се обвиняват. Достигат до едно състояние, в което са във война със самите себе си. Някои преживяват дори и това. Други не успяват.

Алана погледна Рейф. Мисълта, колко голяма е била вероятността да го изгуби завинаги, беше като нож, забит в душата ѝ.

— При силните — продължи Джанис — въпросът е да приемат възможно най-бързо границите на възможностите си. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Съществуват много малко начини да спечелиш една война със самия себе си и безкрайно много — да я загубиш.

За момент настъпи тишина. Джанис остави чашата си и каза бързо:

— Стига толкова за моето минало. Кой ще хване най-голямата риба тази вечер?

— Аз — казаха едновременно Боб и Стан.

Двамата едри мъже се спогледаха, ухилиха се и започнаха да се обзалагат.

Рейф и Джанис си размениха разбиращи погледи и поклатиха глави.

След като Боб и гостите излязоха, Алана стана и започна да прибира масата. Рейф веднага взе чиниите от ръцете ѝ.

— Изглеждаш прекалено елегантно, за да се занимаваш с мръсни чинии — каза той. — Ела да седнеш в кухнята и ми говори.

Алана го погледна невярващо. Беше облечен с черни вълнени панталони и хубава черна риза от толкова фина вълна, че изглеждаше като копринена. Изящната материя му прилягаше като сянка, очертавайки силните линии на ръцете и раменете му.

— Ти също изглеждаш елегантен — каза Алана.

Тя докосна черния плат там, където леко се издуваше на гърдите му. Топлината му премина през ризата в ръката ѝ и ѝ се прииска да притисне дланите си в него, да се сгуши в него като котка до огнището. А после ѝ се прииска просто да го прегърне, да го утеши, да го освободи от болката на миналото.

Алана не се съмняваше, че Рейф е бил от много силните, за които бе говорила Джанис, онези, на които им е било много трудно да приемат границите на възможностите си.

— За какво мислиш? — опита я Рейф. Гласът му беше дълбок, кадифен.

— Че си един от силните.

— Ти също.

Тези думи я стреснаха. Тя не се чувстваше силна. Чувстваше се слаба, безполезна, глупава, криеща се от себе си и от действителността зад стена от амнезия и неоснователни страхове.

Преди да е успяла да го опровергае, Рейф заговори бързо. Гласът му беше уверен.

— Ти си силна, Алана. Била си просто едно дете, когато си сплотила семейството си след смъртта на майка ти. Когато си помислила за мъртъв, си видяла най-добрия си шанс за оцеляване в певческата кариера и си го използвала. А когато е настъпила друга криза, ти си се борила за живота си. Борила си се смело и яростно, като никой друг.

— Тогава защо се страхувам? — прошепна тя.

— Защото това не е било достатъчно — отвърна мрачно Рейф. — Била си смазана от факта, че идеалната жена, също като супермен, не съществува в реалния свят.

— Не съм се смятала за идеалната жена.

— Наистина ли? Кой беше най-силният Бурдет, онзи, при когото идваха всички, когато бяха умрели мечтите му или любимото кученце? Баща ти ли? Не. Минаха години, преди той да се съвземе от смъртта на майка ти. Що се отнася до Джак...

Устните ѝ се изкривиха в тъжна, горчива усмивка.

— Джак беше използвач — каза Рейф. — Ако не е била твоята дисциплина, интелигентността ти, способността ти да вземеш една песен и да я сглобиш по нов, завладяващ начин, Джак никога нямаше да стане известен певец.

— Имаше хубав глас.

— Само с теб, Алана. Знаел го е по-добре от теб. Използвал те е, за да направи света по-удобен за себе си. И се е държал така, сякаш да те използва, е дадено му от Бога право.

Алана затвори очи, чувайки собствените си нежелани мисли от устата на Рейф.

— Аз също го използвах — прошепна тя. — Използвах го, за да оцелея, след като ми казаха, че си загинал.

— Ти ли беше тази, която поиска да се ожените?

Алана поклати глава.

— Просто исках да пея.

— Така каза и Боб. Разказа ми как Джак те е преследвал и накрая ти е казал, че ако не се омъжиш за него, няма да пее с теб.

— Да — прошепна с трепереци устни Алана.

— Джак е знаел какво точно е искал, и е знаел как да го получи. Когато става дума за собственото му удобство, той е бил изключителен егоист.

— Но той не ме искаше, нито като съпруга, нито като жена.

Рейф се изсмя дрезгаво.

— Грещиш, Алана. Ти не си искала него. Имал е певческия ти талант, но не е могъл да има теб. Охолният начин на живот е бил по-важен за Джак от секса, затова е приел условията ти.

— Аз не съм искала да ме желае.

Гласът ѝ беше напрегнат, очите — здраво стиснати, в главата ѝ се въртяха спомени и кошмари. Потрепери, въпреки топлината в стаята, защото отново усети около себе си студения следобед преди бурята... чу части от думи... Джак псува... посяга към нея.

— Мисля... — Гласът ѝ се пречупи, после се върна, толкова дрезгав, че звучеше като чужд. — Мисля, че Джак ме пожела на Броукън Маунтин. Мисля, че се карахме за това.

От верандата се чу смехът на Стан. Той и Боб се боричкаха, за да минат първи през вратата.

Алана се олюля. Очите ѝ се отвориха, почернели от спомените и кошмарите.

— Не — прошепна тя. — О, Господи, не!

ГЛАВА 14

Алана не чу дрънченето на чиниите, когато Рейф ги остави на масата и застана до нея, без да я докосва, готов да я хване, ако изгуби съзнание.

Рейф се страхуваше, че ще стане точно така. Кожата ѝ беше бледа и прозрачна като изящен порцелан. Зениците ѝ бяха толкова разширени, че се виждаше съвсем мъничко кафяво.

— Джак се смееше — прошепна Алана.

Клепачите му трепнаха. Той преглътна думите, които искаше да каже, безполезния вик, който тя не трябваше да си спомня. Не още. Действителността беше жестока.

А Алана изглеждаше толкова крехка и уязвима.

— Езерото беше леденостудено, а Джак ми се смееше — продължи тя. — Дрехите ми, спалният ми чувал, аз... всичко беше подгизнало и толкова студено. Той каза, че мога да спя в неговия спален чувал. Срещу съответната цена. Каза, че ще се радва да ме стопли.

Рейф задиша по-бързо.

Алана не забеляза. Не чуваше нищо, освен миналото, което я преследваше.

— Отначало не му повярвах — каза тя вцепенено. — После се опитах да избягам с коня. Той ме сграбчи за плитките, дръпна ме от седлото и ритна Сид, която побягна по пътеката. Той... той ме удари. Не можех да избягам. Уви плитките ми около ръката си, после продължи да ме удря. Отново и отново.

Изражението на Рейф се промени, разтегнато от омразата в яростна гримаса, лице на мъж, който веднъж е минал през ада като ангел на отмъщението.

Алана не забеляза. Широко отворените ѝ очи бяха забулени от миналото, което бе скрила от себе си, но не достатъчно добре.

Не съвсем.

— Тогава Джак ме завърза и ме повеси от една скала до езерото. Каза, че няма да слезем от планината, докато не променя решението си. „Когато слезем от тази проклетата планина, ще вървиш по петите ми като паленце.“ А после започна да се смее.

Рейф протегна към нея треперещи ръце. Изпитваше едновременно ярост, любов и безпомощност.

Не може да я е докоснал.

— Но Джак не ме желаше — каза сурово Алана. — Просто искаше да ме... да ме пречупи. Мисля, че трябва да ме е мразил.

Очите ѝ бавно се затвориха. Тя издаде някакъв странен звук и закри устата си с ръка.

— Беше толкова студено. Езерото, скалата и нощта. Студено.

Думите бяха приглушени, но Рейф ги чуваше, усещаше ги като удари в лицето си.

Безпомощен.

Рейф проклинаше наум, че Джак Рийвс е умрял бързо, безболезнено, трийсет метра тъмнина и после смъртоносен удар в гранита.

Алана си пое дълбоко въздух. Когато отвори очи, те бяха фокусирани в настоящето. Прокара треперещи пръсти през косата си. Къса коса. Коса, която не би могла да бъде използвана като оръжие срещу нея.

— Затова отрязвах плитките си — каза тя. В гласа ѝ се долавяха едновременно болка и облекчение. — В крайна сметка не съм луда.

— Не. — Гласът на Рейф беше тих, но напрегнат от усилието да съдържа чувствата си. — Не си луда.

— Сигурен ли си? — Тя се опита да се усмихне. — Защото смятам да те накарам да направиш нещо наистина ненормално.

— Каквото и да е.

— Прокарай пръсти през косата ми. Освободи ме от усещането за ръцете на Джак.

Рейф вдигна ръце към главата ѝ, готов да се отдръпне при първия знак на страха. Пъхна нежно пръсти в меката ѝ, къса коса.

Алана бавно притвори очи и се съсредоточи върху усещането за силните пръсти на Рейф в косата си. Тя сведе глава към дланите му, увеличавайки съприкосновението с него.

През тялото ѝ преминаваха тръпки на удоволствие.

— Още — промълви.

Пръстите му се забиха още по-дълбоко в черната коприна, масажирайки черепа ѝ.

— Да — въздъхна тя.

Алана се движеше заедно с ръцете му, увеличаваше контакта, задълбочаваше интимността, докато топлината на ръцете му я обгърна цялата, прогонвайки спомените.

Когато отвори очи, лицето на Рейф беше много близо до нейното. Удоволствието му беше толкова силно, колкото и нейното. Той бавно навеждаше устните си към нейните, чакайки за най-дребния сигнал за страх, който би могла да изпита Алана, когато осъзнаеше, че е хваната между ръцете и устните му.

Отговорът ѝ обаче беше усмивка и въздишка, когато устните ѝ се разтвориха. Той я целуна много нежно, не искаше да я изплаши. Ръцете ѝ го прегърнаха през кръста.

— Толкова е хубаво да съм с теб — прошепна до устните му тя. — Толкова си топъл, толкова жив. И ме желаеш. Не за да ме пречупиш, а за да ми се радваш.

Тя го целуна бавно, като се наслаждаваше на топлината му, притискаше се в него, поглъщаше го така, както цветето поглъща слънчевата светлина.

— Толкова топъл...

Рейф усети как гърдите ѝ се притискат към него и ръцете ѝ се стягат по-силно. Желанието го обзе — един всепоглъщащ пламък.

— Много топъл — съгласи се той усмихнат.

Едната му ръка се плъзна към рамото ѝ, после още надолу. Вместо да се отдръпне, тя се притисна. Уханието и сладостта ѝ го накараха да затаи дъх.

Той бавно отдръпна ръката си от мекото изкушение на гърдите ѝ. С леки докосвания прокара дясната си ръка по гърба ѝ, наслаждавайки се на тялото ѝ. Лявата му ръка галеше косите ѝ, после — тила ѝ.

Най-накрая, бавно, той придвижи лявата си ръка на гърба ѝ и я прегърна истински.

— Не те плаша, нали? — попита я глухо.

Алана поклати глава и я зарови в рамото му.

— Обичам топлината ти, Рафаел. Когато съм близо до теб, както сега, не мога да си представя, че някога отново ще ми бъде студено.

Входната врата се отвори с трясък.

— Хей, сестричке, къде сложих онези... о, съжалявам!

Рейф го погледна над главата на Алана.

Стан, който бе последвал Боб, го изгледа с дълъг, загадъчен поглед.

— Изгубил ли си нещо? — попита меко Рейф, без да изпуска Алана от прегръдката си.

— Мрежата ми — призна Боб. — Носех я, когато дойдох за вечеря, а сега не мога да я открия.

— Последния път, когато видях мрежата ти — каза Рейф, — тя висеше на задната врата.

— Благодаря.

Боб бързо заобиколи масата и се насочи към задната врата. Когато разбра, че Стан не го следва, той му каза през рамо:

— Хайде, Стан. Не можеш ли да познаеш изгубена кауза от пръв поглед?

В мига, в който Алана осъзна, че Боб не е сам, тя се вцепени и се обърна с лице към дневната.

Стан вървеше към нея.

Алана бързо се обърна, притискайки се в ръцете на Рейф така, сякаш бяха единственото, което стоеше между нея и дълго, смъртоносно падане.

— Стан — каза Рейф.

Гласът му беше тих, но заповеднически.

Стан спря и зачака.

— Пъстървата излиза — продължи Рейф. — Защо не изпробваш онзи тъмен молец, който ти направих? Онзи, който и двамата харесахме.

— Сигурен ли си, че ще свърши работа? — попита саркастично Стан. — Човек трябва много да внимава с пъстървата. Ако ти се изплъзне, следващия път е много по-трудно да я излъжеш.

— Това, което правя аз, идеално наподобява истинската природа — каза Рейф, като изговаряше внимателно всяка дума. — Това, и търпението, ще са достатъчни. Попитай Джанис.

Стан кимна.

— Ще го направя, Уинтър. Точно това ще направя.

Без да казва нищо повече, Стан мина бързо покрай Рейф и Алана. Само след секунди задната врата се затвори с трясък.

— Два слона в стъкларски магазин — промърмори Рейф и сложи бузата си върху косата на Алана.

Жената се размърда в прегръдката му. Той веднага я пусна. Тя го целуна и се отдръпна.

— Ще се преоблека и ще измия чиниите. А ти трябва да си облечеш нещо за навън и да помогнеш на Стан да спечели облога си с Боб.

— Предпочитам да остана тук. С теб.

— Аз съм добре, Рейф. Наистина. Стан ме стресна. Дяволски много прилича на Джак.

— Страхуваш ли се, че Стан ще те вдигне и ще те хвърли в езерото? — попита Рейф. Гласът му звучеше съвсем нормално.

Алана се вцепени за миг, преди бавно да поклати глава.

— Не. Не мисля...

Гласът ѝ замря, а очите ѝ бяха станали много тъмни. Не каза нищо повече.

— Какво има? — попита тихо, внимателно, Рейф.

— Не мисля, че това беше най-лошото — каза безчувствено тя.

— Алана — прошепна той.

Тя отстъпи крачка назад.

— Трябва да помисля, но когато си покрай мен, единственото, за което мога да мисля, е колко е хубаво да те усещам, колко търпелив си с мен, колко много искам да се върна назад с четири години и отново да докосна любовта. Да докосна теб. — Тя си пое въздух и го изпусна бавно. — Ще дойда при теб по залез, когато стане прекалено тъмно за риболов.

— Но дотогава има два часа — възпротиви се Рейф. — Ти дори няма да знаеш къде ще сме със Стан.

— Тук звуците се чуват надалеч. А Стан има глас, който се чува, точка. Ще ви намеря.

— Ще бъдем точно под водопада. Ако не се появиш преди залез, ще увия Стан в мрежата му и ще дойда да те потърся. — После глухо добави: — Исках тази вечер да ловя риба с теб.

— О, не. — Алана поклати глава. — Направо чувам как кордата на въдицата ти плаче за милост.

По лицето му пробяга усмивка, която смекчи суровите му линии.

— Но — добави Алана и докосна с пръсти мустаците му — бих искала да те гледам как риболовстваш. Ти ми доставяш удоволствие, Рафаел Уинтър. Доставяш ми удоволствие, което прониква чак до душата ми.

Алана се обърна. Той я наблюдаваше как пресича дневната и тръгва към стълбите за спалнята си. Кожата му бе настръхнала там, където го бе докоснала Алана, уханието ѝ все още бе изпълнило ноздрите му, а той я желаше толкова силно, че чак го болеше.

Рейф рязко се обърна и тръгна към спалнята на долния етаж. Преоблече се с бързи движения, после излезе тихо. Знаеше, че ако отново види Алана, няма да я остави.

Тя си облече дънки и пуловер. Прибра и почисти всичко много преди залез-слънце. Умът ѝ работеше толкова бързо, колкото и ръцете. Мислеше за това, което си бе спомнила за шестте липсващи дни, и за онова, което не беше.

Спомняше си моменти от изкачването нагоре по пътеката с Джак. После първата нощ...

„Дали Джак и аз сме се скарали през първата нощ?“ — питаше се тя.

Намръщи се и сложи дърва в печката, приготвяйки я за сутринта.

Три дни в болницата, от които си спомняше само един. Така оставаха три дни.

Не, два.

„Трябва да сме прекарали един ден в път към Уайоминг и една нощ в дома на брат ми. Значи трябва да е било през първата нощ на Броукън Маунтин, когато Джак ме е хвърлил, заедно с дрехите и спалния чувал, в езерото.“

Цялото ѝ тяло се вцепени, когато си спомни какво бе последвало. Джак я би през лицето, докато за малко не изгуби съзнание, след като тя се опита да избяга. Това беше същата нощ, която прекара, свита върху парче гранит, трепереща.

Затова ми е толкова студено в кошмарите ми, осъзна Алана. Спомен и кошмар.

Тя въздъхна. Сякаш се почувства по-добре — не всичките ѝ страхове бяха неоснователни.

Но защо тогава звуците на бурята я ужасяваха, запита се тя.

Тази нощ нямаше вятър. Нямаше буря. Нямаше светкавици. Нямаше разтърсващи земята гръмотевици. Беше сигурна в това. Ако тази нощ беше бурята с леден дъжд от кошмара ѝ, щеше да умре от измръзване още преди утрото.

Но все пак вятърът, гръмотевиците и ледът бяха жива, ужасяваща част от кошмарите ѝ.

— Бурята трябва да е била през втората нощ на Броукън Маунтин — прошепна тя. Беше ѝ необходимо нещо повече от тишината. — Нощта, в която съм паднала.

Нощта, в която е умрял Джак.

— Защо Джак ме е развързал? Нима съм се предала, нима съм се подчинила?

Звукът на собствените ѝ въпроси я накара да потрепери. Не беше сигурна дали иска да узнае дали е продала самоуважението си срещу сух спален чувал и студен секс с Джак.

Алана чакаше, заслушана в тишината, усещайки как тялото ѝ реагира на мислите ѝ.

Нищо не се промени. Кошмарът не я обгърна. Нямаше страх. Никакво усещане за връзка със скритата действителност.

— Добре — каза глухо тя. — Може би не е така. Дали Джак не се е напил? Дали ме е развързал, изнасилил, дали ме е бил?

Алана още веднъж зачака, забравила да диша, връщането на кошмара си.

Още веднъж — нищо.

Когато си спомни как Джак я удря, стомахът ѝ се преобърна и тя задиша учестено.

Когато си помислеше, че му се подчинява, нямаше... нищо. Когато си помислеше, че е изнасилена... нищо. Нито страх, нито желание да крещи, нито повдигане, нито студ, нито студена пот. Нито един от психологическите симптоми, които я бяха предупреждавали, че приближава истината.

Ако истината въобще можеше да бъде доближена.

Алана рязко свали престилката си и излезе, за да търси Рейф. Не можеше да понесе повече въпроси, повече отговори, повече страх и тишина.

Пътеката към езерото беше обрасла с трева и следите на двамата мъже личаха ясно. Алана вървеше бързо, почти без да забелязва

облаците по небето. Нито пък виждаше аметистовите склонове на планината, нито пък бледите сенки на гората около нея.

Пътеката приближаваше езерото под ъгъл, за да заобиколи една област, която през ранното лято се превръщаше в блато, а през есента — в неравна ливада. Извиваща се през дърветата, позволяваща само редки изгледи към водата, пътеката се придържаше към гората, докато това беше възможно.

Алана чу Рейф и Стан, преди още да ги е видяла. Поне чуваше Стан, повишил глас, за да надвика грохота на водопада. Можеше само да предположи, че говори с Рейф.

После започна да го чува по-ясно и се увери, че той наистина говори на Рейф.

— Не, ти ме изслушай веднъж, за разнообразие, капитан Уинтър, сър — казваше подигравателно Стан. — Имам отвратителен ум за ситуации като тази. Обучен съм да имам отвратителен ум.

Последва пауза, но дори и Рейф да бе отговорил нещо, то беше погълнато от шума на водопада. Алана се поколеба, после продължи към езерото.

— Опитай този сценарий — каза Стан. — Имаме жена, която желаш от години. Чужда жена. Това наистина те тормози. И така, жената, която искаш, и мъжът, когото мразиш, идват тук на малък излет.

Алана замръзна на мястото си, внезапно скована от студ.

Не искаше да чува повече, но просто не можеше да помръдне.

— Ти се спотайваш наоколо, издебваш удобния момент и мяташ добрия стар Джак от най-близката скала — продължаваше Стан. — После отиваш, за да прибереш трофея.

— ... полуумен, пси... — чу се част от отговора на Рейф.

Гласът на Стан обаче беше ясен като гръмотевица.

— Но тя не е свикнала на подобен вид насилие — каза Стан. — Избягва. Прекарва една нощ на открито, на студа. А после просто забравя всичко.

— ... остави мисленето на хора с...

— Нейната амнезия ти създава истински проблем — не обърна внимание Стан на прекъсването. — Ако тя си спомни, няма да има никакво значение чий приятел е шерифът. Задникът ти е в прашката.

Алана си пое дълбоко въздух и продължи надолу по пътеката. Препъваше се като лунатичка, предпазваше се с ръце от грубите дънери на дърветата, които сякаш нарочно растяха точно пред краката ѝ, сякаш за да я накарат да се върне.

— ... глупак... — чу се още частица от думите на Рейф.

— Още не съм свършил — прекъсна го Стан. Гласът му беше много ясен, отекваше като медна камбана във въздуха. — Можеш да отървеш кожата, като се ожениш за нея. Тя няма да тръгне да разказва разни неща за собствения си съпруг.

— Исусе, май си гледал прекалено много филми!

— Може би. От това, което ми е казвал Боб, добрият стар Джак не е бил голяма загуба за света, така че не е много вероятно Алана да жалее цяла година този кучи син. Освен това, очевидно е, че тя те харесва.

— Значи си забелязал — каза саркастично Рейф.

— Само че имаш един малък проблем. Ако тя си спомни, преди да се ожениш за нея, ще се окажеш затънал до гуша в лайна.

— Защо тогава ѝ помагам...

Алана се приведе напред, напругайки се да чуе всичките му думи. Не можеше. За разлика от Стан, гневът правеше гласа на Рейф по-тих, не по-силен.

Рейф беше бесен.

— Наистина ли ѝ помагаш да си спомни? — отвърна Стан. — Защо тогава не ми позволиш да говоря?

— ... Джанис.

— Джанис би преминала през горещи въглени заради теб, Уинтър, и ти го знаеш прекрасно!

— Аз бих... същото за...

Алана излезе от дърветата и тръгна по скалите, които я разделяха от езерото. Всяка крачка я приближаваше повече към мъжете.

Приближаваше я към думите им.

— И от мен се иска само да млъкна и да продължавам по сценария — изстреля Стан.

— Страхотна идея!

— Може би, а може би не. Жената, която преследваш, е страхотна, Уинтър. Не съм съвсем сигурен, че иска да бъде хваната.

Мисля, че трябва първо да си спомни. Само така изборът ѝ ще има значение. Това е най-добрият ѝ шанс за оцеляване.

— Така ли мисли Джанис? — попита Рейф.

Алана беше на по-малко от петнайсет метра от тях, достатъчно близо, за да чува ясно Рейф. Той и Стан стояха с лице един към друг. Нямахше никакви признаци, че забелязват приближаването ѝ.

— Не съм сигурен, че Джанис може да разсъждава ясно, когато става въпрос за теб — каза Стан.

Алана спря, поразена от силната болка в гласа на Стан.

— Между мен и Джанис няма нищо — каза Рейф. — И никога не е имало.

Стан се поколеба, после направи някакъв странен жест — вдигна ръце с дланите нагоре, сякаш за да приеме или задържи нещо.

— Ще ми се да го вярвам. Наистина ми се ще.

— Повярвай го.

— По дяволите, сега това няма значение. Въобще не би имало значение, като се изключи това, че не искам Алана да попадне в капан само защото Джанис е позволила на чувствата си да попречат на преценката ѝ.

— Не е.

— Ако всичко отиде по дяволите — каза Стан, — не искам Джанис да обвинява себе си. Вече достатъчно преживя заради теб. Но това също няма значение. Не и тук. Просто е като в лошото старо време. Единственото, което има значение, е мисията.

— Тогава престани да я прецакваш.

— Имаш още два дни — каза равно Стан. — Ако твоят метод не успее дотогава, ще използвам моя.

Когато Рейф заговори, потиснатият гняв в гласа му изплющя като камшик. Стан трепна.

— Ако направиш каквото и да било, което да причини болка на Алана — каза той, — ще се върнеш от Броукън Маунтин по същия начин, по който го е направил Джек Рийвс... в зелен полиетиленов чувал. Схващаш ли, ефрейтор?

— Вече не съм ефрейтор. А ти не си капитан.

Стан леко се извърна.

За миг на Алана ѝ се стори, че я е забелязал, защото беше точно пред очите му.

Внезапно Стан направи бърз финт към Рейф. Рейф мигновено зае отбранителна позиция. С леко сгънати крака, с вдигнати пред гърдите ръце, той чакаше следващото движение на Стан.

— Бърз си, както винаги — каза Стан. В гласа му се долавяше нотка, близка до възхищение.

Стан направи много бързо движение, огромните му ръце посегнаха към другия мъж. Рейф избягна удара, позволявайки на Стан да се плъзне покрай него, без да го докосва, като се изключи ръката му, обгърнала кръста на Стан.

С изключителна грация Рейф изви ръката му зад гърба, натискайки, докато Стан не падна на колене. Русата коса на Стан проблясваше в здрача, когато Рейф се наведе. Лицето му бе застинало в маска от студен гняв.

— Не!

Главата му се извърна рязко при писъка на Алана. Когато видя ужасеното изражение на лицето ѝ, той пусна Стан и тръгна към нея.

— Алана!

Алана се обърна и хукна към гората.

Рейф тръгна след нея, но осъзна, че преследването само ще увеличи страха ѝ. Обърна се към Стан, който още не беше станал.

— Знаел си, че е тук, нали? — попита го Рейф.

Стан кимна и се усмихна мрачно.

— Видях я с периферното си зрение — призна той. — Затова ти скочих. Не смяташ ли, че това ѝ напомня нещо, стари приятелю?

— Стани. — Гласът му беше тих, но изпълнен със заплахата.

— За да можеш да ме пребиеш? — попита Стан със странна усмивка на устните. — Няма начин, Уинтър. Видях какво можеш да направиш, когато побеснееш. Мисля, че този танц няма да го танцувам.

— А аз мисля — каза Рейф, като произнасяше внимателно всяка дума, давайки да се разбере колко много му струва самообладанието, — че ако не се разкараш от погледа ми, ще те пребия.

ГЛАВА 15

Вятърът виеше покрай къщата, носейки със себе си звук от смях. След смеха идваха несвързани думи, вятър, още смях.

Алана се обърна в леглото си и обърка завивките за десети път. Щеше ѝ се всички останали да се забавляват с покера с по-малко ентузиазъм.

Чудеше се дали Рейф е при щастливите картоиграчи. После си спомни гнева му към Стан. Съмняваше се, че Рейф е в последното бунгало, че се смее и забавлява с играта на покер.

Обвиненията на Стан се въртяха в ума ѝ като вятъра навън. Искеше ѝ се да ги отхвърли напълно, но те продължаваха да намират слаби места в решителността ѝ, пукнатини в стената от отричане, малки съмнения, прилепващи като пипала.

От мига, в който Алана видя Рейф на летището, беше убедена, че той още я обича. Това не беше логическо заключение; беше просто инстинкт, чист и прост и много, много дълбок. И въпреки това допускането, че Рейф я обича, беше безпочвено, дори абсурдно.

Той бе вярвал, че тя се е омъжила щастливо шест седмици след съобщението за „смъртта“ му. Преди една година бе върнал писмото ѝ, без да го отваря. Допреди вчерашния ден, нищо не се бе случило, което да го накара да промени мислите си.

До вчера Рейф би трябвало да я е мразил.

„Тогава защо е настоявал Боб да ме накара да се върна вкъщи?“ — питаше се безмълвно Алана. Защо Рейф беше толкова внимателен, толкова изпълнен с разбиране от момента, в който я посрещна на летището?

Не получи никакъв отговор, с изключение на вятъра, който духаше еднакво и над планините, и над гората, и над къщата.

„Случило ли се е нещо на Броукън Маунтин? — чудеше се Алана. — Нещо, което не мога да си спомня, нещо, което е накарало Рейф да повярва, че бракът ми с Джак е една отчаяна преструвка още от самото начало?“

Вятърът сякаш люлееше къщата.

Обзе я студ. Тя придържа завивките и отново се обърна; търсеше удобството, което никога не я бе спохождало след Броукън Маунтин.

Но накъдето и да се обърнеше, продължаваше да чува гласа на Стан, обвиненията на Стан.

Те я ужасяваха.

„Толкова ли е жестока истината? — проплака безмълвно Алана. — Нима Рейф ме е преследвал, за да спаси себе си?“

Нима смъртта на Джак не е била нещастен случай?

Затова ли Рейф отказа да ѝ каже какво се е случило на Броукън Маунтин?

Заливаха я студени вълни, цялата настръхна. Лежеше абсолютно неподвижно, сгушена на кълбо, трепереща, въпреки одеялата, натрупани върху нея.

Знаеше, че Рейф е способен на смъртоносно насилие. Бил е обучен на това, бил е опитен в това, живял е с него през голяма част от живота си. Но не можеше да повярва, че е способен на такава долна измама, че е могъл хладнокръвно да замисли да убие Джак и след това да я прелъсти и да се ожени за нея, за да си осигури мълчанието ѝ.

Това не би могло да бъде онзи Рейф, когото познаваше отпреди, онзи Рейф, когото бе обичала.

Този Рейф, когото все още обичаше.

Ако Стан бе обвинил Джак в подобни отвратителни лъжи, Алана щеше да бъде поразена... но щеше да повярва.

Джак беше изключителен егоист. Джак беше способен на всякакви лъжи и на смразяваща кръвта жестокост... на всичко, което би му помогнало да накара другите да играят по свирката му.

Джак беше способен на хладнокръвно убийство.

Стомахът ѝ се раздвижи. Тялото ѝ се обля в студена пот. Изведнъж вече не можеше да понася повече лепкавите чаршафи и тежките одеяла. Имаше нужда от живата топлина и проблясващата компания на огъня.

Тя седна в леглото и потърси пипнешком халата си. Намери само хавлиения халат на Боб, който бе взела от банята долу. Навлече го набързо, ръкавите стигаха до кокалчетата на пръстите ѝ. Ръбът му се влачеше по земята.

Подпирайки се на стената, Алана тръгна по тъмната стълба. Дневната беше празна, неосветена. Пепелта в огнището беше студена и бледа като луната.

Тази вечер Рейф въобще не се бе връщал в къщата. Не ѝ бе говорил, нито я бе виждал, откак избяга от него в гората. След като безпочвената ѝ паника премина, тя спря на пътеката и зачака Рейф да я последва.

Той не дойде.

Най-после, когато бледата луна изгря над Броукън Маунтин, Алана се отказа и се върна в къщата, треперееща от студ и самота.

Запали клечка кибрит и надникна в сандъка за дърва. Вътре имаше няколко трески и малко дърва. Не бяха достатъчно да стоплят огнището, а още по-малко — нея.

С обезсърчено проклятие Алана пусна капака на сандъка на мястото му. Обърна се, за да се върне в леглото си, но замръзна на мястото си.

В къщата се чуваше слаб звук, един далечен стон, който се носеше от планинския вятър.

Странната, горчиво-сладка музика вцепени Алана, искаше ѝ се да чуе още. Затаи дъх, заслушана толкова напрегнато, че чак затрепери.

Музиката я обгръщаше леко, изкушаваше я да застане на прага на спомена, музика, извиваща се в нощта красиво, вълшебно.

Алана слепешком напипа пътя си до входната врата, примамена от неуловимата музика. Отвори вратата, затвори я тихо след себе си и затаи дъх, заслушана, вперила поглед пред себе си.

Вятърът носеше звуци от смях, от крайното бунгало блестяха ярки квадрати светлина. Тъмни силуети се очертаваха върху дръпнатата завеса, беззвучни движения на ръце, още смях...

Но не и музика.

Не транзистор или касетофон се бе промъкнал през защитната обвивка на Алана, призовавайки я с един език, по-стар и по-убедителен от думите.

Но все пак, нямаше откъде другаде да идва тази музика. От трите бунгала, които стояха източно от къщата, само едно беше осветено, само едно отекуваше от смях, когато хората вътре губеха или печелеха малките си залози. Другите две бунгала бяха празни, черни като самата

нощ. По-черни дори, защото бунгалата нямаха нито луна, нито звезди, които да осветят вътрешния им мрак.

Вятърът отново се появи, идваше откъм гърба ѝ, подразни ушите ѝ с музика, която наполовина идваше от спомените ѝ, наполовина — от въображението ѝ. Тя бавно се обърна с лице на запад.

Четвъртото бунгало беше на стотина метра от къщата, загърнато от гората и тъмнината, не съвсем истинска част от риболовния лагер. Там не светеше нищо, не се чуваше смях, не се долавяше никакъв живот.

И тогава музиката я повика, една неустоима примамка, която я привличаше с всяка нота.

Тя остана, заслушана за миг, с разтуптяно сърце, с препускаща кръв, която почти заглушаваше тихия шепот на музиката и вятъра.

Без да се замисля, слезе от верандата и тръгна по обраслата с трева пътека към четвъртото бунгало. Борови иглички и остри камъни нараняваха босите ѝ крака, но тя ги усещаше съвсем смътно. Леката болка не означаваше нищо, защото бе разбрала кой е източникът на музиката.

Рейф.

Рейф и неговата хармоника, жални акорди, оплакващи любов и загуба.

Една нейна песен пълзеше към нея в мрака, носеше се по черната повърхност на отчаянието ѝ, тръпнеше от чувство. Някога бе пяла тази песен с Рейф. Някога се гледаха в очите и пееха тъжни песни за смърт и прекършени мечти.

И се усмихваха, сигурни в силата и трайността на собствената си любов.

*Тази сутрин чух чучулига,
запяла в полето.*

*Тази сутрин чух чучулига,
запяла диво.*

*Не знаех,
че си си отишла.*

Не знаех,

че любовта е отишла в миналото.

*Тази сутрин чух чучулига,
запяла диво.*

*Тази сутрин чух чучулига,
запяла свободно.*

*Може би утре ще разбера.
Може би утре ще ми кажеш защо ня чучулигата.
И може би миналото
никога не е било.*

*Тази сутрин чух чучулига,
запяла в полето.*

*Тази сутрин чух чучулига,
запяла свободно*

Но тя не пееше за мен.

Музиката, която Алана някога бе свирила на китарата си, сега се връщаше при нея, запяна от хармониката на Рейф. Думите, които сама бе написала, горяха гърлото ѝ и пареха в очите ѝ.

Дебелите хавлиени поли на халата се мотаеха около краката ѝ и забавяха движението ѝ. Тя се наведе, вдигна го и хукна към бунгалото, без да усеща сълзите, облели лицето ѝ, сълзи, предизвикани от нейната музика.

От Рейф.

Бунгалото стоеше самотно на една малка полянка. Вътре не блестеше свещ, нито жълтата светлина на керосинова лампа, нищо, освен лунната светлина, изливаща се през прозорците в безмълвна завеса от сребристо лъчение. Над полянката се носеха тъжни хармонии, сенки на отчаяние се промъкваха през бледото сияние на луната.

Бавно, като въздишка, песента заглъхна. Последните ефирни звуци бяха отнесени от вятъра.

Алана стоеше в края на поляната, запленена от музиката, изпълнена с болка от тишината. Само лицето ѝ се виждаше, един

призрачен овал над тъмнината на халата и плъзгащите се черни сенки на боровете, огъвани от вятъра.

Тя се поколеба. Усещаше вятъра и сълзите студени върху бузите си. И тогава жалните акорди зазвучаха отново, тъгата се върна, непроменена.

Тази сутрин чух чучулига...

Алана не можеше да стои сама в призрачната, брулена от вятъра, гора и да слуша песента си, свирена от единствения мъж, който някога бе обичала.

Тя бавно прекоси полянката; виждаше само сълзи и лунна светлина, чуваше само песен и мъка. Изкачи се по стълбите на бунгалото като привидение, безшумно, обгърнато в тъмнина. Входната врата беше отворена, тъй като вътре не беше необходимо да се задържи нито топлина, нито светлина.

Бунгалото имаше само една стая. Рейф лежеше на леглото, което през деня се свиваше и ставаше на диван. Виждаха се само лицето и ръцете му, малко по-светли сенки на тъмнината до всепоглъщащата нощ, царяща вътре.

Безмълвно, без никакво колебание, Алана прекоси стаята. Не знаеше дали Рейф е усетил присъствието ѝ. Той не направи никакво движение, нито каза нещо, само продължи да свири с хармониката си, да излива душата си, а музиката я разтърсваше цялата.

Алана коленичи до леглото, опитвайки се да види лицето на Рейф, очите му. Но видя само бледото сияние на лунната светлина, защото тъжните трели на музиката бяха напълнили очите ѝ със сълзи.

*Тази сутрин чух чучулига,
запяла диво.*

С всеки познат акорд, с всяка болезнена хармония от ноти, Алана усещаше как миналото изчезва, как кошмарът се превръща в песен, докато остана само музиката, а страхът изчезна.

Леко олюлявайки се, с тяло, подчинено на музиката, умът на Алана бавно се отдаде на чувства, които бяха толкова далечни и неуловими, като пъстърва, проблеснала в дълбок вир. Тя не знаеше колко пъти песента свършваше и започваше отново, нотите проникваха в мрака на душата ѝ, а музиката се лееше, зовеше я, караше я да излезе от тъмните дълбини на собственото си съзнание.

Алана разбра само, че в един момент започна да пее. В началото песента ѝ беше без думи, просто тананикане заедно с хармониката. Мелодията се подеваше ту от певица, ту от инструмента, променяна от единия, после от другия, подновена и подновявана последователно.

И тогава, като чучулига, гласът на Алана се освободи.

Той се носеше върху невидими вълни, изпълнен с чувства, преобразувани в песен, една красота, толкова красива, толкова безупречна, че Рейф потрепери от благоговение. За момент хармониката се поколеба, но после той се отдаде на музиката напълно, както и Алана; следваше изключителната яснота на гласа ѝ, сливаше се с него, споделяше нейното бягство от тъмнината, докосваше слънцето.

И тогава от песента не остана нищо, освен последната нота, трептяща в мрака, плъзгаща се през лунната светлина и тихият шепот на вятъра.

Алана скри лице в ръцете си и заплака беззвучно. Рейф започна да гали косите ѝ бавно, нежно, докато устните ѝ се обърнаха към дланта му и той усети как сълзите ѝ се плъзгат между пръстите му. Той внимателно повдигна Алана и я сложи до себе си на леглото, шепнейки името ѝ, усетил треперенето ѝ от близостта с него. Ръцете ѝ бяха толкова студени, когато докоснаха лицето му и тя отново потрепери.

Рейф се премести и измъкна спалния чувал, върху който лежеше. Разкопча го и разстла топлите му гънки върху тялото ѝ. Когато понечи да стане, тя измърмори някакъв протест и седна. Той целуна студените ѝ ръце.

— Лежи си спокойно. Ще запаля огън.

Но Рейф първо затвори вратата на бунгалото. Движеше се бързо в тъмнината, явно липсата на светлина не му пречеше.

Чу се шумолене на хартия и разпалки. В тъмнината проблесна кибритена клечка.

Алана премига и затаи дъх. Отново започна да трепери. Лицето на Рейф приличаше на примитивна маска от чисто злато, а очите му

бяха топази под наситеночерната му коса. Дълго време той и огънят се гледаха един друг, две същества, изтъкани от топлина и светлина.

С грацията на пламък, Рейф се обърна към Алана, усетил, че го наблюдава. Изправи се и отиде при нея. Сянката скриваше лицето му и изражението му не се виждаше.

Леглото се огъна под тежестта му, когато седна до нея и я погледна. Лицето ѝ беше осветено от танцуващите пламъци. Очите ѝ бяха едновременно тъмни и блестящи, кожата ѝ беше порозовяла, а устните ѝ — разтеглени в усмивка. Отразеният огън пробягваше в косите ѝ като течни панделки светлина.

— Ти си дори по-красива от песента си — прошепна Рейф.

Пръстът му проследи извивката на устните ѝ, после излящната ѝ ръка, сложена върху спалния чувал. Той я хвана и нежно я потърка между дланите си.

— Студено ти е — каза ѝ. — Откога си навън?

Алана се опита да си спомни откога стои на полянката, но единственото, което в момента ѝ изглеждаше реално, беше топлината на Рейф, вливаща се в нея.

— Не знам — отговори.

Рейф продължи тихо да разтрива ръката ѝ, докато се стопли. Когато пръстите му тръгнаха нагоре, той напипа дебелия плат на халата ѝ. Издаде изненадан звук, после се засмя тихо.

— Значи там е изчезнал — каза той.

— Кой?

— Халатът ми.

— Твой ли е? — попита Алана, изненадана. — Аз си мислех, че е на Боб. Ръкавите падат до кокалчетата ми и ми е дълъг до петите, а...

— ... а аз съм такъв дребосък — довърши Рейф, усмихнат.

— Рафаел Уинтър — каза Алана. В гласа ѝ се бореха досадата и смехът, — ти си по-висок от метър и осемдесет и трябва да тежиш поне осемдесет и пет килограма.

— По-близо съм до деветдесет и пет.

Отново изненадана, Алана се вгледа в широките му рамене, очертани от светлината на огъня.

— Това едва ли са размери на дребосък.

— Знам. Ти си тази, която непрекъснато бърка моите дрехи с тези на Боб.

Рейф се попремести и леглото се размърда. Алана затаи дъх, когато усети, че той се приближава към нея.

— А ти си толкова мъничка — каза той. — Обзалагам се, че долната част на халата ми е цялата в кал. Освен ако не си обула с пантофи с високи токчета?

— Не. Два пъти „не“.

Рейф я погледна внимателно и се усмихна.

— Два пъти?

— Съвсем не съм мъничка. И съм боса.

— Боса?

Всичката веселост изчезна от гласа му. Той се премести в края на леглото и дръпна спалния чувал, за да види краката ѝ.

— По пътеката отгук до главната къща има стъкла. Да не говорим за остри камъни и корени. — Той изпсува тихо, когато видя тънки тъмни кървави линии по ходилата ѝ. — Порязала си се — каза равно.

Алана размърда пръстите на краката си и отново ги пъкна под топлия спален чувал.

— Драскотини, това е всичко — каза тя.

Рейф стана, отиде до печката и бръкна в чайника, пълен с вода. Бе смятал да направи кафе, но когато видя хармониката на кухненската полица, забрави за всичко останало.

Въпреки че огънят в печката отдавна бе загаснал, водата още беше топла. Той наля малко в един леген, взе калъп сапун от мивката и потърси чиста кърпа. Когато намери, се върна при Алана.

— Дай си краката.

— Нищо им няма.

Рейф дръпна ъгъла на спалния чувал, хвана едното ѝ стъпало и започна да мие драскотините с топла вода. Седна на една страна в края на леглото и сложи глезена ѝ на бедрото си.

— Рейф — възпротиви се Алана и леко се размърда.

— Какво? Причинявам ли ти болка?

— Не — каза тихо тя.

— Гъделичкам ли те?

Алана поклати глава.

Рейф изми стъпалата ѝ и прегледа драскотините с внимателни движения, за да се увери, че са съвсем чисти.

— Боли ли?

— Не.

— В това бунгало няма никакви антисептични средства.

— Не ми и трябва.

— Напротив, трябва ти — каза решително Рейф. — Доктор Джийн наблегна много върху това, че организъмът ти е изтощен и лесно би се поддал на инфекция.

— Доктор Джийн греши.

Рейф изсумтя, после се усмихна.

— Връщам си думите назад. Като поразмислих, се сецам, че наистина имам един антисептик тук.

Алана го наблюдаваше как връща кърпата, сапуна и легена обратно в мъничката кухня в ъгъла. Отвори един шкаф и извади половинка уиски. Коленичи пред леглото, хванал едното ѝ стъпало.

— Обзалагам се, че ще ме смъди.

— И си права. Но следващия път, когато излезеш на разходка, няма да забравяш да си obuеш обувки.

С върха на пръста си Рейф намаза с уиски първата рана. Алана си пое рязко дъх. Той духна и болката малко понамаля. После се зае със следващата драскотина — сложи уиски, задуха бързо, а очите му и уискито блестяха като злато на светлината на огъня.

Когато Алана изохка на последната рана, пръстите на Рейф се ключиха около крака ѝ.

— Защо винаги ти причинявам болка?

В гласа му се долавяше мъка, превръщаща го в болезнен стон. Той се наведе и целуна деликатната извивка на стъпалото ѝ. Устните му останаха върху кожата ѝ дълго — безмълвно извинение за причинената болка.

Едната му ръка държеше арката на стъпалото ѝ, топлейки го, а другата галеше горната му част — от пръстите до грациозната извивка на глезена ѝ. Галеше я топло, ръцете и устните му се движеха по кожата ѝ.

— Рафаел — проплака тихо Алана.

Пръстите на краката ѝ се свиха върху дланта му в несъзнателен чувствен отговор.

Цялото тяло на Рейф се вцепени, докато се бореше със себе си, за да възвърне самообладанието си. Все пак, с леко треперене, ръцете му

се подчиниха на заповедите на мозъка.

Той бързо пхна краката на Алана под спалния чувал и го подпхна под тях.

— Рейф...?

Без да отговаря, той се изправи и отиде при огнището. С бързи, резки движения сложи още дърва в огъня, докато пламъците забумтяха и се втурнаха нагоре. Чак тогава той се обърна към Алана.

— Достатъчно ли е топло?

— Не.

Тя потрепери леко, като го наблюдаваше с потъмнели очи и се питаше защо изглежда толкова мрачен, толкова сърдит.

Той прекоси стаята с три крачки, сграбчи леглото и го придърпа по-близо до огъня с лекота, която шокира Алана. Той беше толкова нежен с нея, че тя непрекъснато забравяше колко силен е всъщност.

Рейф се извърна и се загледа в огъня с поглед, който също гореше.

— А така? — попита той. — По-добре ли е?

— Не е толкова топло, колкото ръцете ти — каза тихо Алана. — Нито пък колкото устните ти.

Рейф се извъртя към нея така, сякаш го бе ударила.

— Недей. — Гласът му беше дрезгав.

Очите ѝ се разшириха, после клепките ѝ се спуснаха надолу, прикривайки объркването и болката ѝ. Но нищо не можеше да прикрие промяната в устните ѝ, превърнали се от усмивка в тънка линия. Щастието бе заличено с една-единствена дума.

Рейф виждаше и знаеше, че отново я е наранил. Прокле се безмълвно с ярост, която би я разтърсила, ако можеше да го чуе.

— Съжалявам — прошепната. — Помислих си, че...

Гласът ѝ се пречупи. Направи безпомощно движение с ръка, после се измъкна изпод спалния чувал, стана и намъкна халата. Неговия халат.

— Помислих си, че ме желаеш.

— Това е проблемът. Желая те толкова силно, че се възбудям само като те гледам. Желая те толкова силно, че не мога да поема риска да бъда гален, а после да те оставя. Желая те... прекалено много. — Жестът, който направи, беше рязък колкото гласа му. — Хиляди пъти съм мечтал как те прегръщам, как те обичам, как те докосвам, как те

вкусам, а после се заравям в мекотата ти, за да усетя как ме обичаш дълбоко в тялото си, докато реалността изчезне и останем само ние двамата.

Алана издаде някакъв звук, който би могъл да бъде и името на Рейф. Думите му я бяха залели като водопад от страст толкова всепоглъщащ, че тя едва можеше да си поеме дъх.

Рейф извърна поглед от нея и отново се втренчи в пламъците в огнището.

— Мечтаех прекалено често, прекалено много — каза той. — По-добре си тръгни, цвете. Тръгни си сега.

Но вместо това Алана отново се отпусна на леглото, защото краката ѝ бяха прекалено омекнали, за да я държат. Представи си как Рейф я прегръща, а тялото ѝ е безпомощно под неговата сила, когато той става част от нея и тогава зачака да дойде страхът и да я вцепени.

Но дойде огън, който я освободи.

Алана бавно се изправи и премина безшумно разстоянието, което я делеше от Рейф. Той стана, с гръб към нея. Жилите на врата му бяха изхвъркнали от напрежение.

Когато ръцете ѝ се плъзнаха покрай кръста му, цялото му тяло се вцепени.

— Аз съм твоя, Рафаел — каза тихо тя.

ГЛАВА 16

Алана усети тръпката, която премина през него при думите ѝ. После почувства движението на силните му мускули, когато той се обърна в ръцете ѝ и я погледна в очите. Наблюдаваше я, чакайки и най-малкия знак за страх, и тогава и той я прегърна.

Ръцете му се стегнаха бавно, неизбежно, придърпаха я към тялото му. Прегръщаше я със силата и желанието, които толкова много се бе опитвал да скрие от нея.

Алана наклони леко глава назад и го загледа през полуспуснати клепачи. Устните ѝ се отвориха, жадни за целувката му.

Със сподавен стон, Рейф сведе глава и взе това, което му се предлагаше, търсейки мекотата на устата ѝ с мощни, нетърпеливи движения на езика си. Настойчивостта на целувката му накара главата ѝ да се наклони още повече назад, но тя не се възпротиви.

Напротив, притискаше се към него с безкрайна радост, отдаваше се на силата му. Усещаше, че той я изпитва, опитва се да разбере дали няма да се вцепени, опитва се да го узнае, докато все още беше в състояние да се спре и да я пусне.

Рейф се размърда в прегръдката ѝ, задържайки главата ѝ в сгъвката на лакътя си. Тя отвърна с тихо стенание и почти неуловими движения на тялото си, които го възбудиха още повече.

Въпреки страстта и силата на прегръдката му, той внимаваше да не я повдига. Не искаше да изпитва и двамата чак до такава степен, защото вече знаеше, че не би могъл да я пусне.

Бе мечтал за нея прекалено дълго, а това сега толкова много приличаше на мечтите му — бунгало, огън и нейното сладко, страстно отдаване в ръцете му.

— Не се страхуваш — промълви той до устните ѝ, като молеше и настояваше едновременно.

— Не се страхувам от теб.

Алана бавно раздвижи глава, триейки мокрите си устни в неговите; наслаждаваше се на топлината и на живота в него.

— Ти никога не си бил този, от когото се страхувам — прошепна тя.

Алана усети как силните му ръце се плъзгат нагоре към шията ѝ, проследяват златната верижка, която някога ѝ бе подарил, усети малко загрубелите му пръсти, които се спряха на пулса върху нежната ѝ кожа. Тя въздъхна и се отпусна още повече.

Устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ, докато езикът му докосна пулса ѝ толкова нежно, че би могъл да преброи забързаните удари на сърцето ѝ. Ръката му се плъзна под халата и хвана едната гърда, а пулсът ѝ се ускори още повече.

— Да — каза дрезгаво Рейф. — Това е моята мечта. Твоят отговор, твоето желание, зърното ти, надигащо се под дланта ми, копнеещо за докосването ми.

Тялото ѝ се сгуши в неговото; наслаждаваше се на силните мускули на бедрата му на топлината му, на материята на пуловера му под дланите ѝ. С тихо стенание тя плъзна ръце към главата му и зарови пръсти в косата му.

— Самур — въздъхна тя. — Гъста, мека и копринена.

Раздвижи чувствено пръстите си и потрепери, когато Рейф се надигна към тях, а цялото му тяло се стегна до нейното.

— Искам да те почувствам върху себе си — каза Алана. — Целия. С цялото си тяло.

— И това ще стане — обеща той.

Той захапа шията ѝ в милувка, която не беше нито съвсем нежна, нито съвсем дива.

— Ти цялата — прошепна той. — И аз целият.

Прегръдката му стана по-нежна. Сигурността, че Алана няма да избяга, му върна голяма част от самообладанието. Вече не се чувстваше принуден да краде каквото може от нея, преди тя да започне да се страхува.

Алана не се отдръпваше от силата му. Напротив, приближаваше се с всеки дъх, с всеки удар на сърцето, с всяко докосване.

С бавни движения, Рейф развърза колана на халата, после го съблече с ръце, които се наслаждаваха на удоволствието на момента и на жената, която му се отдаваше, усмихната.

Когато Рейф пусна халата на леглото, индиговата му материя проблесна подканващо на светлината на огъня. Той не забеляза.

Виждаше единствено Алана и меката, дълга до пода, нощница с цвета на гора по здрач.

Мънички сребристи копченца блестяха, отразявайки танца на пламъците, и изкушаваха пръста на Рейф да проследи блестящите кръгчета от деколтето до бедрата ѝ. Ръката му се спря върху копчетата, нежно галейки леката заобленост на корема ѝ, преди да продължи по-надолу.

Когато погали мекия хълм в началото на бедрата ѝ, дъхът ѝ спря. Ласката му стана по-силна; притискаше тънката нощница до скритите ѝ извивки, хващаше ги в ръка. Тя изстена и ноктите ѝ се забиха в раменете му.

Рейф се засмя тихо и в този смях прозвучаха и усещане за победа, и страст. И тогава и той изстена, когато копринената топлина на Алана се надигна към него, заливайки го като слънчеви лъчи при изгрев.

— Съблазняваш ме без никаква милост. — Гласът му беше дълбок.

— Кой само го казва! — отвърна с треперещ глас Алана.

Пръстите на Рейф бавно се върнаха нагоре по линията мънички копчета и спря точно под вдлъбнатината на шията ѝ. Опита се да разкопчее първото копче.

Но то беше много малко, много упорито, а ръката му едва ли можеше да се нарече сигурна, защото всеки дъх, който си поемаше, беше изпълнен с усещането за първичния парфюм на желанието на Алана.

— Тази нощница би могла да постави на изпитание и търпението на светец — промърмори Рейф.

Алана склони глава и устните ѝ докоснаха леко пръстите му. Зъбите ѝ се сключиха леко около едното кокалче. Езикът ѝ се плъзна между пръстите му, като галеше чувствителната кожа.

— Не ми помагаш много — отбеляза той.

— Деколтето е достатъчно широко, затова никога не разкопчавам копчетата.

— Но аз толкова пъти съм мечтал как те събличам бавно, толкова бавно...

Когато Алана вдигна поглед, Рейф се усмихваше, но едновременно с това беше напълно сериозен. Пламъкът в очите му я

караше да се чувства приятно отмаляла.

— Смятам да се насладя на всяко копче, Алана. На всяка нова частица от тялото ти, която то ще ми открие. И когато свърша с това, ще ти се наслаждавам, облечена единствено със светлината на огъня.

Пламтящото обещание в погледа му предизвика ответен огън и в нейното тяло.

— В началото въобще няма да те докосвам — продължи той, докосвайки леко с опакото на пръстите си меките устни на Алана. — Ще те гледам и ще си спомням за онова време, когато можех да те видя само в мечтите си. И за това съм мечтал — една мечта в мечтата.

Алана потрепери. Галеха я не само ръцете му, галеха я и думите му.

Рейф видя тръпките на тялото ѝ, усети топлото докосване на дъха ѝ до пръстите си. Сложи и двете си ръце на линията с копчета, но се разсея, когато гърдите ѝ се потъркаха в чувствителната кожа от вътрешната страна на китките му.

Усещането беше толкова приятно, че Рейф не можа да устои на изкушението да прокара леко китките си по меките ѝ извивки. Гърдите ѝ се променяха под ласките му, докато зърната настръхнаха под нощницата.

Рейф склони глава и докосна връхчето на едната гърда със зъби. От реакцията на Алана му се прииска да изпъшка от удоволствие и първично желание. Искаше да разтвори меките ѝ бедра и да почувства копринената ѝ топлина върху себе си.

Но искаше и мечтата си. Искаше я дори повече от другото.

Ръцете му неохотно се върнаха върху малките копчета. Разкопча ги едно по едно, докато кожата на Алана заблестя в тъмнозелените гънки на нощницата. Очите ѝ също блестяха, тя се задъхваше.

Рейф целуна сатенената мекота на кожата ѝ, следвайки отвора на нощницата с устни. Бавно, чувствено, езикът му се плъзгаше по тялото ѝ, следвайки копчетата, които се отдръпваха, за да я открият за ласките му. В тишина, натежала от възможности, Рейф вкушваше топлината и сладостта на мечтата си.

Спря се, за да се наслади на едната гърда, после на другата, галейки я с език и зъби, докато Алана застена и пръстите ѝ се вплетоха безпомощно в косата му. После продължи надолу. Ръцете му вече бяха по-малко сигурни, дишането — учестено, вкусът и усещането за Алана

го поглъщаха целия, докато страстта се събираше бързо между бедрата му.

С бързо, леко движение Рейф коленичи пред Алана и се зае с остатъка от копчетата, които скоро бяха разкопчани. Той леко дръпна нощницата. За миг меките гънки очертаха всяка женствена извивка по начин, от който му спря дъхът. Най-накрая, неохотно, нощницата се плъзна на пода, разкривайки тайните на тялото ѝ.

В продължение на няколко секунди Рейф просто я гледаше. Кожата ѝ беше огряна от светлината на огъня и от страстта. Гърдите ѝ се надигаха леко и връхчетата им блестяха от влагата, оставена от устата му. Наситеният контраст между тъмните ѝ зърна и блестящата кожа задържа очите му за дълго, след което той погледна изкусителния черен хълм под тънката ѝ талия.

Когато езикът му подразни пъпа ѝ, а ръцете му намериха стегнатата извивка на ханша ѝ, тя се олюля към него, шепнейки името му. Той затвори очи, за да позволи на уханието и усещането за нея да проникнат в него, да го излекуват и възпламенят едновременно.

Бе мечтал за това толкова пъти — да я докосва, докато отмалее дотолкова, че да не може да стои на краката си, а после да я отнесе в леглото, галейки я интимно, докато тя започне да вика от желание.

Но сега Рейф се страхуваше да я вдигне, да я понесе. Страхуваше се, че това ще разбие на парчета и мечтата му, и действителността.

Устните му докоснаха корема ѝ, отново се насладиха на мекотата на гърдите ѝ — напрегнати и порозовели под ръцете му. Сън и действителност се смесиха в страстта, която негодуваше срещу въздържанието, което си налагаше Рейф.

Той бързо се изправи, без да обръща внимание на силните тласъци на кръвта във вените си, на ноктите на желанието, впиващи се в плътта му. С нетърпеливи ръце той съблече своите дрехи и ги захвърли встрани.

Алана си пое рязко дъх и Рейф се обърна към нея. Изведнъж се бе изплашил, че тя ще се вцепени при вида на очевидното доказателство за желанието му.

Той застана неподвижно, ако се нямат предвид тръпките на желанието, пробягващи по тялото му, желание, което се увеличаваше с всеки изминал момент. Алана го гледаше по същия начин, по който той гледаше нея — с първичен копнеж, желание и нежност. Очите ѝ

отразяваха пламъците, когато го докосна с треперещи ръце. Желаше го толкова много, че цялото ѝ тяло трепереше като трепетлика на вятъра.

Пръстите ѝ се плъзнаха от раменете към бедрата му и това докосване почти унищожиха самообладанието му. Той позволи за миг на пръстите ѝ да проследят твърдите очертания на желанието му и да преброят тежките удари на пулса му, после обаче хвана ръката ѝ.

— Не — каза дрезгаво.

— Но...

— Ако ме докоснеш отново, ще загубя контрол. Нека този път аз те докосвам. Следващия път ще можеш да ме дразниш, докато полудея, но не и сега. Този път толкова много прилича на мечтите и сънищата ми. Този път ще направя всичко възможно, за да не те дръпна и да те обладая ей тук, на пода.

Алана затвори очи. Знаеше, че ако го погледне сега, няма да се въздържа и ще го докосне. Тя се обърна с грациозно движение и легна на леглото. Чак тогава отвори очи и погледна мъжа до себе си — Рейф, залян от светлината на пламъците, с очи от разтопено злато, най-красивото нещо, което някога бе виждала. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча като тиха, дрезгава песен:

— Тогава ела да помечтаем заедно, Рафаел.

Той легна на леглото и я прегърна. Държеше я така, сякаш очакваше нещо да я изтръгне от ръцете му, да сложи край на съня, да го пробуди изпълнен с копнеж и отчаяние, всичко да се повтори отново — сънят, превръщащ се в кошмар наяве.

Алана усети как устните му търсят нейните, усети силните му ръце около себе си, усети мъжката сила на тялото му, твърдостта и желанието му, и отвърна на прегръдката му, притискайки се към него с всички сили.

След известно време Рейф си пое дълбоко въздух и я пусна.

— Съжалявам. Не съм искал да ти причиня болка — каза той, докато я целуваше нежно, вкусвайки я след всяка дума, неспособен да стои далеч от нея за по-дълго от секунда.

— Не си ми причинил болка.

Рейф я докосна нежно. Ръката му трепереше, докато се движеше от слепоочието към устните ѝ. Затворила очи, тя се движеше

слепешком под него, търсеше отново прегръдката му, усещането за топлина и сила на тялото му до нейното.

Със сподавен стон Рейф хвана ръцете ѝ. Целуна дланите им, захапа леко пръстите ѝ, засмука нежно китката ѝ и вътрешната част на ръката. Тя се движеше несъзнателно под него. Искаше повече от тези леки, дразнещи ласки.

Рейф се засмя тихо и я погледна със замъглен кехлибарен поглед. Погали тялото ѝ едва ли не успокоително, а когато заговори, гласът му бе станал дълбок, дрезгав от спомените и желанието.

— Отначало — каза той, — след като ме измъчваха, мечтаех само за отмъщение. Кръв, смърт, дяволски смях. Но по-късно... — Главата му се сведе, колкото езикът му да докосне връхчето на едната ѝ гърда. — По-късно обаче омразата вече не беше достатъчна, за да ме поддържа жив. Тогава започнах да мечтая за теб, да те сънувам — дълбоки сънища, чак до дъното на съзнанието ми, сънувах те с цялото си същество.

Зъбите му се склупчиха леко, дръпнаха, после той пое зърното ѝ в устата си, езикът му започна да го гали, докато тя не извика името му.

— Да — прошепна той, галейки с мустаците си втвърденото зърно, докато тя не започна да трепери. — Чувах те да ме викаш, когато ми се искаше да умра, да ме викаш и да плачеш... и така продължавах да живея... и да сънувам.

Думите му бяха още един вид милувка, проникваща до душата ѝ, докато ръцете и устните му се движеха бавно по нея.

Силните му пръсти галеха корема ѝ, бедрата ѝ, намагнетизирваха кожата ѝ, докато тя се задъха. Когато бузата му се плъзна нагоре по бедрото ѝ и докосна черното снопче косми, тя проплака името му. Ръцете му галеха извивките на краката ѝ, натискаха леко, молеха безмълвно. Краката ѝ се разтвориха под докосването му, давайки му още едно измерение на съня му.

Когато Рейф усети очакващата го топлина и влага, ръката му потрепери. Тя беше дори по-мека от съня му, по-гореща, по-гостоприемна. Пръстите му се плъзнаха по нея, разтваряйки я с нежна милувка.

Алана се опита да каже името му, но успя единствено да изстене, докато той я галеше непрестанно, разказвайки ѝ за съня си, за

красотата ѝ, докато тя се движеше несъзнателно, безпомощно, и се притискаше към ръката му.

Когато устните му я докоснаха, за да я вкусят, тя се отказа от опитите си да заговори, да мисли. Цялото ѝ тяло се потопи в пламъци.

Рейф се движеше бавно. Покриваше тялото ѝ със своето, плъзгаше се в нея, изпълваше я и тя се взриви под него. Неподвижен, съсредоточен, той слушаше звуците на екстаза ѝ — по-хубави от съня му, по-диви, по-горещи, по-сладки.

И тогава самообладанието му изчезна напълно. Той влезе в горещата ѝ влага, плъзна се бавно, после все по-бързо и по-бързо. Тя викаше името му с дрезгав глас, стегна се около него, прегърнала го с всички сили.

Движеха се заедно, извиваха се, споделяха всеки удар на сърцата си, всяко удоволствие, докато и двамата не можеха да понесат повече. Рейф извика и ѝ се отдаде в същия миг, в който тя се отдаде на него и на нажежения екстаз, който бяха създали двамата.

Най-после можеха да се насладят на тишината и спокойствието, които следват подобно пълно отдаване.

Мина много време, преди Алана да се размърда и да погледне към Рейф. Той я наблюдаваше с премрежен поглед, който си спомняше всяко докосване, всеки вик, всяко движение, всичко.

Тя се усмихна и погали мустаците му с пръсти, които още трепереха.

— Обичам те, Рафаел Уинтър.

Рейф я придърпа към тялото си малко яростно, като човек, който не може да повярва, че не сънува.

— И аз те обичам, Алана. Ти си част от мен, част от душата ми.

Целуна клепачите и бузите ѝ, ъгълчетата на усмихнатите ѝ устни и усети как тя отвръща на целувката му.

— Веднага щом слезем от планината — продължи Рейф, — ще се оженим. Но като се замисля... защо ще чакаме? Ще се обадя по радиото и ще накарам Мич да запали хеликоптера и да доведе някой служител...

Рейф усети промяната у Алана, как напрежението заема мястото на блаженството. Той надигна глава и погледна в тъмните ѝ, разтревожени очи.

— Какво има, цвете? Певческата ти кариера ли? Можеш да живееш с мен и да пишеш песни, нали? А ако искаш да правиш турнета, то тогава ще ходим на турнета.

Алана отвори уста. Думите не идваха. Но за сметка на тях сълзите стегнаха гърлото ѝ.

— Бих искал да имаме деца, между другото — добави усмихнат Рейф. — Момчета, тромави като мен, и момичета, грациозни като теб. Но нямаме бърза работа. Можеш да правиш каквото искаш, стига да се омъжиш за мен. Не мога отново да те пусна да си отидеш.

— Рафаел, любов моя... — Гласът ѝ се пречупи и под клепките ѝ бликнаха сълзи. — Още не мога да се омъжа за теб.

— Защо?

Рейф я погледна с потъмнели очи. Там, където доскоро бе горяла страстта, сега имаше само сенки.

— Защото от смъртта на Джак е минал само месец ли? — попита направо Рейф. — Този брак е бил грешка. Да се преструваш, че жалееш, би било истински фарс.

— Джак няма нищо общо с това.

— Тогава...

Алана докосна устните му с нежните си пръсти, за да го накара да замълчи.

— Искам да бъда жената, която ще ти роди деца — каза тихо тя. — Искам да живея с теб и да те обичам до смъртта си и отвъд нея, защото не мога да си представя някога отново да остана без теб.

Рейф хвана ръката ѝ и целуна дланта ѝ. Устните му останаха дълго върху кожата ѝ. Той понечи да я придърпа в прегръдката си, но спря.

Тя продължаваше да говори тихо:

— Но не мога да се омъжа за теб, преди да се уверя, че няма да се разбивам на хиляди парченца при всяка буря. Не мога да се омъжа за теб, докато видът на някой едър, русокос непознат ме кара да изпадам в паника. Не мога да се омъжа за теб, докато не съумея да дойда при теб цяла, сигурна в себе си, в здравия си разум.

Алана го усети как се отдръпва целия, не само ръката му, видя го в присвиването на очите му и в безизразната маска, която зае мястото на лицето, което доскоро бе толкова живо, озарено от любовта му към нея.

— Докато не си спомниш какво се е случило на Броукън Маунтин ли? — попита той.

— Да. Преди да се омъжа за теб, трябва да мога да се доверявам на себе си — каза тя, молейки го да я разбере.

— Да се довериш на себе си... или на мен? — попита отново той.

Кехлибарените очи, които я наблюдаваха, бяха далечни, студени като гласа му, непоказващи нищо от болката, която му струваха тези думи.

— На теб имам по-голямо доверие, отколкото на себе си — каза Алана.

Гласът ѝ беше напрегнат, почти накъсан, а очите ѝ тревожно разглеждаха лицето му.

— Тогава довери ми се, че знам кое е най-доброто за нас — каза той. — Омъжи се за мен.

Алана поклати безпомощно глава, чудейки се как би могла да накара Рейф да разбере.

— Стига толкова за доверието, а? — Гласът му беше леден.

— Аз ти имам доверие!

— Да. Разбира се. — Той промърмори нещо. — Е, поне знам колко дълго си останала до водопада днес. Достатъчно дълго, за да чуеш Стан. Достатъчно дълго, за да му повярваш. Достатъчно дълго, за да убиеш една мечта.

— Не! — каза бързо Алана. — Не съм повярвала на Стан. Ти не си такъв. Не би могъл да убиеш Джак по този начин!

Смехът на Рейф беше хриплив, едва ли не брутален звук, който сякаш я прободеше в сърцето. Със злобно проклятие той скочи от леглото и започна да се облича.

Когато дръпна ризата си, хармониката падна от джоба му и издрънча на пода. Светлината на пламъците пробяга по лъскавата сребриста повърхност на инструмента.

Той се наведе, взе я, взира се в нея известно време, после я хвърли на леглото.

— Рейф?

— Вземи я. Сувенир от един сън — каза грубо той и нахлузи ботушите си. — На мен повече няма да ми трябва.

Алана взе хармониката. Не разбираше, не знаеше какво да каже, страхуваше се въобще да каже нещо.

Но когато Рейф отвори вратата и понечи да тръгне навън в нощта, Алана стана бързо от леглото и го прегърна, за да го спре.

— Рейф, обичам те — каза с устни, притиснати в стегнатите мускули на гърба му, вкопчила се в него с всичките си сили.

— Може би е така. Може би точно затова си забравила.

Рейф понечи да тръгне, но Алана не го пускаше.

Болката, дошла с отказа ѝ да се омъжи за него, го дълбаеше отвътре, търсеше начин да излезе. Той се дръпна от ръцете ѝ и се обърна към нея. Върху лицето му ясно личеше болката... и гневът. Но въпреки това, когато заговори, гласът му беше толкова овладян, че му липсваше всякаква интонация.

— Опитвах се да бъда такъв, какъвто ме искаше, цвете. Опитвах всичко, за което се сетих, за да те измъкна от изолацията ти. Утешавах те по всеки възможен начин. Но това не беше достатъчно.

Гласът му загрубяваше с всяка дума, изплъзвайки се от контрола му. Да вижда Алана пред себе си сега — толкова прекрасна, толкова недостижима, да я изгуби отново...

Той издаде някакъв дрезгав звук и затвори очи, за да не я докосне, за да не я прегърне, да разрови отчаяно пепелта на невъзможните си мечти.

— Колкото и добре да бях подготвил примамките си, ти не ги искаше достатъчно, за да ми се довериш. Най-накрая опитах дори музиката. Не бях свирил на хармоника от деня, в който разбрах, че си се омъжила. Бях свирил прекалено често за теб, казвайки ти с музика онова, което никога не бих могъл да изразя с думи. След като разбрах, че си се омъжила за Джак, само мисълта да докосна хармониката, ме караше да ослепявам от ярост.

— Рафаел... — започна Алана, но той не ѝ позволи да говори.

— Музиката винаги е била неустоима за теб. Затова взех тази красива, жестока хармоника и те повиках с нея.

По миглите ѝ заблестяха сълзи.

— Да.

— И ти дойде при мен.

— Да.

— Ти пъ с мен.

— Това беше първият...

Но Рейф не спираше да говори и гласът му беше толкова тъжен, колкото и лицето му.

— Ти прави любов с мен по-страхотно, отколкото в мечтите ми. Но това не беше достатъчно, за да ми се довериш. Нищо няма да е достатъчно за теб.

— Това не е вярно!

— Това, което е вярно, е, че ти може би никога няма да си спомниш какво се е случило на Броукън Маунтин. А дори и да успееш...

Рейф сви рамене и не каза нищо повече.

Бузите ѝ бяха облени в сълзи. Ръцете ѝ се протегнаха към него.

— Не — каза почти нежно той. — Отстъпи встрани, за да не може да го стига. — Не мога повече да те наранявам, Алана. Свободна си.

Замръзнала от шока, Алана гледаше как Рейф се обръща и си тръгва от нея, как Рейф преминава от сребрилата лунна светлина в тъмните сенки, как се движи грациозно като вятъра, как я оставя сама с ехото на болката ѝ.

И неговата.

— Рафаел...!

Не получи отговор.

ГЛАВА 17

Алана остана дълго до вратата на бунгалото, загледана в лунната светлина и в мрака, без да усеща студения вятър, брулещ голата ѝ кожа. Но в крайна сметка конвулсивното треперене на тялото ѝ я изтръгна от вцепенеността.

Затвори вратата и се върна в стаята. Нахлузи нощницата си с треперещи ръце, но пръстите ѝ бяха прекалено изтръпнали, за да се справят с мъничките копченца. В главата ѝ непрекъснато се връщаше картината с дългите пръсти на Рейф, които разкопчаваха копчетата едно по едно, докато устните му галеха тялото ѝ с огън и любов.

Със сподавено ридание Алана грабна халата на Рейф. Хармониката се плъзна от гънките му и падна на пода. Алана се поколеба, но се наведе и взе сребристия инструмент, за да го сложи в джоба си. Стегна здраво колана на халата и седна в края на широкото гранитно огнище, загледана в хипнотичния танц на пламъците.

Но единственото, което виждаха очите ѝ, беше тъмнината, идваща след угасването на огъня.

Най-накрая утрото настъпи. Алана усети, че ѝ е студено. Каменното огнище, на което седеше, беше ледено.

Студ.

Камък.

Тъмнина.

Сърцето ѝ заби лудо. Опита се да се раздвижи, но не можеше. Беше прикована от вцепенеността си и от спомените, събудени от студеното докосване на гранита.

— Рейф...

Гласът ѝ беше дрезгав, сякаш цяла нощ бе викала за помощ.

Но не тази нощ.

Бе викала в тъмнината преди четири седмици, когато прекара нощта върху студената скала до езерото. През онази нощ не бе викала

Джак. Сега си спомняше.

Бе викала Рейф, бе повтаряла името му отново и отново, викове, дошли дълбоко вътре от нея, от любовта ѝ към него, която беше толкова част от нея, колкото и самата ѝ душа.

Джак се бе смял.

Студ. Безпомощност. Затворничка, привързана към камъка.

Беше ужасно да си толкова безпомощна, а да знаеш, че отвъд малкия, леден кръг, склучен около теб, съществува свят на топлина и слънце, на смях и любов.

Студ.

Вали леден дъжд. Тъмнината и вятърът я вдигат, изтръгват я от...

— Не! — каза яростно Алана, отричайки кошмара си. — Тук няма лед. Намирам се в бунгало. Не съм завързана до онова езеро. Не чакам безпомощно Джак да дойде и да ме освободи или да ме насили. Не съм малко, треперещо листо на трепетлика, оставено на милостта на студените ветрове. Аз съм Алана. Аз съм човешко същество.

Тялото ѝ потрепери конвулсивно.

— Стани — прошепна дрезгаво на себе си. — Стани!

Бавно, сковано, тя се изправи на крака и тръгна полека към вратата на бунгалото. Когато най-накрая успя да я отвори, видя как новият ден завладява света.

Алана вдигна поглед към пречупения връх на Броукън Маунтин, към безредно разхвърляните скали, изваяни от вятъра и времето.

Тръгна надолу по стълбите към полянката. Краката ѝ бяха прекалено студени, за да усещат остриите камъни. Забърза към къщата. Искаше единствено да се облече, преди Боб да е станал и да я е видял, преди да е започнал да ѝ задава въпроси, на които не би искала да отговори и нямаше никакво желание да чуе.

Препъвайки се, Алана се изкачи по стълбите на къщата. За миг се парализира от мисълта, че Рейф може да е вътре, че тя ще се втурне към него, а той отново ще я отхвърли, оставяйки я премръзнала и сама.

Кошмар.

Не, по-лошо от кошмар, защото в кошмарите ѝ Рейф не я отхвърляше, той идваше при нея и...

Алана се вцепени в момента, в който отваряше вратата.

Рейф. В кошмарите ѝ. Като Джак.

Трепереща, обляна в студена пот, замаяна, Алана се облегна на затворената врата, чудейки се дали това, което я заливаше, е спомен или кошмар, или някаква ужасна комбинация от двете.

Рейф е бил на Броукън Маунтин преди четири седмици.

Това ѝ го беше казал. Беше ѝ казал, че с ужаса, който бе погребала под черното езеро на амнезията си, е имало момент на красота, когато се е обърнала към него.

„Дали ми го е казал само за да ми помогне да си спомня? — питаше се безмълвно тя. — Дали е използвал обещанието за красота като примамка, хвърлена върху черната повърхност на амнезията ми, за да ме измъкне от тъмните ѝ, безопасни дълбини?“

Алана зачака спомена или кошмара да дойде и да отговори на въпросите ѝ, да я освободи.

Не се случи нищо, само сърцето ѝ заби по-бързо, усети бученето на кръвта в ушите си. Като водопад...

Лед, тъмнина и падане. Тя пада към смъртта, която я чака долу!

С дрезгав вик Алана се отскубна от кошмара. Отвори вратата и се изкачи бързо по тесните стълби към спалнята си. Облече се бързо, търсейки топлина.

Яркооранжевият ѝ пуловер подчертаваше още по-силно прозрачната бледност на лицето ѝ и тъмните кръгове под очите ѝ. Тя разтри ожесточено бузите си, за да върне цвета на лицето си.

Не се получи. Очите ѝ все още бяха прекалено тъмни, прекалено разширени, почти трескави. Изглеждаше разчорлена и направо дива, сякаш би се разпаднала на парчета при дума или докосване.

Внезапно реши, че ще намери Рейф. Ще го намери и след това ще го накара да ѝ каже това, което знае.

— По дяволите доктор Джийн и приказките му за това, което ще ми помогне или няма да ми помогне да си спомня — прошепна тя. — По дяволите това, което всички смятат, че е добро за мен. Аз трябва да знам.

Колкото и ужасна да беше истината, не би могла да е по-страшна от това, което понасяше сега... Рейф я отбягва, изчезва в нощта, без да отговори на вика ѝ.

Алана долови шум в кухнята. Слезе бързо по стълбите. Сега щеше да се изправи пред Рейф. Край на бягането, на криенето, на усещането за писъци в гърлото ѝ.

Но Рейф не беше в кухнята.

— Добро утро, сестричке — каза ѝ Боб, когато влезе вътре.

Беше с гръб към нея и наливаше вода в кафеварката, но бе познал стъпките ѝ.

— Закъсняла си, но това се отнася и за всички останали — продължи Боб. — Когато свършихме с покера, вече минаваше три часа.

Без да спира да говори, той се обърна към нея, докато слагаше кафеварката на горещата печка.

— Джанис имаше най-голям късмет... За Бога, Алана! Какво се е случило?

— Нищо, което не би могло да се поправи от чаша горещо кафе — отговори тя, внимателно контролирайки гласа си.

Боб прекоси стаята с две огромни крачки и посегна към Алана.

— Ще проверя дали нямаш температура — каза той и бавно вдигна ръка към челото ѝ.

— Нямам.

Алана не се отдръпна от докосването на брат си. Нито трепна. Вече можеше да го вижда ясно, кошмарът не засенчваше погледа ѝ.

Голямата длан на Боб се притисна към челото ѝ с изненадваща нежност.

— Студена си — каза той, изненадан от този факт.

— Точно така. Никаква температура. — Гласът ѝ беше толкова рязък, колкото и усмивката, която дари на брат си. — Виждал ли си Рейф?

Тъмните очи на Боб се присвиха.

— Той замина.

— Заминал е?

— Каза, че са го извикали спешно по радиото. Бил необходим в ранчото. Каза още, че ще ни се обади веднага щом стигне дотам.

— След колко време?

— До ранчото му има доста път, дори и с този негов планински кон. Довечера, може би.

— Кога е тръгнал?

— Преди около час. Защо питаш?

— Просто така. — Гласът ѝ беше сух и стегнат като гърлото ѝ.

— Станало ли е нещо между вас двамата? Рейф не изглеждаше по-добре от теб.

Алана се изсмя.

— Знаеше ли, че Рейф е бил в планината преди четири седмици?
— попита тя.

Боб я изгледа някак странно.

— Рейф е бил на Брукън Маунтин, когато загина Джак — каза яростно сестра му.

— Разбира се, че е бил. Как смяташ, че си слязла от планината, след като си била ранена?

— Какво? — прошепна Алана.

— Хайде, сестричке. — Боб се усмихваше въпреки безпокойството си. — Дори ти не можеш да извървиш пеш три мили по заледената планина с изкълчен глезен. Бурята е разпръснала всички коне, затова Рейф те е носил на гръб. Ако не го беше сторил, и ти щеше да умреш тук, точно като Джак.

— Не си спомням — каза Алана.

— Разбира се, че не си спомняш. Не си била на себе си след шока. По дяволите, обзалагам се, че не си спомняш дори как шериф Мичъл е кацнал до езерото и те е качил на хеликоптера си посред бурята. Мич ми каза също, че това било най-прекрасното му летене.

— Не си спомням!

Боб се усмихна и я потупа леко по рамото.

— Не се тревожи за това, сестричке. Никой не очаква от теб да си спомняш за спасяването ти. Когато дойдох в болницата, ти дори не ме позна.

— Аз... не си...

— ... спомням — довърши сухо Боб. — От хипотермията е. Винаги обръща целия ти мозък наопаки. Спомняш ли си, когато тръгнахме да спасяваме онзи побъркан катерач? Когато го открихме, имаше по-малко разум и от пиле. Но пък се справи след това.

Алана погледна в тъмните очи на брат си. Очи като нощ, само че по-блестящи, по-топли.

Такива, каквито бяха нейните, преди да забрави.

Но Боб си спомняше, а тя — не. Дори когато ѝ каза, тя едва успяваше да повярва на ушите си. Все едно да четеш нещо във вестника. Далечно. Не съвсем реално.

Рейф я бе свалил от планината на гърба си.

Тя не си спомняше.

Нищо чудно, че Рейф не ѝ беше казал какво се е случило. Нямаше да има никаква полза. Да ти кажат, не е като да си спомняш, да знаеш.

Рейф бе спасил живота ѝ, а тя дори не го знаеше. Той я бе носил надолу по тази опасна пътека, обгърнат от лед и тъмнина, рискувал бе своя живот заради нея.

И за нея това все едно никога не се беше случвало.

— Рейф чакаше да си спомниш, след като избяга от болницата — каза брат ѝ.

— Не си спомних.

Не си бе спомнила, не бе викала Рейф, дори не бе имала представа, че той чака на Броукън Маунтин.

Чака нея.

— Да — каза Боб. — Рейф се досети, че е така. Затова започна да ме дрънка да те върна тук.

Алана кимна сковано. Беше се върнала вкъщи, а Рейф се бе отнасял към нея с нежност и разбиране, без да иска нищо от нея, давайки ѝ всичко. Когато се плашеше от кошмарите си, той се извиняваше така, сякаш вината беше негова.

Рейф бе споделил болката ѝ до степен, която тя не можеше да осъзнае дори сега. Той ѝ бе дал всичката утеха, на която е способен. И нито веднъж не бе показал колко много болка му причинява тя.

Той я бе обичал, бе треперил над нея, бе направил всичко възможно за нея, освен да си спомни. Никой не можеше да си спомни вместо нея.

Това трябваше да го направи сама.

— Сестричке? — обади се Боб. Гласът му прозвуча разтревожено. — По-добре седни. Приличаш на смъртник.

— Много ти благодаря, братче.

Гласът ѝ беше толкова изтънял, колкото усмивката, която му отпрати. Напрегна се, за да накара гърлото си да се отпусне, използвайки всичката дисциплина, на която се бе научила като певица.

Беше много важно Боб да не се тревожи за нея.

Беше много важно той да не я наблюдава и така да ѝ попречи да направи онова, което трябваше да бъде направено.

Беше много важно да се държи така, сякаш ѝ няма нищо.

Съвсем нищо.

Сякаш е съвсем нормална.

— Провери колко дърва имаме в кухнята, а? Не искам да ги свърша точно докато пържа яйцата.

Гласът ѝ звучеше спокойно, макар и малко равно. Усмивката ѝ също беше сдържана.

— Защо да не направя аз закуската? — предложи Боб. Челото му бе разделено на две от дълбока бръчка. — Ти иди да седнеш и...

— По-късно ще седя — прекъсна го тя. — Когато вие със Стан и Джанис излезете за риба. Вече съм си избрала място. Трева, слънце и идеален изглед към листата на трепетликите.

Гърлото ѝ се стегна, когато си спомни как броиха листата заедно с Рейф, а той се усмихваше.

Рейф.

Тя затвори очи и си пое въздух.

— Погрижи се за дървата, братче. Не искам да прекарам целия ден в кухнята.

Боб се поколеба, после тръгна към задната врата. Няколко минути по-късно отекнаха силните удари на брадва.

Внимавайки да не мисли за нищо, Алана се движеше из кухнята, съсредоточена единствено върху машиналните движения, с които готвеше и подреждаше масата. Тръгнеха ли мислите ѝ към Рейф, тя безмилостно ги връщаше назад.

Трябваше първо да мине закуската. Когато всички се посветяха на риболова, когато останеше съвсем сама с блуждаещата си памет, тогава щеше да мисли за Рейф.

Мислите за него щяха да ѝ вдъхнат куража да направи това, което трябваше да се направи.

Обзе я моментна паника. Един прибор се изплъзна от пръстите ѝ и падна с дрънчене на масата. С треперещи пръсти тя взе вилицата и я сложи на мястото ѝ. Приключи с подреждането на масата точно когато в кухнята влезе Джанис.

— Добро утро — каза весело Джанис.

— Добро утро. Кафето е готово.

— Звучи страхотно. Рейф стана ли вече?

— Да. Ще ти донеса кафе.

Алана бързо се обърна, избягвайки погледа на другата жена. Бившата психиатърка беше прекалено проникателна, за да се чувства Алана добре под погледа ѝ точно сега.

— Рейф ли цепи дърва? — попита Джанис и застана зад Алана.

Една ярка картина от миналото едва не разби на парчета самообладанието ѝ — Рейф, наведен над купчина дърва преди четири години. Дългите му крака са леко разкрячени, гол е до кръста, силните мускули на гърба му се свиват и отпускат ритмично, докато работи с брадвата под юлското слънце. Виждаше го толкова ясно, че едва ли не можеше да го докосне.

През тялото ѝ като светкавица премина копнеж. Желанието, любовта и загубата се сплитаха и я пронизваха и сякаш животът ѝ изтичаше от раната.

— Не — прошепна Алана.

Отчаяно пропъди спомена. Ако мислеше за Рейф точно сега, щеше да полудее.

Или да стане още по-луда.

Преди Джанис да я е запитала още нещо, Алана каза:

— Тази сутрин честта се падна на Боб.

Въпреки опитите ѝ да говори спокойно, Джанис рязко вдигна глава.

— Изглеждаш ми така, сякаш имаш треска — каза тя. — Добре ли си?

— Добре съм. Много съм добре.

Алана наля кафе. Ръката ѝ трепереше, но не го разля.

— Изморена съм, това е всичко — продължи тя. — От надморската височина е. Не съм свикнала с нея. Както и със студентите

нощи. Господи, нощите наистина са много студени на Броукън Маунтин!

„А аз дърдоря глупости“ — каза си наум и млъкна.

Подаде кафето на Джанис.

— Закуската ще е готова след около двайсетина минути — каза й тя.

Джанис взе чашата и отпи замислено, като наблюдаваше прекалено бързите движения на Алана.

— Стори ми се, че чух тропот на копита по-рано сутринта — каза Джанис. — Преди зазоряване.

— Трябва да е бил Рейф — отвърна спокойно Алана.

Съсредоточи вниманието си върху дебелите парчета бекон, които нареждаше върху скарата. Мазнината съскаше, когато докоснеше нагорещения метал.

— Рейф е заминал? — попита Джанис, изненадана.

— Трябваше да провери нещо в ранчото си. Ще се върне по-късно.

„Когато прасетата започнат да летят — помисли си Алана, припомняйки си болката и гнева на Рейф. — Той няма да се върне, преди аз да си замина. Пропилях всичките си възможности с него. Рафаел, не съм искала да те нараня. Никога...“

Ръцете й се разтрепериха и за малко не ги допря в скарата. Тя си пое дълбоко въздух, мислейки единствено за това, че трябва да издържи по време на закуската.

Едно по едно. Сега, този миг, което означаваше, че най-напред трябва да изпече бекона, без да си изгори ръцете.

По-късно щеше да мисли за това, че Рейф я е напуснал, за болката му, затова, какво трябва да направи, за да си спомни.

По-късно. Не сега.

— Надявам се, че всички обичат бъркани яйца — каза Алана.

Отиде до хладилника и го отвори. Лампичката му не светна. Рейф бе забравил да включи генератора. Тя извади купа пресни яйца, после отиде до задната врата и извика на Боб:

— Знаеш ли как да включиш генератора?

— Разбира се. — Боб махна с ръка към купчина нацепени дърва.
— Колко ти трябва?

Алана си спомни предишната вечер, когато установи, че сандъкът за дърва в дневната е почти празен.

— Трябва да има и за огнището — отвърна тя. — Довечера ще искаш да има хубав огън.

— А ти? — попита сухо Боб, поглеждайки през рамо към Алана. — А ти не искаш ли хубав огън довечера?

Довечера няма да бъда тук.

Но тези думи прозвучаха само в главата ѝ.

— Това означава ли, че трябва да нацепя дървата сама? — отвърна малко грубо тя.

— Шегувам се, сестричке — отвърна Боб. — Нима би могла да нацепиш и едно дърво?

Той замахна с брадвата и я заби дълбоко в дървото, разцепвайки го на две.

Алана се върна при печката. С облекчение забеляза, че Джанис е излязла. Очите на тази жена бяха прекалено настойчиви, прекалено разбиращи.

Закуската беше изпитание, което Алана се надяваше, че никога повече няма да ѝ се наложи да повтори. Беше невъзможно да сдъвче препечената филийка, камо ли да я глътне. Но въпреки това се насили да яде.

Ако не го стореше, Боб щеше да се лепне за нея като квачка през целия ден.

Алана обаче не можеше да позволи това да се случи. Яде мрачно, прокарвайки яйцата и бекона с кафе, като изяде толкова малко, колкото сметна, че ще мине незабелязано.

Веднага щом Боб свърши, той погледна към Алана, после към Стан и Джанис.

— Аз ще остана и ще помогна на Алана да оправи тук — каза той. — Рейф смяташе, че трябва да опитате водата в северната част на езерото, където е онази цепнатина. Там наистина има големи пъстърви.

— На мен ми звучи добре — каза Стан.

— Рейф предложи да използвате тъмни мухи — добави Боб — или имитациите на скакалци, които ви е вързал на въдиците. Аз лично ще използвам Прекрасната лейди.

Алана стана и взе чинията и приборите си.

— Аз ще се погрижа за почистването — каза тя. Беше доволна, че гласът ѝ звучи съвсем естествено, а не отчаяно, както всъщност се чувстваше. — Ако ти миеш чинии, докато Стан лови риба, той ще получи наградата за най-голямата уловена пъстърва.

— Каква награда? — попита Боб.

— Ябълков пай — каза кисело Алана. — Победителят го получава целия.

Започна приятелски спор относно голямата риба и наградата за победителя. В крайна сметка, всички останаха, за да ѝ помогнат. Когато и последният обяд беше опакован и последната чиния — измита, тя се обърна и се усмихна към всички.

— Благодаря и довиждане. Пъстървата вече е излязла. Най-доброто време за риболов е сега. Забавлявайте се. Ще се видим за вечеря.

Стан и Джанис се спогледаха и излязоха. Алана погледна очаквателно към брат си.

— Аз ще тръгна след малко — каза усмихнат той и посегна към една престилка. — Стан има нужда от малко преднина. През това време ще ти помогна за пая.

Алана погледна невярващо към него. На лицето му беше изписана решителност. Не знаеше какво не е наред, но явно нямаше да тръгне, преди да е разбрал.

— Ще трябва доста да почакаш — каза най-накрая тя. — Искам да си взема един душ. Много дълъг, много горещ душ. И не, братче, не искам да ми изтриеш гърба.

Боб все пак се засмя. Но смехът бързо замлъкна, изместен от безпокойството.

— Сигурна ли си? — попита тихо.

— Никога през живота си не съм била по-сигурна. — Погледът ѝ се впи в неговия. — Всичко е наред, Боб. Отивай за риба. Моля те.

Боб си пое рязко въздух и прокара пръсти през косата си.

— Тревожа се — каза направо той. — Рейф изглеждаше ужасно. Ти изглеждаш още по-зле. Чувствам се като глупак. Искам да ти помогна, но проклет да съм, ако знам какво трябва да направя.

— Отивай за риба.

Гласът ѝ беше тих и много сигурен.

— Проклятие — промърмори Боб, после добави: — Ще бъда при северната част на езерото, ако имаш нужда от мен. Защо не дойдеш при нас за обяд?

— Сигурно ще поспя.

— Най-умното нещо, което си казала днес.

Той се взря в тъмните кръгове под очите на сестра си, после разпери ръце и излезе от кухнята.

— Ще се върнем за вечеря към пет — извика през рамо.

— Наслука — отвърна Алана.

Изчака, докато чу затварянето на входната врата, после хукна към прозореца и погледна навън. Боб беше взел въдицата си, мрежата и кепчето и вървеше по пътеката с дълги, сигурни крачки.

— И умната — прошепна Алана. — Не ми се ядосвай прекалено много. Направи всичко, което можа. Като Рейф. Не е твоя вината, че то не беше достатъчно. Аз съм виновна.

Алана свали престилката с треперещи пръсти и я закачи на пирона зад вратата, после се качи горе и започна да тъпче топли дрехи в раницата, която откри в гардероба.

На Броукън Маунтин можеше да бъде студено, ужасно студено. И тя го знаеше най-добре от всички.

Алана се върна долу, заслушана в бързите удари на сърцето си и в тропането на маратонките по дървените стълби. Изтича в кухнята и започна да хвърля храна в раницата. Сирене, стафиди, шоколад, овесени ядки. Затвори капака и го завърза здраво.

За миг остана неподвижна — оглеждаше кухнята, чудеше се какво ли може да е забравила.

— Бележка — каза на глас. — Трябва да оставя бележка.

Започна да рови из чекмеджетата, за да намери хартия и молив, но когато откри, не можа да измисли какво да напише.

— Как мога да обясня с думи нещо, което аз самата едва разбирам? — промълви тя, загледана безпомощно в белия лист.

Но все пак трябваше да напише нещо.

Дължеше го на Боб. Когато се върнеше и откриеше, че я няма, той щеше да се побърка.

Алана се наведе и бързо надраска:

„Ако Рейф се обади, кажете му, че съм отишла да търся чучулигата.“

Този път тя ще пее за мен.“

ГЛАВА 18

Алана вървеше по пътеката доволна, че дърветата я скриват от езерото. Но тя виждаше тримата души, разположени в северния край. Боб изглеждаше съвсем мъничък. Дочуваше звуци от говор, фрагменти, които нямаха никакъв смисъл.

Когато стигна до мястото, където пътеката се разделяше на две, тя се поколеба за момент. Дясната пътека се извиваше в посока към езерото и излизаше точно пред водопада, където бе подслушала разговора на Стан и Рейф. Лявата пътека заобикаляше групата скали, които образуваха водопада.

Алана намести раницата си и пое по лявата пътека, която се изкачваше към върха на Броукън Маунтин.

Първата част от изкачването представляваше пътека с огромни завои през гората. Преди още да е изминала и половин миля, на Алана ѝ се прииска Сид да е при нея. Но вземането на коня би било прекалено голям риск. Сид щеше да цвили към конете, спънати на задната поляна. А нищо не се чуваше по-силно във високите планини от цвиленето на самотен кон.

Слънчевите лъчи проблясваха между листата на трепетликите и минаваха безшумно през клончетата на боровете. Въздухът беше кристалночист, ухаеше на смола, неподвижен, с изключение на редките подухвания на вятъра откъм езерото. Започна да се чува далечният шум на водопада, подсказвайки на Алана, че приближава една от откритите скалисти части на пътеката.

Гората се разреци, после изчезна напълно, когато пътеката се заизвива по стръмния сипей. Наоколо имаше камъни с най-различни размери. Грохотът на водопада се чуваше съвсем ясно. Вдясно от пътеката земята свършваше рязко в сапфирените дълбини на езерото.

Алана погледна веднъж и повече не повтори. Забила поглед в камънаците под краката си, избираше пътя по сипея. Първите стотина метра от изкачването измина задъхана, после постепенно започна да

контролира дишането си. Страхът ѝ от високото бавно намаляваше, връщайки силата в краката ѝ.

Точно преди да се скрие зад една гънка на Броукън Маунтин, Алана се обърна и погледна към езерото. Искрящо белите облаци хвърляха леки сенки върху водата, подчертавайки чистотата и дълбочината и на езерото, и на въздуха.

Сърцето ѝ заби по-бързо и дланите ѝ се изпотиха, но тя се насили да погледне към северния бряг. Там имаше три тъмни точки, открояващи се на сивия гранит на брега.

Трима рибари.

Никой не бе забелязал Алана и не бе тръгнал след нея. Ако имаше късмет, никой нямаше да забележи дори, че я няма, преди да се приберат за вечеря. А тогава вече ще е твърде късно да тръгнат след нея.

Никой не изкачваше високопланински пътеки посред нощ, освен ако на риск не е изложен човешки живот.

Освен това, дори и когато Боб откриеше, че я няма, той нямаше да знае къде е отишла. Последното място, където би очаквал да я открие, е нагоре по Броукън Маунтин, някъде по пътя към първото и най-високо езеро, нагоре при онази скална издатина, където водата скача в тъмното, застанала точно на мястото, където е загинал Джак, а тя бе изгубила разсъдък си.

„Ако въобще е възможно да си спомня някъде, то това е там — мислеше си Алана. — Там, където обкръжението най-точно наподобява кошмара ми...“

Там щеше да изплува от тъмното, безопасно езеро на амнезията си в прозрачната светлина на действителността. Ако имаше място на земята, което би могло да ѝ помогне, то това беше там.

Ако не си спомнеше веднага, просто щеше да остане, докато си спомни, ще спи на някоя скала на брега, ако се наложи. Щеше да направи всичко необходимо, за да си спомни. А после щеше да приеме всичко безусловно.

Всъщност залогът сега беше малък. Затова най-после бе дошла на Броукън Маунтин.

Вече нямаше какво да губи.

Алана продължаваше да се катери. Въпреки че второто езеро беше на по-малко от две мили от риболовния лагер, на Алана ѝ бяха

необходими три часа, за да се изкатери дотам. Една част от проблема беше надморската височина. Друга — неравностите и трудностите на пътя.

Но най-трудната част беше собственият ѝ страх. Всяка стъпка, която я приближаваше към първото езеро, беше като нова тежест в раницата ѝ.

Когато се изкачи на седловината, прикриваща второто езеро, Алана се потеше обилно и се чувстваше почти замаяна. Спря се и погледна надолу към малкото езерце. През сушави години второто езеро съществуваше само на картите. Тази година обаче през зимата имаше дебел сняг, а през лятото валя много дъжд. Водата блестеше, сребристосиня, на фона на зеленината от ливадни и блатни растения. Когато беше тук последния път, езерото беше пълно. Събираха се облаци, а вятърът люлееше трепетликите и стенеше по склоновете.

Обаче не бе валяло. Не и тогава. Само облаци и няколко огромни водни капки, донесени от вятъра от високото.

Гръмотевиците бяха далечни, непрестанни. Върхът до Броукън Маунтин беше обвит в синьо-черна мъгла и светкавици. Но ранчото — не. Не и тогава. Гръмотевиците дойдоха чак на следващата нощ.

Без да вижда нищо друго, освен миналото, Алана се вираше като слепец във водата, сгушена в зелената вдлъбнатина в гънките на гранита.

Спомняше си.

Спряха тук, за да си починат конете. Тя отиде до ръба на малката поляна и се облегна на едно дърво, заслушана в далечната песен на водата, падаща върху скала.

Джак дойде иззад гърба ѝ, а на нея ѝ се прииска да сложи ръце на ушите си и да го изключи. Но тогава не можеше да го направи.

— Джили, не се дръж толкова глупаво. Няма вечно да сме известни. Само още няколко години, това е всичко, което искам.

Щеше ѝ се да закрепци от гняв. Джак просто не искаше да приеме, че тя не може повече да продължава с фарса за идеалната двойка на страната.

Трябваше да бъде свободна.

— Джили, по-добре ме изслушай.

— Слушам те — каза равно тя. — Просто не се съгласявам с теб.

— В такъв случай не ме разбираш — каза поверително той. — Веднага щом разбереш, ще се согласиш.

— Ти си този, който не разбира. Този път няма да мине на твоята, Джак. Въобще не трябваше да настояваш да се омъжа за теб. А аз не трябваше да се съгласявам. — Без да го поглежда, тя прокара ръка по дългите си дебели черни плитки, които лежаха между гърдите ѝ. — Това беше грешка — каза най-после. — Много сериозна грешка. Време е да го осъзнаем.

— Грешиш. Помисли си добре, Джили. Грешиш.

— От няколко години насам мисля само затова. Взела съм решението си.

— В такъв случай трябва просто да го промениш.

Тя се обърна рязко и улови тъмния му поглед. Тогава Джак сви рамене и се усмихна чаровно.

— О, хайде, Джили. Стига толкова сме се карали, да се забавляваме малко за разнообразие. За това сме дошли тук, не си ли спомняш?

Да, Алана си спомняше.

Прекалено късно. Рейф си бе отишъл. Тя си спомняше.

И се страхуваше.

Алана потрепери и премести раницата си, заслушана в ехото на спомените си, докато се катереше нагоре.

Отначало си спомняше дребни неща, малко по малко, но минутите бавно се превръщаха в цялостни спомени. Колкото повече се приближаваше, колкото по-високо по Броукън Маунтин се изкачваше, толкова повече изтъняваше булото на амнезията... и толкова повече се бунтуваше съзнанието ѝ срещу това, което искаше от себе си.

Алана вече не си казваше, че ускореният пулс и задъханото дишане са резултат от надморското равнище и умората. Бореше се срещу страха точно както се бореше срещу упорития отказ на Джак да приеме решението ѝ да го напусне.

Алана изведнъж осъзна, че е спряла да върви. Беше се подпряла на една скала и трепереше, вперила поглед в последния стръмен участък към първото езеро.

Броукън Маунтин се издигаше зад езерото — гранитен масив, промушил небето. Чакаха я — онази скала и сипеят, където вятърът виеше, а водата падаше в тъмнината, и гърмеше далече долу.

Чакаха я, а тя беше изпълнена с ужас.

— Вземи се в ръце и продължавай, Алана Джилиън — каза през стиснати зъби тя. — Както винаги казваше татко — не можеш да караш планината да те чака. Освен това какво имаш да губиш? Вече всичко си изгубила.

Нищо.

Съвсем нищичко.

Алана заби поглед в пътеката пред краката си и тръгна. Не поглеждаше нагоре, не спираше, не мислеше.

Спомените идваха, един по един, малки облачета, които се събираха над тъмните води на амнезията.

Стоеше в края на малката долина, в която се простираше първото езеро. В далечината отекваше гръмотевица, предвестявайки приближаващата буря.

Но не още. Облаците още не бяха се срещнали и сблъскали. Чак тогава щеше да започне бурята, а с нея и тъмнината посред бял ден, черен дъжд и бял лед и гърмове, толкова силни, сякаш планините се разцепваха на две.

Но не още. Все още можеше да се диша между дърветата в подножието на върха, извисяващ се към небесата.

Броукън Маунтин.

Езерото беше тук, пред нея. Алана извърна поглед от бялата вода, която падаше от височината и скачаше от камък на камък, вода, която боботеше като гръмотевица.

Джак пада, преобръща се, пада, бяла вода и писъци.

Алана свали раницата си и тръгна като лунатичка към края на пътеката.

Тук ли е паднал Джак, питаше се безмълвно.

Погледна през ръба, зави й се свят, дръпна се, но си наложи да погледне отново.

Не, не беше тук.

Къде тогава?

Пътеката завиваше надясно, покрай дърветата. Наляво беше краят на езерото и началото на водопада — вода, скала и земя се

срутваха от края на надвисналата долина.

Повдигна ѝ се, обзе я толкова силен страх, че без да иска, падна на колене.

Езерото. Езерото, падащо в края на пространството, водата бучи, гръмотевиците трещят отново и отново, тъмнина и писъци. Тя пищеше.

Не, вятърът пищеше. Вятърът се бе извил на зазоряване, а тя трепери, докато Джак не дойде при нея...

— Промени ли вече решението си, Джили?

Тя затвори очи и не каза нищо, не направи нищо, безпомощна, привързана към скалата.

— Няма нищо, скъпа. Разполагаме с всичкото време на света.

— Развържи мме. — Гласът ѝ идваше някак отдалеч, чужд, дрезгав като стържене на камъни.

— Ще ме слушаш ли, ако го направя?

— Д-да.

— Ще спреш ли да викаш онова копеле Уинтър?

Тишина.

— Чух те, Джили. Минала нощ. През много нощи. Ще те накарам да престанеш да го обичаш, скъпа. Ще те пречупя, точка. Когато слезем от тази планина, ще ми се подчиняваш като паленце.

Алана слушаше, сълзите ѝ бяха пресъхнали.

Слушаше и знаеше, че Джак е луд.

Слушаше и знаеше, че ще умре на Броукън Маунтин, ако не престане да вика и не започне да използва мозъка си.

А той работеше със зловеща бързина и яснота, времето се забавяше, докато тя премисляше възможностите, вероятностите, сигурността и надеждите.

И тогава дойде осъзнаването, един ясен факт — трябва да накара Джак да я развърже. Друг факт — единственото слабо място на съпруга ѝ беше кариерата му; Алана му беше необходима.

— Ако ме оставиш още на тази скала, ще се разболея и няма да мога да пея.

Джак сложи ръка на рамото ѝ. Беше достатъчно студено, за да го изплаши. Той се намръщи и започна да си играе с ципа на якето си.

— Ще ме слушаш ли? — попита я.

— Д-да.

Джак я развърза, но Алана беше прекалено скована, прекалено слаба, за да се движи. Той я дръпна грубо и я изправи на крака.

Тя падна и остана там, безпомощна, прикована към земята от някаква болка, от която ѝ приляваше. Най-после усещанията започнаха да се връщат в напрегнатите ѝ стави и крайници. И тогава тя започна да крещи дрезгаво, никога преди не бе изпитвала подобна болка.

Джак я повлече към лагера, като я дърпаше за плитките. Остави я до огъня. Тя стоеше там неподвижна, виеше ѝ се свят от болка. Постепенно се осъзна и започна да мисли.

Преструваше се, че е все още слаба, защото се страхуваше, че Джак отново ще я завърже. Когато той ѝ заговори, тя се направи, че не може да отговори. Той я удари с опакото на ръката си и я отблъсна от огъня. Тя остана да лежи неподвижно. Беше ѝ студено, болеше я, страхуваше се.

— Слушай ме, Джили. Имам нужда от теб, но има и други начини, други жени, които могат да пеят. От известно време спя с една от тях. По отношение на пеенето не може да ти стъпи и на малкия пръст, но е много по-послушна от теб. Не създавай повече проблеми, отколкото струваш.

Алана потрепери, но не каза нищо.

Сякаш минаха часове, преди да дойде моментът, който очакваше. Джак отиде да донесе дърва. Тя се надигна от земята и препъвайки се, побягна в противоположната посока, търсейки прикритието на гората и планината.

Това беше началото на една смъртоносна игра на криеница. Джак я викаше — със заплахи и мили думи, — а тя куцукаше от дърво, към храст, към камък, а сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите.

Буреносните облаци се отвориха и заляха земята с леден дъжд, примесен с поледица. Отслабнала от студа, със съзнание, често губещо представа за действителността, Алана осъзна, че времето и възможностите ѝ се изчерпват.

Единственият ѝ шанс беше да избяга надолу по планината. Бе започнала да осъществява този план още от началото, водейки Джак покрай езерото, докато той вече не беше между нея и бягството.

Сега единствено езерото лежеше между нея и пътеката надолу. Езерото, където водата заливаше морените и после се втурваше надолу, надолу, към скалите. Нямаше никакво убежище. Нямаше къде да се скрие от Джак.

Светкавиците и гръмотевиците разбиваха света на черни и бели парчета. Ледът падаше, вледеняваше я.

И тогава зад нея се чу падане на камък. Джак идваше, посягаше към нея.

Водата бучи, студена, а тъмнината чака, очертана от скали и лед. Тъмнината се сключва около нея, облаците се събират над главата ѝ, светкавица се стрелва надолу, беззвучна гръмотевица.

Страх.

Толкова е студено, никаква топлинка отникъде, само страх, който изцежда всичките ѝ сили.

Опитва се да бяга, но краката ѝ тежат като скали и сякаш са вкопани в земята. Всяка стъпка ѝ отнема цяла вечност. *Напъни се, побързай или се остави да те хване.*

Трябва да бяга!

Но не може.

Нещо я бе хванало за плитките и я дърпаше назад с неимоверна сила.

Джак се извисява над нея, лицето му е изкривено от гняв, плитките ѝ са увити около юмрука му. Джак я псува, сграбчва я, удря я, а бурята бушува, дърветата се прегъват и се чупят като сламки под напорите на вятъра.

Като нея. Не е достатъчно силна. Ще се пречупи и парчетата от нея ще се разпилеят по студените скали.

Джак се подхлъзва на скалата там, където са се събрали ледени зрънца от поледицата. Пуска плитките ѝ, за да се подпре, когато пада.

Бяга. Препъва се.

Всяка глътка въздух я реже като нож.

Гърлото ѝ гори от писъците, а бурята я преследва, хваща я, дърпа я назад, където скалите я удрят с юмруци. Тя кърви и крещи в нощта, бягайки.

Хваната е. Плитките ѝ отново са усукани около юмрука на Джак, ледът се плъзга под краката ѝ, вятърът я брули, Джак я вдига, докато тя

крещи, а той я вдига нависоко и когато я пусне, тя ще падне като водата във водопада — надолу и надолу...

Вдигната е високо, безпомощна; под краката ѝ няма нищо, земята се отдръпва, а тялото ѝ се извива, безтегловно, тя пада, пада, тъмнината се надига, за да я посрещне, а когато това се случи, тя ще бъде изтръгната от живота като листо на трепетлика от клончето му и ще се завърти безпомощно над бездната.

И тогава започна да вика Рейф.

Знаеше, че ще умре, затова викаше името на Рейф и безсмъртната си любов към него.

И Рейф отговори.

Изникна от бурята и тъмнината като ангел на отмъщението. Ръцете му я изтръгнаха от смъртоносната хватка на Джак.

В последния момент Рейф се отдръпна назад от ръба, като за малко не падна. Пред него беше сигурната смърт, а Алана — в краката му. Рейф се извърна и се хвърли напред с удар, който отблъсна Джак от Алана и той се озова безпомощен на ръба на скалата.

Двамата мъже се боричкаха в тъмнината, а белите зрънца лед се търкаляха под краката им, приближавайки ги все повече до ръба.

Рейф ритна, освободи се и скочи на крака. Джак се мъчеше да се изправи, светлата му коса блестеше с всяко проблясване на светкавиците, лицето му бе потъмняло от омраза. Скочи слепешката към Рейф.

Но Рейф вече не беше там. Той избягна атаката с леко движение на тялото, а между Джак и края на скалата не остана нищо, освен нощта.

Джак преживя миг на изненада, нададе вик на ярост и учудване и тогава падна, преобръщайки се бавно, крещеше и падаше в тъмнината.

Настъпи тишина, след това дойдоха пронизващите писъци на Алана.

— Всичко е наред, цвете. Дойдох, за да те отведа вкъщи.

Алана потрепери, позволявайки на тялото и ума си да потънат в студа и тъмнината...

Алана се размърда и бавно изплува от спомените. С известна изненада установи, че е ден, а не нощ, че времето е ясно и няма буря и

че е паднала на колене, а не е безчувствена в прегръдката на Рейф.

Поклати глава. Беше ѝ трудно да повярва, че действителността е друга. Думите на Рейф прозвучаха толкова истински, толкова близко.

Отвори очи и видя, че се е приближила до измамната граница между вода и скала. Потръпна и се обърна... и видя на слънцето силует на мъж.

Вцепени се, страхът сграбчи сърцето ѝ.

Лицето на Рейф се скова в болезнена маска, когато видя страха на Алана.

Тя си бе спомнила и той я бе изгубил.

— Стан беше прав — каза Рейф. Болката правеше гласа му по-груб. — Ти бягаше от мен. Не искаше да повярваш, че мъжът, когото обичаш, е убиец.

— Не!

Гласът ѝ потрепери, думата се превърна във вик.

— Да — каза равно Рейф. — Аз убих Джак Рийвс. И ти си го спомни.

— Не беше така — бързо каза Алана. — Стан грешеше. Ти не си се изкачил на планината с намерението да убиеш Джак, да ме прельстиш и да...

— Но Джак е мъртъв — прекъсна я той. — И аз го убих.

— Но така ти спаси живота ми! — възкликна Алана. Опитваше се да разбере защо лицето на Рейф е толкова затворено, толкова дистанцирано.

Рейф сви рамене.

— Значи е непредумишлено убийство — каза рязко той.

— Така или иначе, Джак е мъртъв.

— Това беше нещастен случай! — извика яростно тя. — Аз видях, Рейф! Аз знам!

— Технически погледнато, да, беше нещастен случай.

— Гласът му беше толкова овладян, колкото и изражението на лицето му. — Когато се наведох, не знаех, че Джак ще падне от скалата.

Алана въздъхна.

— Но в борбата имаше нещо, което още не си осъзнала, Алана. — Рейф говореше бавно, отчетливо, без да оставя място за недоразумения. — Когато видях, че Джак се опитва да те убие... От

този момент нататък Джек просто беше обречен. В никакъв случай нямаше да го оставя да слезе от планината жив.

Алана затвори очи, но причината не беше, че е ужасена от думите на Рейф. Порази я болката му.

— И ти си го знаела — продължи Рейф. — Но не си можела да понесеш мисълта, че мъжът, когото обичаш, е убиец. Затова си забравила. Но не достатъчно добре. Някъде дълбоко в себе си си знаела. Нямаше ми достатъчно доверие, за да се омъжиш за мен.

— Това не е вярно! — каза отчаяно Алана. — Ти ми спаси живота! Ти...

— Всичко е наред, цвете — прекъсна я Рейф. — Не ми дължиш нищо. Върна ми всичко през онази нощ.

— Но...

— Когато беше сигурна, че ще умреш, ти викаше, но не за милост или отмъщение. Викаше мен, казваше ми, че ме обичаш. А дори не знаеше, че съм там. През онези няколко секунди ти изтри всичката горчивина, която ме тровеше, откак разбрах, че си се омъжила.

— Рейф — прошепна тя.

— Не ми дължиш нищо. Абсолютно нищо. А най-малко — доверие.

Алана го погледна с обезумял поглед.

— Но аз ти имам доверие!

Устните му се изкривиха надолу в тъжно подобие на усмивка.

— Не ти вярвам, цвете.

Преди Алана да е успяла да каже още нещо, Рейф се обърна към пътеката, където големият му планински кон го чакаше търпеливо.

— Най-добре е да тръгваме — каза той. — Боб сигурно вече е намерил бележката ти. И моята. Ще се побърка от тревога.

Рейф тръгна към коня си. Направи няколко крачки, но усети, че Алана не го следва. Обърна се и видя, че тя продължава да седи на скалата, съвсем близо до ръба.

— Алана?

Тя остана неподвижна, наблюдавайки го с потъмнели очи.

— Ще имам нужда от помощта ти — каза отчетливо тя.

С няколко бързи крачки Рейф се озова до нея. Коленичи и прокара ръце от коленете до глезените ѝ и обратно.

— Да не би пак да си си изкълчила глезена? — попита я. — Къде те боли?

— Навсякъде — каза тихо тя. — Ще трябва да ме носиш.

Главата му се вдигна рязко.

Погледът му търсеше очите ѝ, разгадаваше изражението ѝ, страхуваше се да диша, да се надява. Дори когато тя му се отдаде в осветеното от луната бунгало, той не се бе осмелил да я вдигне, да я задържи над земята.

А сега тя беше на ръба на същата онази скала, над която я бе надвесил Джак, вдигнал я над главата си, готов да я хвърли в тъмнината и смъртта.

Алана безмълвно протегна ръце към Рейф.

Той се изправи и я погледна, после се приведе и я хвана под мишниците.

Бавно я изправи на крака, очаквайки първия знак на страха да стегне тялото ѝ. Надигна я леко, като пръстите ѝ почти докосваха земята.

Тя се усмихна и сложи ръце на раменете му.

— По-високо, Рафаел. Вдигни ме по-високо. Вдигни ме над главата си.

— Алана...

— Вдигни ме — прошепна тя до устните му. — Знам, че няма да ме оставиш да падна. Аз съм в безопасност с теб, Рафаел. Ти не си като Джак. Ти няма да захвърлиш живота ми. Вдигни ме.

Рейф я повдигна толкова високо, колкото можеше, задържа я така, наблюдаваше усмивката ѝ, усещаше доверието ѝ в пълното отпускане на тялото ѝ, поддържано от ръцете му.

Тогава бавно я плъзна надолу, прилепи я към себе си и устните им се срещнаха в целувка, която разтърси и двамата.

Така и яздиha надолу по пътеката, притиснати един към друг, шепнейки думи на любов и желание. Ръцете му я бяха прегърнали, а нейните бяха върху неговите, докато той държеше юздите на големия жребец.

Рейф първи забеляза самолета, който се носеше безшумно над третото езеро.

— Шериф Мичъл — каза Рейф. — Боб сигурно му се е обадил.

Алана се притисна към Рейф и остана така, съвсем неподвижна.

През останалата част от пътуването тя мълча, стиснала китките на Рейф. Мислите ѝ препускаха, докато се опитваше да намери начин да защити мъжа, когото обичаше.

Каквото и да казва Рейф, той не е виновен за смъртта на Джак, мислеше си Алана. Джак сам си го търсеше. Рейф не заслужава да бъде наказан за егоизма на Джак и за убийствената му ярост.

Но въпреки това Алана се страхуваше, че точно това ще се случи.

Шериф Мичъл седеше на верандата на голямата къща, вдигнал крака на парапета. Когато чу тропота на копита, Мич вдигна поглед.

— Виждам, че си я намерил — каза той и в гласа му прозвуча задоволство. — Точно както казах на Боб.

Алана заговори преди Рейф:

— Паметта ми се върна. Смъртта на Джак беше нещастен случай, точно както е казал Рейф. Имаше поледица и Джак падна, а аз припаднах от шок и от студ.

Мич я изгледа странно. Добродушното му лице се смръщи.

— Рейф не ми каза това — промълви шерифът. — Каза ми, че Джак се е опитал да те убие, борили са се и Джак е паднал. Ти така ли си го спомняш?

Алана издаде безпомощен звук и погледна през рамото си към Рейф. Той я целуна по устните.

— Разказах на Мич всичко, когато се върнахме, за да вземем тялото на Джак — каза той. — Когато слязохме от планината, ти вече беше изчезнала.

— Но... Но вестниците не обясняват така смъртта на Джак — каза Алана.

Мич сви рамене.

— Е — каза той, — не сметнах, че ще служа по-добре на правосъдието, ако трябваше да повдигна обвинение и след това Рейф да бъде оправдан, тъй като убийството е извършено при оправдаващи вината обстоятелства.

Алана затаи дъх. Тя се обърна и погледна шерифа с очи, пълни с надежда.

— А пък и репортерите щяха да хукнат като хрътки след теб, за да им обясняваш проклетите подробности — провлече шерифът. — Нали Джак беше такъв един известен кучи син и т.н. Това трябваше да ти бъде спестено. И без това ти беше достатъчно трудно.

Алана изпусна дълга въздишка на облекчение.

— Затова казах на репортерите единствената истина, която имаше значение — заключи шерифът. — Смятам, че смъртта на Джек е нещастен случай според закона. — Мич спря и я погледна втренчено. — Освен ако ти не си го спомняш по друг начин и би искала да промениш досието?

— Не — бързо отговори Алана. — Съвсем не. Просто не исках Рейф да бъде наказан за това, че спаси живота ми.

Мич кимна.

— И аз точно така си помислих.

Той извади лула от джоба на якето си, драсна клечка кибрит и я приближи към тютюна. Дръпна силно няколко пъти, после погледна към езерото.

— Е, а сега — каза той, сменяйки темата, — как върви риболовът?

Рейф наклони глава и целуна тила на Алана.

— Закъснял си, Мич. Току-що хванах най-красивата пъстърва в планините.

Мич се ухили в облака дим.

— Надявам се, че не е маломерна? — попита сухо той.

Рейф се засмя и слезе от коня, после подаде ръце на Алана, за да ѝ помогне.

Тя се усмихна и му позволи да я вдигне от седлото. За няколко секунди той я задържа над земята, наслаждавайки се на усещането за тялото ѝ, притиснато до неговото.

— Определено не е маломерна — каза Рейф.

Мич се засмя.

— Освен ако — прошепна Рейф толкова тихо, че шерифът не го чу — пъстървата не иска да остане при рибаря?

Алана го целуна нежно, а пръстите ѝ се плъзнаха дълбоко в черната му коса. Шапката му падна.

Вратата на къщата се отвори с трясък.

— Мич, кога, по дяволите, ще... Алана! Добре ли си?

Мич се изсмя.

— Боб, ти да не си ослепял? Никога не е била по-добре.

Рейф неохотно пусна Алана.

— Спомних си — каза тя, обръщайки се към брат си. — И съм добре. Съжалявам, че те разтревожих.

— За Бога, сестричке, струваше си! — Боб се обърна и извика през рамо: — Стан! Джанис! Паметта на Алана се е върнала!

От къщата се чу победоносен вик. Джанис и Стан изхвъркнаха на верандата. Стан погледна Алана, сгушена в прегръдката на Рейф, спокойна и усмихната, очевидно, без да изпитва страх.

Тогава Стан се обърна и целуна Джанис силно, дълбоко.

Боб изглеждаше изненадан.

Рейф само се усмихна.

— Мисля, че е най-добре този път да ви запозная както трябва — каза той. — Боб, запознай се с мистър и мисис Стан Уилсън.

Когато Стан най-после пусна Джанис, тя се усмихна.

— Сега вече можем да измием тези руси кичури и да махнем сините контактни лещи — каза тя на Стан. — Ако отворя очи, ще се почувствам така, сякаш целувам непознат.

Алана гледаше, онемяла, как Стан маха тъмносините си лещи, откривайки очите си, светлозелени на цвят.

— Руси кичури? — попита с изтънял глас Алана.

— Да — отвърна Джанис и дръпна малко от русата коса на Стан. — Свикнала съм съпругът ми да е светлокестеняв, а не блондин.

— Не разбирам — каза Алана.

— Опасявам се, че ти беше жертва на заговор — каза внимателно Джанис. — Но това беше заговор от любов. Когато Рейф ми разказа какво ти се е случило, аз му казах да ти остави няколко седмици, за да се опиташ да си спомниш сама. Когато пак ми се обади и ми каза, че не спиш, не ядеш, че имаш кошмари...

— Как си разбрал? — попита Алана, обръщайки се към Рейф.

— Казах ти вече, цвете. Ние с теб много си приличаме.

— Накратко — продължи Джанис — била си в ужасно положение. Рейф смяташе, че ако се върнеш тук, ще го видиш и ще се почувстваш в безопасност, ще разбереш, че не е страшно да си спомниш това, което се е случило. Аз се съгласих, стига ти да дойдеше по своя воля. Ако се върнеш, значи искаш да си спомниш.

— Някакви туристически агенти — каза сухо Алана, после добави: — О! Ти си все още практикуващ психиатър, нали?

— Един от най-добрите — каза Рейф и прегръдката му стана още по-силна. — Почти всяка проклетата дума, която казвахме пред теб, беше одобрена предварително от Джанис.

— Не всяка — каза рязко Джанис и погледна косо към Стан. — За малко не удуших съпруга си, когато разбрах за караницата ви до езерото.

Стан почти се усмихна.

— Да, знам. Не обичам да приемам заповеди. Спорехме доста за Рейф — каза Стан, хвърляйки на Алана бледозелен поглед. — Смятах, че е прекалено нежна към Рейф, откак се върна от Централна Америка. А след това, тъй като не успя да го върне в релсите, ми отне цели две години да я убедя да се омъжи за мен.

Джанис явно се изненада.

— Две години! Ти ме попита само два месеца преди да се оженим!

— А-ха. Значи това получавам за деликатността си. Изгубих двайсет и два месеца да вървя на пръсти около теб, смятайки, че обвиняваш мен, че бях този, когото раниха. Ако не бях аз, Рейф щеше да избяга от джунглата, заедно с всички останали.

Рейф понечи да каже нещо, но Стан го прекъсна.

— Няма начин, приятел. Още не съм свършил. Смятах, че си прекалено нежен към Алана, за да постигнеш някакъв резултат. По дяволите, дори нямах представа, че в теб може да има толкова нежност! Все още ми е трудно да повярвам, че си същият човек, с когото работих в Централна Америка. — Стан поклати глава. — Така или иначе, исках да раздрусам Алана, да я накарам да мисли. Не съм вярвал, че си пречукал добрия стар Джак, за да се добереш до нея. Ако си искал да го направиш, нямаше да чакаш почти четири години, а и е съвсем сигурно, че нямаше да те хванат, след като го направиш. Прекалено умен си.

— Благодаря... мисля — каза сухо Рейф.

Алана поглеждаше ту към Стан, ту към Джанис, ту към Рейф. Най-накрая хвърли на брат си дълъг, замислен поглед. Той се изчерви леко.

— Не си бясна, нали, сестричке?

— Бясна? — Алана поклати глава. — Аз съм... изумена. Не мога да повярвам, че си знаел за целия този заговор и си го пазил в тайна.

Братчето ми, което винаги си казва всичко. Впечатлена съм, Боб.

— Не беше лесно. Неведнъж си мислех, че ще изтърся всичко — призна Боб.

— Не му казахме всичко — каза сухо Рейф. — Е, знаеше, че няма да прави ранчо за забавление на туристи, но това е всичко. Не знаеше, че преди съм работил със Стан и Джанис. Не знаеше, че Стан е дегизиран. И не знаеше, че Джанис е практикуващ психиатър.

— Е — обади се Мич, — май трябва да тръгвам, преди да се е стъмнило.

— Можеш ли утре да дойдеш пак? — попита го Рейф.

— Разбира се. Имаш нужда от нещо ли?

— Шампанско. И представител на общината.

Мич се усмихна.

— Някой да не се жени?

Рейф погледна към Алана. В кехлибарените му очи беше стаен въпрос.

— Точно така — каза тя и прегърна силно Рейф. — Този път пъстървата хвана рибаря.

ГЛАВА 19

Алана стоеше до огнището в малкото бунгало, облечена само с топлия халат на Рейф. Песента заглъхна на устните ѝ, докато гледаше как Рейф изтръгва тихи звуци от сребрилата хармоника.

Беше се изтегнал на леглото, затворил очи, чувствителните му пръсти обгръщаха хармониката, а устните му предизвикваха вълшебна музика. Беше облечен единствено със светлината на огъня, която се променяше върху тялото му с всяка поета глътка въздух. Косата му блестеше, оживяла от отблясъците на пламъците.

Рейф вдигна поглед, усетил, че Алана го наблюдава.

— Щастлива ли си, мисис Уинтър? — попита той и протегна ръка към нея.

— Много щастлива.

Алана хвана ръката му и се сгуши до него, наслаждавайки се на топлината на плътта му под бузата си.

— Въпреки че не си си спомнила всичко? — попита тихо той.

Тя го погледна в очите — златни от светлината на огъня. Не искаше нищо друго, освен той да я обича.

— Вече не ме интересува — каза тя, — защото вече не се страхувам.

Рейф въздъхна дълбоко и нежно проследи с пръст копринената мекота на едната ѝ вежда.

— Хубаво — каза глухо той. — Не мисля, че въобще някога ще си спомниш слизането надолу по планината. Беше натъртена, окървавена, не беше на себе си от студа и шока.

Той затвори очи, сякаш се страхуваше, че тя ще види прекалено много в тях.

— Честно казано — продължи съвсем тихо, — аз също бих го забравил, ако можех. Обичах те много, а мислех, че умираш, че съм дошъл прекалено късно.

— „Дошъл прекалено късно“ — повтори Алана. — Каза ми, че някак си почувствал, че имам нужда от теб.

— Така беше.

— Как така? — прошепна Алана. — Защо си се изкачил до най-високото езеро, след като си знаел, че съм там с Джак?

— Не мога да го обясня. Просто... знаех.

Рейф погледна хармониката, преди внимателно да я остави на леглото.

— През нощта, преди да се кача на Броукън Маунтин — каза той, — непрекъснато мислех, че те чувам да ме викаш отново и отново. Но това беше невъзможно. Бях сам в ранчото. Сам с вятъра. Но до сутринта бях подивял, почти полудял, бях сигурен, че имаш нужда от мен.

— Той въздъхна дълбоко. — Нямах друг избор, освен да яхна коня и да тръгна нагоре в планината, за да те открия, Алана. В това нямаше никакъв смисъл, беше лудост, но трябваше да го направя.

— Не си бил луд — каза Алана и потрепери. — Когато Джак ме завърза и ме остави на скалата до езерото, аз те виках през цялата нощ. Просто не можех да се сдържам.

Рейф се задъха. Претърколи се и я погледна, докосвайки я така, сякаш сънува и се страхува, че може да се събуди.

— Ако не се бях борил с тези си усещания толкова силно — каза съвсем тихо той, — щях да дойда много по-рано.

— Истинско чудо е, че въобще дойде. Ти си ме мразил.

— Не — каза той и целуна челото ѝ, клепачите ѝ, ъгълчетата на устните ѝ. — Никога не съм те мразил. Исках, но не можех. Ние бяхме свързани прекалено силно, независимо колко далеч сме били един от друг.

— Да — прошепна тя, отвръщайки на нежните целувки.

— Затова не можах да избягам от теб, след като правихме любов — продължи Рейф, — макар да смятах, че ми нямаш доверие. С всеки полъх на вятъра чувах как ме викаш. Трябваше да се върна при теб. — Пръстът му очерта устните ѝ. — Обичам те повече, отколкото можеш да си представиш, повече, отколкото мога да изразя с думи.

С бавни, нежни движения Рейф развърза халата ѝ и го разтвори, докато Алана остана съвсем гола на светлината на огъня, единствено със златната верижка на шията. Златната верижка, която той ѝ бе подарил. Нежният символ на безкрайността проблясваше във

вдлъбнатината на шията ѝ и говореше безмълвно за една любов, която не познаваше граници.

Той притисна Алана към тялото си, целувайки я отначало нежно, а после със страст, която беше едновременно сдържана и дива. Тя се предаде на целувките му, разтапяйки се в ръцете му изпълнена с желание и обич. Той слушаше тихите звуци, които излизаха от гърлото ѝ, и се усмихваше.

— Да — прошепна Рейф. — Пей за любовта си към мен, за любовта до смъртта. И след това...

Устните му докоснаха златния символ на шията ѝ и той знаеше, че винаги ще има песен за любовта, която не познава граници.

Издание:

Елизабет Лоуъл. Не ме забравяй
Американска. Първо издание
Превод: Христина Симеонова
Редактор: Мая Арсенова
Коректор: Мариета Суванджиева
Техн редактор: Никола Христов
Издателство „Торнадо“, София, 2000
ISBN 954-190-066-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.